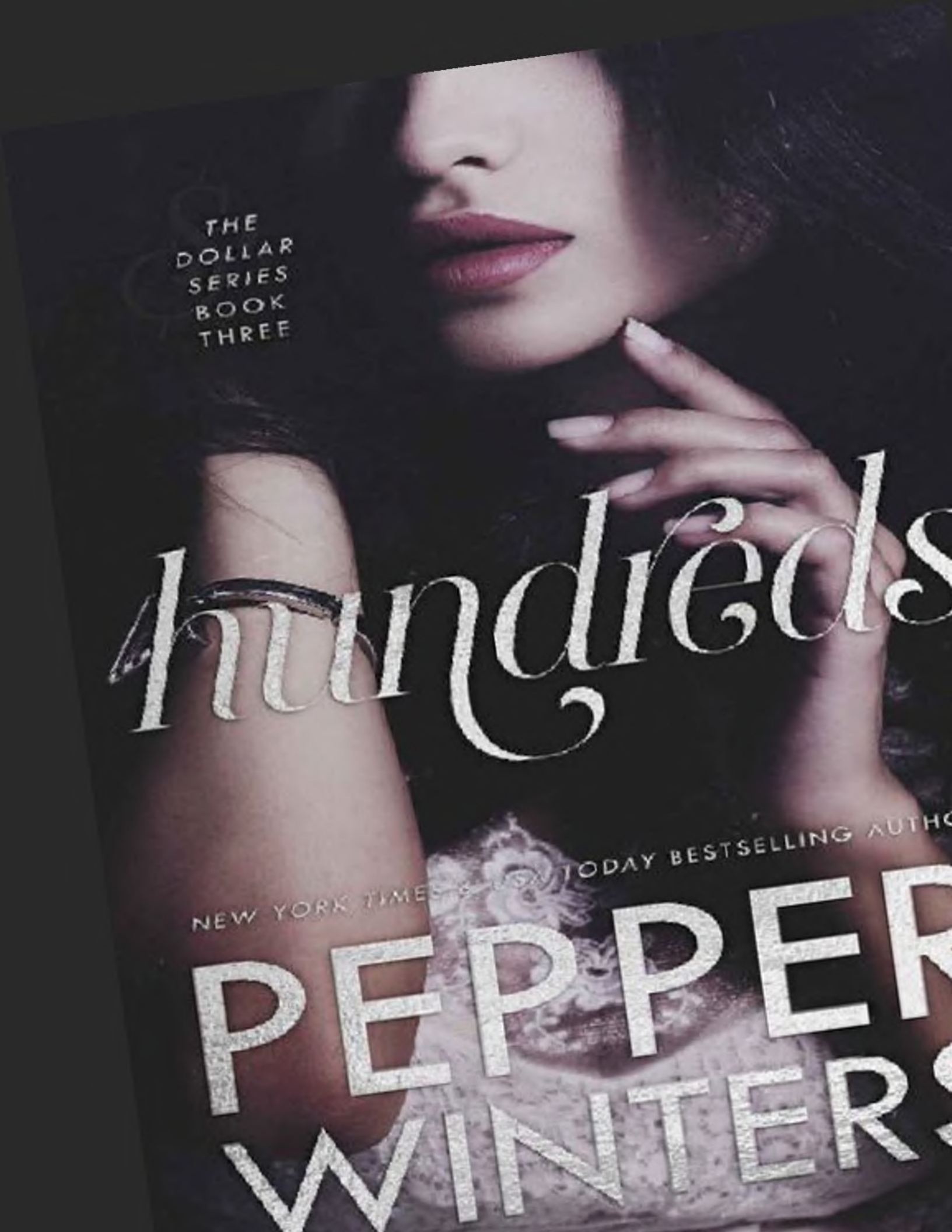

THE DOLLAR SERIES BOOK THREE
hundreds
NEW YORK TIME
TODAY BESTSELLING AUTH
PEPPER
WINTERS

Yüzlerce Blurb

"Onu incitmekten bıktım. Yeterince incindi. Onu özgür bırakmanın zamanı geldi..."

Bir zamanlar eve gidip unutmak isterdim.
Şimdi güçlüyüm ve savaşmaya hazırım.
Baştan çıkarılan ve sahiplenilen Elder artık sadece sesimi talep etmiyor, onun gibi bir hırsız olmamı emrediyor.
Reddediyorum.
Ama o bana istememem gereken şeyler, kaçmam gereken iyilikler teklif ediyor.
Korumasına karşılık, özgürlüğümü geri almak için yeterince kuruş ve dolar çalmam emredildi.
Sadece, ikimiz de onun beni nasıl değiştirdiğine, evrimleştirdiğine hazırlıklı değiliz.
Onu öğrenme sırası bende. Ta ki
bir şeyler ters gidene kadar.
Ve birlikte hayatımız sona eriyor.

Önsöz

Pimlico

Beni alarak neredeyse beni yok ediyordu.

Bedenime, zihnime, anılarıma, zorluklarıma girmişti. Kilitli tuttuğum parçama sızmıştı.
Alrik'in işkencesinden uzakta. Tasmin'in saklandığı kapıyı çaldı, kilitleri açtı ve beni geri sürükledi.
yaşamın içine.

Her nasılsa, kendini içime sokmaya zorlayarak, geçmişteki korkunç anıları şimdiki karışık anılarla değiştirmişti. Bana sandığımdan daha güçlü olduğumu gösterdi. Hiç tesellim yokken nasıl teselli arayacağımı gösterdi.

Dizginlenemez bir vahşetle, beni seks yaptığımda ölmediğim bir dünyaya uyandırmıştı. Bir erkek bana dokunduğunda parçalanmıyordum. Konuşursam kırılmıyordum.

Beni neredeyse yok
ediyordu. Neredeyse.

Ama yapmamıştı.

Ve küllerimden dimdik ayağa kalktım.

Birinci Bölüm

Yaşlı

Ne düşünüyordum ki?

Böyle bir şey yapmama nasıl izin verebilirim?

Ben ondan daha kötüydüm. Onu alıkoyan canavardan daha kötüydüm.

En azından onun niyeti belliydi. Ben mi? Onu koruyup kollayacağıma inandırmıştım ama olabilecek en kötü zamanda kendimi kaybetmiştim.

Siktir!

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken parmaklarımın titremesine lanet ettim. Öz disiplinimi daha da kaybetmeden önce kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Kendimi daha fazla
Zihnim, içinden çıkmak için mücadele ettiğim karışık yere gidiyor.

Kalbim hızla çarptı. Kanım fışkırdı. Pişmanlıktan çılgına dönmüştüm.

Bütün gece volta attığım kalın halıda izler görünüyordu. Pimlico'yu odasına geri götürdüğümden beri duramıyordum.

İçine girme anılarım bana işkence ederken vücudum hareketsiz kalamıyordu - onun inanılmaz sıcaklığını hissediyordum, sonra hıçkırıkları başladığında paramparça oluyordum.

Gözyaşlarının görüntüsünü ya da ilk sözlerinin sesini aklımdan çıkaramıyordum.

Vücudum hayatımın en kötü cinsel deneyiminden sonra rahatlamak mı yoksa kadınlardan tamamen uzaklaşmak mı istediğini bilmiyordu.

Saatler sonra bile onu hâlâ etrafımda hissediyordum. Ağlarken, beni yumruklarken ve iki yıl önce nerede olduğumu bilmek isterken kucağımda yumuşak bir şekilde zıplamasının acısını hala çekiyordum.

Onun gözyaşları benim onurumdu. Onun soruları benim cezamdı.

İyileştirici ve aramızda büyüyen her neyse onunla dolu olması gereken bir şeyi alıp başka bir tecavüze dönüştürmüştüm.

O hazır olana kadar beklememiştim ve şimdi kendimi de mahvetmiştim.

Çellom yerde bıraktığım yerde duruyordu. Onu boğmaktan, öldürmekten ve
işkence müziği. İçimdeki bu kafa karıştırıcı duyguyu anlamlandırmak için akorlara ve ritme ihtiyacım vardı. Aklımı başımda tutmak için her zaman kullandığım ana fikre ihtiyacım vardı.

Ama ben uzak durdum.

Onu zaten incittiğimden daha fazla incitemezdim.

Müzik benim kurtuluşumdu ama Pim'in mutlak kabusuydu.

Her çaldığımda, Pimlico beni buldu. Şarkılarım onu cehenneme geri gönderirken, onun hayatımdaki varlığı benim de ona ateşli çukurlarda katılmamı sağladı.

Oynamazdım çünkü beni tekrar bulmasını istemiyordum. Bir süre uzak durması gerekiyordu. Kim olduğumu, kim olmak istediğimi ve tekrar nasıl bir beyefendi olacağımı anlayana kadar onun etrafında olamazdım.

Ondan kurtulma düşünceleri benimle alay ediyordu. Onu yatımdan uzaklaştırmak ve ardımda bırakmak beni rahatlatacaktı.

Yapılacak en doğru ve en iyi şey bu olurdu.

Özellikle de şimdi.

Artık kendimi kaybetmiştim.

Belki de onun özgürlüğünü ayarlardım.

Belki de onu başkasına verirdim.

Ne olursa olsun, herkes için en iyisi onu göndermek ve bir daha asla görmemek olacaktır.

İkinci Bölüm

Pimlico

SEVGİLİ KİMSE,

Benimle yattı.

Sonunda bana ne yapacağını gösterdi. Ne beklediğini. Bundan sonra nasıl olacak-

Kalemi odanın öbür ucuna fırlattım.

Dur.

Bu doğru değil.

Evet, beni incitmişti. Evet, içime girmişti. Ve evet, her zaman yapmasından korktuğum şeyi yaptı.

Ama zalim değildi. Beni dövmemiş ya da bana isim takmamıştı. Kollarında hıçkıra hıçkıra ağladığım için beni öldürmemişti,

Ona bağırmak ya da tekrar tekrar vurmak.

Bana sarılmıştı. Beni yatıştırdı. Beni rahatlattı.

Yanlış bir şeyi almış ve bir şekilde dönüştürmüştü... Doğru mu? Hayır, doğru değil ama kesinlikle yaşadığım diğer tüm cinsel deneyimlerden farklıydı.

Benden kolayca çalabilirdi. Beni çok kolay incitebilirdi.

Ama yapmamıştı.

Beni kollarına almıştı. Gözyaşlarımı öptü.

Ona vurmama izin verdi.

Gösterdiği şefkat karşısında başımı salladım. İstemediğim halde bana dokunmuş ve içime girmişti.

ama daha sonra hatasını telafi etmek için çok şey yapmıştı.

Şimdi ona sana tecavüz etmesi için izin mi veriyorsun?

Yataktan kalktım, yerden kalemi aldım ve yatağa döndüm, bir yandan da düğümlenmiş düşüncelerimi anlamaya çalışıyordum.

Ona tam olarak izin vermiyordum ama suçu tamamen de ona yüklemeyecektim. Tamamen masum değildim. Artık kapana kısılmış bir tutsak değildim - şeytani efendisinin kaprislerine göre kullanılıyordum. Özgürdüm ya da etrafımda deniz olan bir yatta olabileceğim kadar özgürdüm. Son derece çekici, egzotik ve gizemli bulduğum bir adamla yaşıyordum.

Ona ısınmıştım.

Ben de onu öptüm.

Onu Fas sokaklarında istemiştim.

Aramızdaki şey her neyse etiketlenemezdi ama alışılmadık tanışıklığımıza rağmen bizi birbirimize bağlamıştı.

Daha önce hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım. Daha önce hiç bir erkeğin gözlerinde su katılmamış bir tutku görmemiş ama aynı zamanda beni incitmeyeceğine güvenmemiştim. Kendini kontrol etmesi
Geçmişimin yükü olmadan onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek gibi pervasızca şeyler yapmama neden oldu.

Bencilce sadece kendimi düşündüm. Elder'ın iyileşmem için ne yaptığını, evini giysilerden, dokunmaktan ya da müzikten hoşlanmayan çılgın bir kadınla paylaşmasının onun için nasıl bir şey olacağından ziyade.

Benim sorunlarım onun hatası değildi, o zaman neden onu cezalandırayım?

Çünkü iyi değilsin. İyileşiyorsun.

Evet, iyileşiyordum ve bu onun sayesindeydi. Dilsiz ve ölü olmak yerine işleyen bir dille hayatta olmamın nedeni oydu.

Ona çok fazla yüklendim-şüphe ve korkumu asla bırakmadım.

Etrafta olmak kolay değildi. Çoğu zaman etrafımda olmaktan nefret ederdim. Bunun ne kadar yorucu olduğunu takdir etmemiştim.
Bir yandan cinselliğine geri dönmeye çalışırken bir yandan da bundan tiksinen bir dilsizle yaşamak zorunda kalacaktı.

Karışık mesajlar vermiştim.

Ona ve kendime.

Ona bahane verme.

İçimi çektim ve elimin arkasına bir aşk kalbi çizdim.

Ona bahaneler sunmuyordum. Tekrar normal bir kız gibi yaşamaya başlamıştım. Sadece kendine ve içinde bulunduğu duruma takılıp kalmayan bir kız. Bazı şeyleri omuzlayacak bir kız
Çünkü insanların mükemmel olmadığını biliyordu. Önceki hayatıma dair o kadar çok şeyi kilitlemiştim ki paslı kapakları açmak ve yaşla kaplanmış hatıraları çıkarmak zaman alıyordu. Her anıyla birlikte zihnimin tavan arasını toz bulutları kaplıyor, yavaşça çökmeden önce bir süre her şeyi bulanıklaştırıyor ve
açıklık bırakmak.

O tozlu sisin içinde kaldıktan sonra nihayet net görüyordum.

İnsan ırkının tutarsızlıkları ve beceriksizlikleri hakkında fikir veren psikoloji ders kitapları okumuştum. Ben Toplumun en kötü üyelerinin ince beden diliyle manipüle edilebileceğini deneyimlerimle öğrendim. Ben olsam Bir insanın tavırlarından ruh halini nasıl önceden tahmin edebileceğim konusunda kendimi eğittim.

Gelişmeye isteksiz kalmak yerine bu becerilerimi kullanmanın ve kendimi analiz etmenin zamanı gelmişti.

Kıyafet giydiğimde derim ürperiyorsa ne olmuş yani? Beni çıplak görmek diğer insanları rahatsız ediyordu.

Peki ya müzik kalbimi kanatıyor ve zihnimi saklanmaya itiyorsa? Elder'ın kendi şeytanlarını susturmak için çalması gerekiyordu.

Hâlâ onun merhametine kalmışsam, beni ne kadar tutarsa tutsun cömertliğine muhtaçsam ne olmuş yani? Bana ayırdığı zaman takdir edilmeli ve değer verilmeliydi.

Kurban olmaktan bıkmıştım.

Ve bu şekilde yaşamayı bırakmıştım. Bu korkak, ürkek, iyileşmeyen şekilde.

Elder kollarında ağlamama izin verdiğinden beri - gözyaşlarım için bana güvenli bir liman verdiğinden beri- tam bir centilmen olmuştu. Paniğim yatıştıktan sonra yavaşça çekildi, bedenimi ve kalbimi ondan boş bıraktı.

Uzun zamandır her türlü dokunuştan nefret ediyordum. Ancak, Elder'ın bedeni benimkinin içindeyken üzüntümle sarmalanmıştım,

bir şeyler değişmişti. Onun davetsiz misafirliği

garip ilişkimize istenmeyen ama daha derin bir bağlantı.

Bir kez bile kımıldamadı ya da kendi zevkine sahip çıkmaya çalışmadı.

Bağlantıyı kestiğimizde itmedi, boşalmadı ya da hayal kırıklığı içinde inlemedi bile. Sanki paramparça olacakmışım gibi beni yatağına yatırdı.

Pantolonunu yukarı çekip beni çarşaflarına sardıktan sonra odama geri götürdü.

Kollarına sarıldım ve benimle ilgilenmesine izin verdim. Beni yatağıma yatırıp öptüğünde hiç konuşmadım. Özlediğim tüm şefkati alnımda hissediyordum.

Kal.

Kalmasını istemiştim. İlk cinsel karşılaşmamızın tek taraflı ve aceleye getirilmiş olmasına ve bulabileceğim her türlü zevki çürüten müzikle dolu olmasına rağmen, gitmesini istememiştim.

İlk sözlerim kınayıcı ve yargılayıcıydı. Gideceğinden ve onu bir daha göremeyeceğimden korkuyordum.

Kal.

Ama yapmamıştı.

Bana tatlı, zor hissedilen bir öpücük daha verdi, saçlarımı kenara itti ve sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerime baktı -nefret, tiksinti? Bilmiyordum.

Çenesi sıkılmıştı. Siyah gözleri ağır ve derinliksizdi. Ve sonra, gitmişti.

O döndü.

Bütün gece uyumamıştım ve sabahın ve öğleden sonrasının çoğunu onun bedenini içimde yeniden yaşayarak geçirmiştim - kalınlığını, sıcaklığını. O beni doldururken, karmaşık bir korku ve güç tarifi yaşadım. Geçmişim yüzünden korku. Bana bakışı yüzünden güç.

O geri çekilene kadar bu duygular içinde boğulmama izin verirdi, bizi bir kişiden tekrar iki kişiye dönüştürürdü.

Teknik olarak seks yapmıştık ama bu daha önce yaptığım sekslere hiç benzemiyordu. Zevk almamıştım, tıpkı Alrik'le yaşadığım tüm o nefret dolu zamanlar gibi.

Ama bu bir yalandı.

Zevk vardı.

Uzun zaman sonra kendini bırakmanın ve konuşmanın hazzı. Ağlamaktan zevk alıyorum.

Hiç bitmeyen sorularımla onu incittiğimi bilmekten bile zevk alıyorum.

Yatağın kenarına doğru çabalayarak bacaklarımı yere doğru salladım ve kalemimle not defterimi topladım. Elder tüm parçalarımı dağıtmış, kalbimi yağmalamış ve hayatta kalma mekanizmalarımı yok etti. Ama geriye kalanlar çok daha iyiydi.

Delikler, güvensizlik ve intihar artık beni delik deşik etmiyordu.

Yeni doğmuştum ve o korkunç müzayedede satılmadan önce olduğum kişi olmaya hazırdım.

Hiç Kimse'ye bir satır daha yazarak kalemi kâğıda bastırdım.

İyileşmeye hazırım, Hiç Kimse. Bana bu şansı verecek mi yoksa bir dahaki görüşmemizde beni tekrar almayı mı bekleyecek?
Başka?

Mürekkebin akışı bir kalem ucundan çok daha yumuşaktı. Soru daha karanlık ve kalıcılıkla lekeli. I
Elder'ın nazik davranmaya devam edip bana yatağına isteyerek girmem için gereken zamanı verip vermeyeceğini ya da dün gece başladığı işi bitirip bitirmeyeceğini umutsuzca bilmek istiyordu.

Her iki durumda da hayatta kalacaktım çünkü sonunda ölmektense yaşamayı seçme kararını vermiştim. Sonunda Geçmişime siktir git, geleceğime merhaba demeye hazır olduğum bir zirve.

Onunla konuşacağım, Hiç Kimse. Bu kadar sessizlikten sonra, çok fazla sorum var. Eğer sorarsam, eminim cevaplayacaktır.

Her nasılsa, üzerime bir yargı katmanı çöktü. Sanki Hiç Kimse o kadar emin değilmiş gibi -sanki hayali kurtarıcım

benim
Elder sadece başka bir canavar olmadığını yeni keşfedilen inanç.

Daha önce rahatlatıcı bir destekten başka bir şey hissetmemiştim. Kendimi savaşta hissetmek beni tedirgin etti.

Elder'a bana ne yapmayı planladığını sorsaydım, bana gerçeği söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Ya da en azından gerçeğin onun versiyonunu.

Ama bir önceki sorunuza hiç cevap vermedi.

Durakladım, alt dudağımı ısırdım.

Bu doğruydu.

Sallandı ve ona vurmama izin verdi ama bana hiç cevap vermedi. Kaç kere sormuş olursam olayım.

İki yıl önce neredeydin?

Omuzlarım kamburlaştı.

Bunu asla sormamalıydım. Bu korkunç bir soruydu çünkü bu onun sorumluluğu değildi. Bu suçu ona nasıl yükleyebilirdim? O zamanlar beni tanıyor gibi değildi. Ben hiç kimseydim.
tıpkı onun benim için hiç kimse olduğu gibi. Olanlar için onu suçlayamazdım çünkü bunların hiçbiri onun suçu değildi.

İki yıl önce neredeydin?

Cevabı önemli değildi.

Artık değil. Şimdi değil, daha fazla insan olduğumda Tamamen savaşmak ya da kaçmak yerine analiz edebilen ve düşünebilen bir hayvan.

Derin bir iç çekerek karaladım:

İki yıldır nerede olduğu önemli değil. Ben kendi hayatımı yaşıyordum, o da kendi hayatını. Alrik'in beni satın almasını engellemedi diye ondan nefret edemem. Çektiğim acı benim, onun değil. Tıpkı engelleyemediğim trajedilerinin onun olduğu gibi.

İçime attığım şeylerin gitmesine izin vermek rahatlatıcıydı. Elder'a çok kızgındım. Yapmadığı şeyler için onu sorumlu tutmuştum. Çellosunu çaldığı için ondan nefret ettim. Beni konuşmaya teşvik ettiğinde onunla kavga ettim. Giyinmeyi reddettim. Kendini kaybedene kadar onu cezalandırdım.

Bunlar onun davranışları için bahane
değildi. Sadece gerçeklerdi.

Ve artık bu kadar bencil olmayı reddettim.

Özür dilemek zorundayım.

Bir parçam gözlerini devirdi.

Sizi rızanız olmadan kaçıran adamdan cidden özür dilemek mi istiyorsunuz?

Not defterimi ve kalemimi yatağın üzerine fırlatarak, çarşafların üzerine örtülmüş beyaz bornozu topladım ve omuz silktim.

Bu kez klostrofobi düşüncelerinin beni saran giysilerin sıcaklığını yok etmesine izin vermedim.

Şu andan itibaren normaldim. Ve normal kızlar kıyafet giyerdi.

Elder beni rızam olmadan almış olabilir, ama bunu yaparak bana zihnimin kırık tavanının üzerinde saklı bir cesaret ufku göstermişti.

Ondan özür dilemek, herkesin içinde giyinmek ve misafirperverliği için teşekkür etmek yapılması gereken doğru şeylerdi. Her şey

Diğerleri -süregelen bakışlar, karınları titreten öpücükler, gözyaşlarına neden olan çello- artık daha sağlıklı bir yerde olduğum için halledilebilirdi.

Hiç Kimse'ye yazdığım not yatağın üzerinde atılmış halde duruyordu ve onu bitirmek için hiçbir isteğim yoktu. Koltuk değneğim olan sessiz bir mektup arkadaşı olmadan nasıl hayatta kalacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Banyoya doğru ilerleyerek yansımamı inceledim.

Uykusuzluğa rağmen çok kötü görünmüyordum. Sadece gözlerimin altında hafif gölgeler vardı ve düşüncelerim başımı ağrıttığında ellerimi saçlarımda gezdirdiğim için saçlarım birbirine karışmıştı.

Dün hâlâ Pimlico'ydum. Bu gece, daha

çok Tasmin olmaya çalışacaktım.

Aramızda olanlara rağmen - ya da belki

Hayalet'te ve Elder'ın diyarında uyandığımdan beri daha güçlü ve daha canlıydım.

Sıcak suyu açtım, bornozdan sıyrıldım ve duşa girdim.

Sabun köpükleri cildimi süslerken, geçmişimin geleceğimi belirlemesine son vermek için bir seçim yaptım. Temiz olduğum an,

Üst güverteye çıkar, Elder'ı arar ve bu yeni başlangıcın bizi nereye götüreceğini görürdüm.

Üçüncü Bölüm

Yaşlı

"EFENDIM?"

Selix odama girdi.

Günün büyük bir kısmını Alrik'in yatının çizimlerini bitirmekle geçirmiştim. Ölmüş olması, parasını ödediğim tekneyi tamamlamayacağım anlamına gelmiyordu. Ben her zaman
ticari işlemlerin sona ermesi. Ancak, bu sadece bu yeni eserin farklı bir sahip bulacağı anlamına geliyordu.

Kalemimi bıraktım ve boynumu kırdım. "Evet?"

"Az önce güvertede belirdi. Haber istemediğinizi biliyorum ama bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

Kaşlarımı çattım. Neden bilmek isteyeceğimi düşündüğünden tam olarak emin değildim. Ona göre bugün sıradan bir gündü ve hiçbir şey olmamıştı. Ne yaptığımı bilmiyordu... biliyor muydu?

Ayağa kalkarak gözlerimi sağ kolum ve arkadaşıma diktim. "İsterse güvertede kalabilir." Bütün öğleden sonra yavaş yavaş yelken açmıştık. Ufukta birlikte katlandığımız fırtına gibi kötü bir hava yoktu. Pim ne isterse yapabilirdi, ben de güvertede kalıp
Uzakta.

"Elbette." Selix ellerini önünde kavuşturdu, uzun saçları çözülmüş ve omuzlarına dökülmüştü. "Sadece seni bilgilendirmek istedim. Ayrıca mutfağa hafif bir akşam yemeği servis etmelerini söyleme cüretini gösterdim."

Sinirlerim tepeme çıktı. "Aç olduğumu söyledim mi?"

Selix sırıttı, haddini aştığını biliyordu ama umursamıyordu. "Hayır, ama sen yemek yemedin. Hizmetçiye göre o da bir şey yememiş."

Pim'in perişan ve hıçkıra hıçkıra ağladığını düşününce ellerim kıvrıldı - o berbat şeyden sonra yemek bile yiyemeyecek kadar kırılmıştı
Yapmıştım. "Birinin onun yemek yediğinden emin olması gerekiyor. Öğün atlamak için fazla zayıf."

"Kahvaltı ve öğle yemeğini reddetti ama şimdi odasından çıktı. Ona kendi yemeğini yemesini söylemek için iyi bir fırsat."

"Ben onun bekçisi değilim."

"Hayır, ama sen bir şey olmayı kendine görev edindin. Ne olduğunu biliyorsam ne olayım." Alnı çatladı. "Bu beni ilgilendirmez." Ofisimden geri geri çıktı,
Kapı tokmağını tutarak. "Şef birazdan akşam yemeğini hazırlayacak. Sen yemeye karar versen de vermesen de ben kızın bir şeyler yediğinden emin olacağım."

Ellerimi kıvırırken tırnaklarım avuç içlerime battı. "Sen pek çok şeysin Selix, ama bu senin için bir ilk."

"Neyin ilki?"

"Lanet olası işgüzarlık."

Dudakları seğirdi. "Gördüklerime engel olamadığımı artık biliyor olmalısın. İkimiz de hayatta kalmak için savaştık. Ve şimdi, o
aynısını yapıyor. Siz onu Phantom'dan atana kadar, hem sizi hem de onu güvende tutmak için onu izlemeye devam edeceğim."

Satır aralarını okudum.

Beni incitmeye çalışmadığı sürece Pim'e karşı saygılı olacaktı - her ne kadar kendimi ona zorla kabul ettirdikten sonra buna hakkı olsa da. Beni korumak için yemin etmişti, tıpkı benim gibi.
ona sahiptim. Sadece, tam ortak olmak yerine biraz gölgemde kalmayı tercih etti - sadakati için ona her şeyin yarısını teklif etmeme rağmen.

"Bu senin kavgan değil, Selix."

"Eğer ringdeyseniz, evet, öyle."

"Bir zamanlar beni öldürmeye çalıştığını hatırlatmama gerek var mı? Sanırım o yönünü tercih ederim."

Kıkırdadı ve kapıyı kapatırken şöyle dedi: "Bu seni tanımadan önceydi. Umalım da kız da seni tanısın, böylece onu incitmek zorunda kalmayayım."

Cevap vermeme fırsat vermedi.

Sokaklardaki savaşımızla ilgili üstü kapalı imalarım üzerimde asılı kaldı. Karşılıklı nefretimizi bir kardeşliğe dönüştürene kadar birbirimizi defalarca öldürmeye çalışmıştık.

Geçmişimdeki kötülük beni bulduğunda o da oradaydı.

Her zaman öyleydi. Bir cesedin başında durduğumda o da oradaydı,
Ölümün kokusundan korkuyordum ama kan kaybından ölen ben değil de düşmanım olduğu için mutluydum. Ona olanları anlattığımda oradaydı.
Beni avlamaktan asla vazgeçmeyecek olan grup ve onlar beni yok etmeden önce benim onları yok etme hedefim.

Kapının tıkırtısı düşüncelerimi geçmişten bugüne çevirdi.

Kafamı hayati tehlikeden arındırdım ve onun yerine kalp kırıcı sorunlara odaklandım. Bir zamanlar
Ölümümün gölgesi yıllarca peşimi bırakmadı. Pim benim için hâlâ yeniydi ve ben onu çoktan yok etmiştim.

O iyi miydi? Neden yemek yemedi? Onu bu kadar mı mahvettim? Eğer daha önce de intihara meyilliyse, onu on kat daha kötü hale mi getirmiştim?

Başarmaya çalıştığım her şeyi geri alma düşüncesi beni dehşete düşürdü. Endişe, tükenen enerjimin geri kalanını çalarken midem guruldadı.

Selix bir konuda haklıydı. Açtım ve berbat ettiğim şeyi düzeltmeden önce yemeğe ihtiyacım vardı.

Eskizlerimi bırakarak odanın diğer tarafına geçtim ve çellomu aldım. Onu güvenli bir yere koymalıydım ama
Bütün sabah ona dokunamadım çünkü ne zaman dokunsam tek düşünebildiğim Pim'in ağlamasıydı.

Olanlarla şu an arasında neredeyse yirmi dört saat olduğu için odam
uyumsuz duygular. Onu kaldırmaya tahammül edebilirdim. Ağır enstrümanı kaldırarak, yayı sandalyeden kopardım ve gardıroptaki özel dolgulu kutuya yöneldi.

Parmaklarım oynamak için kaşınıyordu ama onları görmezden geldim.

Eğer teslim olsaydım, gece yarısından akşamın erken saatlerine kadar saatlerce müzik dinleyerek kendimi kaybederdim.

Çelloyu kutusuna kilitledikten sonra, üzerime yeni bir siyah tişört geçirdim ve odamdan çıktım.

Pim güvertedeydi. Güverte, sınırları koruyan birden fazla personelin bulunduğu tarafsız bölge anlamına geliyordu. Ben tercih ederdim

ama erkek gibi davranıp özür dilemek zorundaydım.

Birlikte ekmek kırmak bize buluşmak için bir neden verecektir. Ve eğer benden nefret ediyorsa, o zaman ayaklarımın üzerinde düşünür ve benimle kalması için bir alternatif önerirdim.

Takıntı olsun ya da olmasın.

İhtiyacım olanı almak için Pim'i yok edemezdim.

Bu kadar uzun süre kaymadan hayatta kaldım.

Devam etmek için ne gerekiyorsa yapardım.

Dördüncü Bölüm

Pimlico

Onu gözlerimden önce kalbim gördü.

Her nasılsa, en kötü trajedilerde beni hayatta tutmaktan sorumlu organ, kendini onunkine göre yeniden programlamıştı.

Frekans. Artık daha iyi sığınaklardaydım ama yine de tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

Onu göremesem ve duyamasam da yakınımda olduğunu biliyordum.

Beni gördüğünü, dikkati karşısında kafa derimin diken diken olmasından anladım.

Ve onun burada bulunmasının tek amacının benim için olduğunu biliyordum, tıpkı benim orada bulunmamın tek amacının onun için olduğu gibi.

Kendimi delirtmeden önce havayı temizlememiz gerekiyordu.

Vermeye hazır olmadığım bir şeyi benden almıştı. Ama bunu yaparken, veremeyeceğim bir şeyin kilidini açmıştı. yeterince güçlüydü. Ona intikam ve teşekkür borçluydum.

Sadece hangisinin önce geleceğini bilmiyordum.

Yaklaştıkça sessiz ayaklar tereddütle fısıldadı.

Sanki çok hızlı yaklaşırsa kaçacağımdan korkuyormuş gibi yavaş hareket etti.

Nereye koşabilirim? Uçsuz bucaksız denizde ne kadar yüzebilirdim?

beni tuzlu sudan çıkarıp bir parçamı daha almadan önce bitmeyen okyanus?

Hayır, kaçmak artık bir seçenek değildi - deniz böyle bir şeye engel olmasa bile.

Kalıp savaşacağım.

Omuzlarım inançla gerildi, savaşa gitmeye hazır ve istekliydim.

Gölgesi cilalı ahşap güvertede sessiz adımlarla ilerleyerek kıç tarafta yanımda durdu.

Güneş ufkun altına battı, altın küreden okyanus tarafından ikiye bölünmüş kuruşa dönüştü ve sıcak halesini döktü. Karanlık denizin üzerindeki ışığın pırıltısı, sanki bir hazine haritası gösteriyormuş ve altında zenginlik vaat ediyormuş gibi sulu ışınlarla dans ediyordu.

Varlığının baskısıyla kemiklerim ağrıyordu. Bakışları ufukta kilitli kaldı, yüzü yanık sienna ve bronz rengine boyanmıştı.

Parmaklarım parmaklığın etrafına daha sıkı kenetlendi, küçük deliklerden kan gelene kadar beni iğneleyen artan farkındalığı kontrol etmek için elimden geleni yaptım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum -iki dakika ya da yirmi dakika- ama sonunda, hâlâ gökyüzüne bakarken mırıldandı: "Özür dilerim, Pimlico."

Anında, sanki binlerce pişmanlık beni aşağı çekiyormuş gibi başım öne eğildi. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Alrik'in asla anlamadığı bir şeyi anladığını bilmek: sınırlar ve çizgiler olduğunu ve bunları aşmanın asla iyi olmadığını. Elder sınırları aştığının farkındaydı ama bunu telafi edecek kadar da nazikti.

Üç kelimeyle, beni satan ve satın alan adamlar gibi olmadığını kanıtlamak için ihtiyacım olan her şeyi bana göstermişti. O bir canavar değildi. O bir insandı. Ve tüm insanlar gibi, o da bir hata yapmıştı.

Ve onunla konuşmayarak bir hata yaptım. Konuşmayarak ona daha erken güvenerek. Koruması için ona teşekkür etmeyerek.

Beni en çok etkileyen şey sesindeki suçluluk ve pişmanlık duygusunun ağırlığı oldu. Özür dilemesi değil. Arkasındaki his. Hiçbir insan ya da canavar -ne yapmış olurlarsa olsunlar- ses tonlarındaki bu iyilik akort çatalı ile asla kötü olamazdı.

Elder elini korkulukta benimkinin üzerine koyduğunda sertçe yutkundum. Parmakları belli belirsiz havada asılı duruyor, zar zor yakalıyor, sadece vücut ısısını ve altına sığınılacak bir çatı sunuyordu.

"Bana iki yıl önce nerede olduğumu sormuştun." Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Haftalarca benimle konuşmuyorsun ve sonunda konuştuğunda da doğru cevabı olmayan bir soru soruyorsun."

Yüzümü ona döndüm. Cevap vermek zorunda olmadığını, böyle şeyler sormamın yanlış olduğunu söylemek için dudaklarımı araladım ama o durmadı.

"İki yıl önce Dubai'de bir iş anlaşmasını tamamlıyordum."

Sarsıldım. Çalıştığı yer yüzünden değil. Çünkü açık artırmaya çıktığımda onun QMB'de olmadığını bilsem de, orada olmadığını düşünmek yine de canımı yakıyordu. Beni neyin daha iyi hissettireceğini bilmiyordum. Seyircilerin arasında, iğrenç bir kâğıttan maskenin arkasına saklanmış olarak mı? Ya da dünyanın öbür ucunda, benim iyiliğimin ne farkında ne de sorumlusu olarak mı?

Başparmağımı onunkine doladım, ellerimiz korkulukta birleşti.

Özür dilerim.

Özür beynimde yüksek sesle yankılandı ama ağzım kuru ve sessiz kaldı. Konuşmak artık kolay bir şey değildi - her ne kadar yetenekli olsam da. Dudaklarımı ayırmak ve söze dökmek içgüdüsel değildi. Bu zaman alacaktı. Korkmadan nasıl konuşulacağını hatırlamak için zaman. Ama zaman sihirli bir şeydi ve sonunda onun yanlış olanı düzeltme gücüne güvendim.

Elder aniden beni çevirdi ve sırtımı bariyere dayadı. Gün batımı, onun işkence görmüş abanoz gözlerine baktığım anda unutuldu.

Beni bu kadar çabuk itip kakması karşısında nefesimi tuttum ama kurtulmaya çalışmadım. Elleri sırtımdaki parmaklığa kilitlenirken vücudu beni engelledi.

Bakışları ağzıma kilitlendi. Nefes alış verişi hızlandı. "Yapmamam gerektiğini biliyorum ama seni tekrar öpmeyi çok istiyorum."

Göz göze geldiğimizde donakaldım, dudakları dilinden parlıyordu.

Onu öpme düşüncesiyle karnım sarmaşıklarla doldu. Olanlardan bu kadar kısa süre sonra öpüşmek doğru bir şey miydi?

Önce konuşmamız gerekmez mi? Olanları tartışmalı ve kelimeler işini yaptıktan sonra şehvetin bir yeri olup olmadığına karar vermeli değil miydik?

İki yılını sessiz geçirdin. Şimdiye kadar istemediğin halde neden kelimelerin her şeyi çözebileceğini düşünüyorsun?

Eski alışkanlıklarım yeni hedeflerimi çiğnemeye çalıştı. Sessizlik benim dostum olabilirdi ama şimdi düşmanım haline gelebilir.

Daha sert nefes aldım, kendime yerleştirdiğim cam tavanı nasıl kıracağıma ve normal olacağıma karar vermeye çalıştım. Elder'a bir erkek olarak bakmak ve ondan bir erkek olduğu için korkmamak. Ben kafa karışıklığı içinde boğulurken otorite ile konuşmak.

Elder bana doğru bastırmadı ya da uzaklaşmadı. Yüzündeki kara çaresizlik, içimde büyüyen kara delikle eşleşiyor, tüm mantığı, endişeyi ve şüpheyi emip götürüyordu.

Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu. Onun eylemlerinden dolayı aramızda oluşan hasarın aynı hareketle giderilmesi gerekiyordu.

Kelimeler daha sonra gelecekti.

Derin bir nefes alarak parmak uçlarımın üzerinde durdum. Ellerim omuzlarına doğru yükseldi. Dudaklarımı yaladım, kasıtlı olarak
Kendimi bir öpücük için konumlandırmak. Sorumluluğu üstlenmek ve cinsel ilişkiden kaçmak yerine onu isteyerek aramak.

Dondu kaldı, gözleri yüzümde dans ediyordu.

Karnımda ateş böceklerine dönüşen sinirle, onu öpmek için yavaşça doğruldum.

Beni karşılamak için eğilmedi. Dik durdu, göğsü inip kalktı, tütsü kokusu güçlü ve baş döndürücüydü. Kendini bağlı ve hırıltılı tutarken bana bir karar hediyesi verdi.

Dudakları çok yakındı. İyileşmiş dilim sızlıyordu biraz. Onu ve kendimi test etmek için geri çekildim. Her şeye rağmen benim karar vermeme izin verip vermeyeceğini

görmek için.

Sanki biraz geriye sallanmakla kalmayıp göğsüne yumruk atmışım gibi nefessiz bir homurtu çıkardı. Ama baskı yapmadı ya da talep etmedi. Mükemmel bir heykel gibi kaldı; arzunun altında ezilmiş bir beyefendi.

Benim için arzu.

Sonunda farkına vardığım arzu Alrik'in arzusundan farklıydı. Kötülük Elder'ın arzusunu lekelememişti. Saftı ve fiziksel olduğu kadar duygusal bağlarla da doluydu. İzin vermediğimiz ama ne olursa olsun yoktan var ettiğimiz duygular.

Çullandım ve ağzımı onunkine bastırdım.

Homurtusu düzensiz bir iniltiye dönüştü.

Dudakları nazik ve yumuşaktı, ayrılmamıştı ve talimat bekliyordu. Daha önce bana başka seçenek bırakmadığı zamanların aksine, bu sefer dudaklarımız dışında hiçbir temas yoktu.

İkimiz de kontrolün kimde olduğunu biliyorduk ve kontrolü bana vermek onu itaatkâr yapmıyordu. Aksine, onu daha baskın yaptı. Bana onun üzerinde yetki verdiği için daha güçlüydü.

Dudaklarımız masumca birbirine yapıştı. Ama Tanrım, bizi birbirimize o kadar derinden bağladılar ki.

Hafifçe açtım, davetkâr.

Sertleşti. Hızlıca verdiği nefesi yanağımda dalgalanıyordu.

Dilimin ucuyla onu yaladım. İyileştirdiği ve uğruna öldürdüğü diliyle.

Arkamdaki korkuluk titredi ve onu sıkıca kavradı, bastırılmış öfkesini benden değil yatından çıkardı.

Kendini kontrol etmesinin hemen altında gizlenen kaynayan tutku, öpücüğü paylaşmama, öpücüğü yönlendirmeme izin verdi. Elimi kalbinin üzerine koyarak başımı eğdim ve ona doğru açıldım.

İznimi anladı. En iyi şekilde

yararlandı.

Dudakları daha sert bastırdı, dili ağzımı yaladı.

Duygusallığın onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Elder, kaslarının ihtiyaç içinde sıkılmasından, burun deliklerinin istekle alevlenmesinden ve şehvetinin kısıtlama içinde sıkıca sarılmasından şehvetli olmanın sözlük tanımıydı.

Beni sert ve derin ama aynı zamanda saygı ve şefkatle öptü. Tadı ve baharatlı aroması başımı pervanelerimizden çıkan okyanus kadar dalgalı bir şekilde yüzdürdü.

Bir cazibe ve sinir sağanağı, içim ışıldayana ve çatırdayana kadar her duyumu harekete geçirdi.

Daha önce verdiği öpücüklerin artık bir önemi yoktu. Hangi dokunuşa ya da aktiviteye katıldığımızın bir önemi yoktu.

Bu öpücük her şeydi.

Bu gerçekti.

Dürüstlüktü.

Korkutucuydu.

Hiçbir engel tanımadan öptü beni. Kılık değiştirdi, asla söylemeyeceği şeyleri tatmama izin verdi.

O şefkat olduğu kadar şiddetti de. O

hem saplantı hem de rasyonellikti.

"Siktir, Pim." Elleri parmaklıklardan çözüldü ve yanaklarımı avuçladı. Parmakları enseme dolanacak ve beni sıkıca tutacak kadar uzundu. Öpücük daha da derinleşti, dişlerimiz tamamen insani olmayan kuduz bir arzuyla çarpışırken dili benimkiyle savaştı.

Ona nasıl bu kadar ihtiyaç duyduğumu anlamıyordum, daha dün onun kollarında hüngür hüngür ağlamıştım. içime girmişti. Nasıl olur da çekingen ve seksten tiksinen biriyken birdenbire ıslak ve çok ağır bir hale gelebilirdim?

Her şey ağırdı; göğüslerim, bacaklarımın arası, zihnim. Dünyanın toplamından daha ağırdım ama onun kollarında, altında nasıl boğulduğuma bakmaksızın bu ağırlığı taşıyabileceğine güveniyordum.

Sırtımı dikleştirdim, kendimi ona sürtüyordum. Sürtünmeye, temasa ihtiyacım vardı. Şimdiye kadar yaptığım her şeye karşı

temel tutulur.

Onu içinde bulunduğu trans halinden uyandırdım.

Ağzını benimkinden ayıran Elder geriye doğru adım attı ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, bunu yapmak istememiştim."

Titreyen bir parmağımı morarmış ve büyülenmiş ağzıma götürdüm.

Bunu başlatan sen değildin.

Kaşlarını hafifçe çattı, dudakları gerildi. "Bekle... Bunu başlatan ben değildim."

Eski alışkanlıklarımın benim yerime cevap vermesine izin verdim. Gözlerimi kısarak ona duyması gereken her cevabı verdim.

Seni öptüm çünkü bana seçme şansı verdin.

Omuzlarını kaldırdı, bakışları soru işaretleriyle doluydu. "Neden? Dün sana yaptığım şeyden sonra neden beni öptün?" Sanki öptüğüme inanamıyormuş gibi başını salladı.
böyle bir şey yapmayı seçti. "Yapabileceğim en kötü şeyi yaptıktan sonra beni nasıl öpebilirsin?"

Parmaklıklardan çekildim, elim onunkini almak için öne doğru uzandı. Parmak uçlarımız birleştiğinde ürperdim, yavaşça
saniyeler geçtikçe bir el tutuşuna dönüşüyor.

Yutkundum, hazırlandım, test ettim. "Üzgün olan benim."

Sesimi duyunca gözleri kararırken bile kaskatı kesildi. Çok nadir bulunan ve uzun zamandır talep ettiği bir şeydi bu. "Ne?" Kelime tıslayarak ve zehirli bir şekilde çıktı. "Benden özür mü diliyorsun? Bu ne lan?
Pim?"

Parmakları benimkilerden çözülmeye çalıştı, ya saldırganlaşmasını önlemek ya da bana duyduğu tiksintiyi göstermek için mesafe istiyordu
suçun bir kısmını omuzlamak. "Özür dilemene gerek yok. Özür dileyeceğin bir şey yok. Anladın mı?"

Elini bırakmadım, ona dokunarak konuşma cesaretimi topladım. Her nasılsa, artık ondan korkmuyordum. Birbirine kenetlenmiş parmaklar kadar basit olsa bile sevgiyi paylaşmak. "Sormakla hata ettim-"

Elini çekip kot pantolonunun cebine soktu. "Hayır, değildin." Önümde volta atmaya başladı. "Sormakta haklıydın. Ben de aynı şeyi bilmek isterdim. Kahretsin, iki yıl önce kimin nerede olduğunu bilmek isterdim.
Polis neredeydi? Aileniz? Arkadaşların? Neden senin için savaşacak kimse yoktu?"

İrkildim, eski anıların zihnimi garnizonlaştıran kapıya vurmalarına rağmen içeri sızmalarına izin vermeyi reddettim.

Volta atmayı bıraktı ve bana doğru ilerleyerek iki elini kalçalarıma koydu.

Ağırlık ve sıcaklık karşısında nefesim kesildi ama korkudan yüzüm kızarmadı. Beni dikkatle izledi, ne kadar ileri gidebileceğini değerlendirmeye çalışıyordu. "Sormakta haklıydın ve keşke sana daha iyi bir cevabım olsaydı. Keşke geçmişi değiştirebilseydim ve
bu yüzden hiç alınmadın. Ama, Pim..." Sesi boğuk bir içtenlikle alçaldı. "Eğer orada olsaydım. Seninle aynı odada olsaydım ve o piçlerin önünde kafanda bir fiyat etiketiyle durduğunu görseydim, öylece durup satılmanı izlemezdim. Seni kazanırdım, duydun mu beni? Alrik'te bizi bir araya getiren her neyse, o zaman da beni sana çekerdi."

Gözyaşlarım kabardı, devrildi ve yanaklarımdan aşağıya doğru istemsizce aktı. Başka bir adamın beni satın alacağı düşüncesiyle romantize olmak çok yanlıştı. Ama Elder'la aramızdaki fark buydu. Onun mülkiyeti beni bir başkasına kabul edilebilir bir seviyenin altındaydım. Onun tek derdi beni kendisiyle eşit bir insan olarak yetiştirmekti.
ona istediği şeyi verdi.

Sizi anlamaya başlıyorum, Elder Prest.

Vücudumu istiyordu. Ama başka bir şey daha istiyordu. Ve ben iyileşene kadar bunu kazanamazdı.

Parmakları kalça kemiklerimi sıktı. "Seni satın alacak kişi ben olurdum. Sadece bir geceliğine bile olsa sana sahip olma onuru için her kuruşumu harcardım. Ve sonra, ben aklım başıma gelirdi ve gitmene izin verirdim." Kalçalarımı serbest bıraktı, yanağımı yalayan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

deniz esintisiyle. "Seni satın almazdım ve sana hiç dokunmazdım diyemem. Sana karşı duyduğum gibi bir tepki kontrol edilemeyecek kadar güçlüdür. Ama söz veriyorum, eğer seni becerseydim, incinmezdin. İstismar anılarıyla yıkılmazdın. Tam bir katılımcı olurdun. Ve kim bilir? Belki de birbirimize aşık olurduk.
ve hiçbir paranın mutluluğu satın alamayacağını anladı. Bu sadece kaderdi."

Başparmağı yanağımın üzerinde fısıldarken gözleri yumuşadı. "Ama hissettiklerimizin şehvetten öte bir şey olup olmadığını asla bilemeyeceğiz. Çünkü sen hasarlısın ve ben sana daha fazla zarar vermeye hakkım yok. Dün gece verdiğim sözlere karşı geldim. Seni incittim. Ve senden istediğim şey... İstemek için çok fazla. Bunu daha fazla yapamam. Doğru olanı yapacağım ve seni özgür bırakacağım."

Bekle... Ne?

Dondum kaldım, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak itirafına baktım.

I-

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum.

Tıpkı dün beni aldığında olduğu gibi, beni tek parça halinde tutmak için onun desteğine ihtiyacım vardı. Beni paramparça etti ama aynı ölçüde bir arada tuttu. Düşmanım ve kurtarıcım.

Bana bu kadar acı ve zevk veren bir şey verip sonra da benden kurtulacağını söyleyemezdi.

Öfke kabardı. Ellerini iterek beni bırakması için onu zorladım. "Yani artık içime girdiğine göre
"Benim için zamanın var, öyle mi?"

Gözleri büyüdü. "Ne? Hayır, hayır! Tabii ki hayır.

İstiyorum ki-" "Benden kurtulmak istiyorsun ki kontrolünü kaybediyor."

"Hiç de öyle değil-"

Boğazım yandı ama acımı bastırarak tısladım: "Ne istiyorsan yap. Benden kurtul. Bakalım umurumda olacak mı?" Ani titrememle savaştım. "Ama şunu bil. Bugün senden kaçmadım ya da saklanmadım. Kendimi odama kapatabilirdim.

ve bana hissettirdiklerin. Her şeyden kurtulmak için denize atlayabilirdim. Ama yapmadım."

Yutkundum, boğazımı yağladım, yıllar süren sessizlikten sonra tiradımın yapılabilir olduğundan emin olmak için dilimle kontrol ettim.

Elder sözünü kesmek için ağzını açtı ama ben homurdandım: "Burada duruyorum çünkü aramızda olanları tartışabilecek kadar güçlüyüm. Seni öpecek kadar cesurum. geçen sefer ne olduğunu bilerek."

Parmağımı göğsüne sapladım. "Bana hasarlı diyebilirsin ama hâlâ o beyaz zindandan taşıdığın kız olsaydım bunları nasıl yapabilirdim? Bu konuda bana yardım etmeye istekli olduğunu sanıyordum. Her ne olursa olsun
Beni çalmanın sebepleri sadece başlangıçtı. Ne kadar berbat durumda olduğumu biliyordun ama yine de bana savaşmam için bir amaç verdin." Dudaklarım kıvrıldı. "Ve şimdi savaşmaya, konuşmaya, tartışmaya, sana karşı durmaya hazırım ve sen beni istemiyor musun?" Soğuk bir şekilde güldüm. "Sen düşündüğüm gibi bir adam değilmişsin. Sen bir korkaksın."

Geri çekildi, yüzü bir depremle çatlayan betonu andırıyordu. "Beni tanımadığın konusunda haklısın. Bu yüzden sana özgürlüğünü veriyorum."

"Yeterince biliyorum." Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Benden korkuyorsun."

Elleri iki yanında seğirdi. "Yanlış." "Bana
yapacaklarından korkuyorsun." "Evet,
dehşet içindeyim."

Onun bu itirafı beni bir an için susturdu.

Sessizliğin içine atladı ve kendi argümanıyla sessizliği yırttı. "Artık sana sahip olduğuma göre -içinde olduğum kısa an- ihtiyacım olan her şeyi fethettiğimi ve seni hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi bir kenara atabileceğimi mi sanıyorsun?" Dişlerini gösterdi. "Siktir, Pim. Tam tersi. Artık seni hissettiğime göre, sana o kadar çok ihtiyacım var ki eklemlerim bu yüzden acıyor. Kalbim acıyor. Vücudum acıyor. Her şeyim acıyor. Sana bu kadar yakın olmak işkence çünkü tek yapmak istediğim seni parmaklıkların üzerine yatırıp becermek."

Açık seçik görüntüler onun ve benim kafamı doldururken uzun ve alçak sesle inledi. "Seni bedenimle boğmak ve içine sokmak istiyorum. Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki. Hazır olmadığın ve asla hazır olamayacağın şeyler. İşte bu yüzden
gitmene izin vereceğim. Sakın senden korktuğumu söyleme. Korkmuyorum." Nefesini içine çekti. "Kendimden korkuyorum."

Kötü insanları tanıdığımı ve onun kötü olmadığını göremiyor muydu?

Günahlarından payına düşeni almıştı ama bunun altında kurtarılabilir biriydi. "Ya gitmek istemezsem?"

Sert bir nefes aldı. "Ne?"

Soru benimkini taklit etti.

Ne diyorum ben?

Tüm bu zaman boyunca çılgınca özgür olmanın, eve dönmenin ve normal bir yaşam için elimden gelenin en iyisini yapmanın bir yolunu aradım.

Ama bu Elder'ın bana bir daha asla Tasmin olamayacağımı göstermesinden önceydi. Onun daha yeni bir versiyonu olabilirdim ama asla Tasmin'in fantezilerine inanan o genç kız olamazdım.

Güvenlik. Eve gidecektim... eninde sonunda. Çözüldüğümde ve tamir edildiğimde.

Ama henüz değil.

Seni başkasına satabilir.

Hayır, buna inanmadım. Az önce söylediği onca şeyden sonra asla bu kadar duygusuz olamazdı. Bir hafta önce beni başka bir efendiyle takas edeceğini düşünmüştüm, ama bu benden önceydi.

gerçekten dinlemeye başladı. Görmek için.

Sesimi alçalttım ama bu, her sesli harfte zonklayan anlama arzusunu durdurmadı. "Benim iyiliğimi düşündüğünü söyleyip duruyorsun. Gitmeme izin vermenin benim için
senden güvenlik." Onun alanına girdim. "Bunun senin için olduğunu söylüyorum.

faydası olur. Beni tutmakla kaybedecek daha çok şeyi olan sensin."

"Çok haklısın. Kendimi kaybedebilirim."
"Kendini bende kaybetmek mi?"
"Evet, elbette, senin içinde. Kalbim senin içinde, sikim senin içinde.
Her şeyi sikeyim."

"Eğer beni tutarsan bunun olmasına izin vermeyeceğim." "Hayır."

"Kendimi senden satın almam için verdiğin sözü yerine getir. Beni değerli kılarak güçlü kıl." Bana tekrar dokunmasını ne kadar istediğimi ya da bir öpücüğe daha açık olduğumu söylemedim.

nefret etmek için eğitildim. İnsan teması artık beni tiksindirmiyordu; sadece ihtiyatlıydım. Konu seks olduğunda her erkeğin aklında vahşet olmadığını bana göstermişti.

Aklında ne olduğunu bilmek istiyordum.

Bana göstermesini istedim.

Çünkü ancak o zaman özgür olabilirdim. İnsan olabilirdim. Korkmuş bir mahkum değil, bir kadın olabilirdim.

"Bunu yapmayacağım." Başını iki yana salladı. "Limana doğru yelken açıyoruz. Anneni bulmak için elimden geleni yapacağım ve bulduğumda seni eve götüreceğim. Seni bulduğum anda yapmam gerekeni yapacağım."

Bir zamanlar muhteşem bir gün batımının yaşandığı gri alacakaranlığa bakarak derin bir iç çekti. "Geri döndüğünde Güvendiğiniz kişilerle vedalaşıyoruz ve ben gidiyorum. Temelli olarak."

Beşinci Bölüm

Yaşlı

LANET OLSUN. Onun yanına her gittiğimde pişman olduğum bir şey yapıyordum.

Önce öpücük, sonra da onu serbest bırakma planımdan bahsetmek mi?

Daha ne yapacağıma bile karar vermemiştim ama bir şekilde, sırf o benim öz kontrolümü baltaladığı için her şeyi maddeleştirmiştim.

Onu kendimden uzaklaştırmak için kelimelere ihtiyacım vardı. Ona karşı kalkanım olması için.

Bunca zaman benden uzak durmuş, dokunmamak ya da konuşmamak için elinden geleni yapmıştı. Ama şimdi beni kovaladı. Beni öptü. Başından beri istediği şeyi ona vereceğime söz verdiğimde benimle kavga etti.

Neden?

Adımlarımı hızlandırarak köprüye doğru ilerledim. Beni takip edip etmemesi umurumda değildi; sadece kendime gelmek için birkaç saniye yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Benimle yarım yamalak değil de cümle dizileri halinde konuşmuş olması, hatta ne olursa olsun beni öpmüş olması Beni en çok şok eden şey yaptığım şey değildi. Onu serbest bırakmama karşı çıkmasıydı.

Bunca zamandır onun arzuları hakkında yanılmış mıydım? Özgürlük bir mahkûmun arzuladığı bir şey değil miydi? Yoksa sonunda en kötüsü gerçekleşmiş, bir efendinin kafesinde, hayatını dikte edecek kimsenin olmadığı geniş açık alanlarda olabileceğinden daha mı rahat olmuştu?

İki elimi de saçlarımın arasında gezdirdim.
geminin ortasına ve güverteyi okyanustan koruyan bariyere doğru yöneldim. Hızlı adımlarımdan dolayı biraz nefes nefese kalmıştım, içimde oluşan kaotik dürtüleri dizginlemek için kendimi derin ve yavaş nefes almaya zorladım.

Deniz griler ve siyahlarla parıldıyor, yerini aya bırakıyordu.

Arkamda bir şey sürtündü. Omzumun üzerinden baktım.

Tanrım, ondan uzaklaşamıyordum. Sesini kucaklayarak inanılmaz derecede güçlenmişti. Benden daha güçlü. umabilirdim ya da bekleyebilirdim ama şimdi beni kızdırdı Çünkü onun istediği şey benim yaptığım şeyle uyuşmuyordu.

Yetki bende, onda değil.

Onu zorla götürmüş olmamın bir önemi yoktu. Artık sağlıklı olduğuna göre onu göndereceğimi ilan ettim. Beni kovaladı, elleri kararlılıkla yumaklanmıştı, saçları esintide etrafında dalgalanıyordu.

Yanakları parladı, dudakları büzüldü ve gözlerindeki ışık tahammülsüz gölgelerle doldu. Yutkundu, yüzünü buruşturdu sesini kullanırken hissettiği acıya biraz olsun dayanabildi. "Elder-"

"Ne istiyorsun, Pim?" Bakışlarımı ondan ayırıp sonsuz ufka çevirdim. Yargılamayan ya da alay etmeyen bir ufka. A İyi de olsam kötü de olsam hiç değişmeyen bir manzara. "Bu gece konuşmak için iyi bir gece değil."

Seni yakınımda tuttuğum ve sana sahip olamadığım bir gece de yok.

Elim gizlice cebime girdi ve orada sakladığım esrarın çizgisini takip etti. Birkaç saat önce sarmıştım ama henüz içmeye fırsat bulamamıştım. Düşüncelerim düzensizdi ama kontrol edilemez değildi. En azından henüz değil. Ama Pim peşimi bırakmazsa, mücadele ederdim, boyun eğerdim ve sonra ikimiz de boku yerdik.

"İstiyorum-" Öksürdü. "İhtiyacımız olan-"

"Efendim?" Siyah at kuyruklu bir kadın hizmetçi Pim'in arkasından yaklaştı. "Böldüğüm için üzgünüm ama yemek hazır."

Pim çenesini saygıyla kapatmadan önce ona gülümsedi. Sanki sesini bana saklıyormuş gibi hizmetçiyle konuşmadı.

Bunun beni etkilediğini inkar edemezdim. Onun cevaplarının ve sorularının bana ait olmasını sevmediğimi.

Sikeyim.

"Teşekkür ederim." Parmaklıkları ittim ve Pim'in yanından geçtim. Selix'in bu sahte randevuyu ayarlamasına rağmen yemeğe çıkmak istemiyordum. Oturup bakmak, dilemek ve istemek istemiyordum. Doğru şeyi yapmak için onunla kavga etmek istemiyordum. Ama onu gönderemezdim.

Şimdi olmaz.

Bu kabalığın zirvesi olurdu - özellikle de yaptığım şeyden sonra.

Onun içinde olma anısı beni sertleştirdiği için ürperdim. İğrenmekten başka bir tepki vermemeliydim.
Kesinlikle tekrar yapmak için delice bir ihtiyaç değil.

Arkama bakmadan mırıldandım, "Hadi ama küçük fare. Geleceğini tartışmakla bu kadar ilgileniyorsan, en azından bunu yaparken yemek yiyebilirsin."

Ofladı ama birkaç adım arkamdan geldi.

Bundan hoşlanmadım. Bana bakabilmesi, sırtımı, bacaklarımı, kıçımı izleyebilmesi hissinden nefret ediyordum. Bir şeyler düşünebiliyor ve ben göremediğim için duygularını açıkça yüzüne yansıtabiliyordu. Bakışları bir kırbaç gibi hissettiriyordu.

Soyunduğu ve beni neredeyse çıldırttığı yemek odasına girdikten sonra sandalyelerimize oturduk ve personel ızgara bebek ahtapot, acılı kalamar ve Tayland usulü yeşil midye tabağı getirirken sessizce bekledik.

Sanırım şef bu gece deniz mahsulleri seviyordu.

Pim bana baktı.

Tabağa el salladım. "Buyurun."

Kaşlarını çattı ama tabağına yeni pişmiş bir ekmek ve kıvrılmış tereyağı eklemeden önce her bir lezzetten küçük bir kaşık aldı. O bitirir bitirmez ben de kendi yemeğimi seçtim ve bir ısırık aldım. Tabii ki çok lezzetliydi. Şefim hiç şaşmadan destansı yemekler üretti.

İlk kursu konuşmadan bitirebileceğimizi umuyordum ama Pim'in başka fikirleri vardı.

Ağzındaki lokmayı yuttu, soğuk sudan bir yudum aldı ve "Geleceğim hakkında" dedi.

"Ne olmuş ona?" Ekmeğime tereyağı sürdüm, onu özenle görmezden geldim. Onunla birlikte olduğum süre uzadıkça, cebimdeki otun sunduğu şuruplu rahatlamayı daha çok arzuluyordum.

Bazı erkekler yemekten sonra puro içerdi. Ben de ihtiyacım olduğunda ot içerdim. Bu gece de öyle yapmaya niyetliydim. Esas olarak onu benden korumak için. Ve hatalarımın kaygan yokuşundan aşağı düşmemi engellemek için.

"Geleceğimin ne getireceği konusunda söz sahibi olmayı hak ediyorum, öyle değil mi?"

Bıçağım yan tabağa çarptı. "Kararlarınızı elinizden aldığımı mı söylüyorsunuz?"

Evet deme. Doğru olsa bile.

Çatal bıçak takımıyla oynadı. "Diyorum ki, bıktım artık kontrol sahibi olmamak." Omzunun üzerinden baktı ve sesini yardımcısından alçalttı. "Dün gece... başıma bir sürü şey geldi."

"Kahretsin." Dirseğimi masaya vurdum ve burnumun kenarını sıktım. "Sana bunun için üzgün olduğumu söyledim. Yapamam.
uyumak ve zar zor konsantre olmak. Ama seni serbest bırakarak bunu düzeltmeye çalışıyorum."

"Bunu doğru yapmıyorsun," diye öfkelendi. "Kendin için doğru olanı yapıyorsun. Benim için değil."

Elimi indirdim, öfkeyle baktım. "O güce sahip değil miyim? Ne de olsa seni yatıma davet ettim. Sana kimseye göstermediğim şeyleri gösterdim. Seni güvende tuttum." Kendini beğenmişlik, kırılganlığımı ukala yarı gerçeklerle bastırmaya yardımcı oldu. "Eğer ben olmasaydım, konuşuyor olmazdın. Ben olmasaydım, muhtemelen şimdiye kadar kendini denize atmış olurdun."

Dondu kaldı, öfke yüz hatlarını boyadı.

Görevliler geri dönüp yarım bırakılmış tabağı süpürdüler ve yerine gnocchi ve sarımsak tereyağlı ot dolgulu kılıç balığı koydular. Harika kokuyordu, ama hiçbir şey ne benim dikkatimi Pimlico'dan ne de onunkini benden ayırabilirdi.

Önce kimin kırılacağını merak ederek göz savaşına

girdik.

Çatalını eline alan Pim bakışlarını kaçırdı. Büyüyü bozmuş olması kaybettiği anlamına gelmiyordu. Kaybetmişti.
içimi oymayı ve beni boş bırakmayı başardı. Çatalı bir asa gibi okşarken dudakları aralandı ve
ona sihir verebilirdi.

Yavaşça gülümsedi. "Seninle tartışmaya niyetim vardı, olanları yetişkinler gibi tartışmaya çalışacaktım. Ama buna gerek yok." Çatalı havaya kaldırdı. "İhtiyacım olan tüm kanıt bu."

Alnım çatallaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani haklısın, Elder. Sensiz, her şey karşılaştığım her erkek de dahil olmak üzere beni hala korkuturdu. Sen olmasaydın, muhtemelen kendi elimle ya da eski efendimin eliyle ölmüş olurdum ve seve seve bir tabuta girerdim.
özgür." Keskin gümüş çatalları okşadı. "Ben senin tutsaklığında özgürlüğü bulurken sen beni şimdi serbest bırakmak mı istiyorsun? Bu senin kararın ve söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Ama bilmelisin ki... eğer beni artık ait olmadığım bir zaman tüneline geri gönderirsen, neler yaşadığımı bilmeyen insanlara geri gönderirsen, nüksler ya da kâbuslar görürsem ya da hayatta kalmayı yeniden öğrenmek zorunda kalırsam... o zaman tamam." Gözleri parlıyordu. "Bunu yapabilirim. Bunu yapacağım.
Ve bunu senin sayende yapacağım. Senin sayende güçlüyüm. katlanmak için yeterli."

Çatalı havaya kaldırdı ve ahşap masaya sapladı. "Ama şunu da bilmelisin ki senin sayende bu çatalı dayak yeme korkusu olmadan tutabiliyorum. Bu masada tekme yemekten korkmadan oturabiliyorum. Senin sayende bir evcil hayvan değil insan olabiliyorum çünkü bana değerli olduğumu gösterdin."

Kullanamadığı boğazını rahatlatmak için bir yudum su daha alarak gülümsedi. "Teşekkür ederim, Elder. Beni uyandırdığın ve içimi açtığın için teşekkür ederim. Çünkü bunu yaparak, kalan her parçamı kırdın ve içimdeki çok daha güçlü bir şeyi ortaya çıkardın. Benim olduğum kızı.

Öldüğünü sandığım kız.
Eninde sonunda hayatını geri alacak ve mutlu olmak için sana ya da kimseye ihtiyaç duymayacak olan kız."

Bir nefes çektim. Bu iyileşmekte olan köleyle ilgili her şey lanet olası karnıma yumruk gibi iniyordu. Ben asla
Bu kadar zarif ama ölümcül bir göz kamaştırıcılığa sahip olduğunu hiç görmemiştim. Gülümsemesi keskindi. Omuzları dikti. Bakışlarındaki ışıltı, masanın öbür ucundan ona saldırmak, yemeği itmek ve onu ana yemeğim yapmak istememe neden oldu.

Hareket etmedim, kendimi kontrol etmek için elimden geleni yaptım.

Yapmayın.

Yapmayın.

Yapmayın.

Üçler kanunu.

Üçlü düşündüm. Üçer üçer hareket ettim.

Ancak, mantra yardımcı olmadı. Arzum daha da arttı. Sandalyemde kıpırdandım. Tereyağından arınmış dudaklarını yalarken gözleri benimkilere kaydı.

Siktir et.

Bunu daha fazla yapamazdım.

Ne kendime ne de ona yalan söyleyemezdim.

Ayağa fırlayarak kolundan tuttum ve onu ayağa kaldırdım. Tabağını kenara itip kalçalarını yumrukladığımda nefesi kesildi. Hızlı bir çekişle onu masanın üzerine yatırdım. O da
Siyah elbisesinin kenarları gnocchi sosuna batmıştı ama umurumda değildi.

Eli hala çatalını tutuyordu, ama kolunu keskin bir dirsekle ittim ve çenesini yakaladım. "Kalmak mı istiyorsun? İyi ama sana nazik davranacak sabrım kalmadı. Eğer kalırsan, bunu kabul edersin."

Teni beyazlaştı ama başını ellerimin arasında asilce eğdi. "Beni incitmene izin vermeyeceğim. Bir daha kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğim."

Kahretsin, içindeki cesaret. Gelgitin üzerindeki ısı dalgaları gibi ondan yayılıyordu. Işıl ışıldı.

"Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Benimle göz göze geldi ve çatalı şahdamarıma saplarken dikkatimi dağıttı. Keskin dişleri

deri. "Sözünün değeri nedir?"

Bakışlarımı kısmıştım. "Benim sözüm başkasınınkinden çok daha değerlidir. Eğer sana zarar vermeyeceğimi söylersem, vermem." Dudaklarımı yaladım, boynumu ölümcül çatallara bastırdım. "Altında
bir şartla."

Boğazımdaki çatal gevelendi. "Ne durumu?" "Az
önce Pimlico olmaktan bıktığını itiraf ettin. Sen
senin olduğun kişi olmak istiyorum." Elimi saçlarına doladım ve boynunu kavislendirmek için çekiştirdim. "Kim o?" Köprücük kemiğini ısırdım, sertleştiği anda dişlerimi dilimle değiştirdim. "Onun adı ne?"

Bacaklarını açıp aralarına yerleştiğimde kıvranmaya başladı. Masa yüksek değildi, bu yüzden boynunu öpmek için eğilmem gerekti, ama bacaklarının arasında olma hissi
beni çözdü.

Elim kontrolüme karşı geldi. Dizinin üzerine inerek kalçasından yukarı, her şeyden çok istediğim yere doğru kaydım.

Pantolonumdaki baskı dayanılmazdı.

Beni itmek yerine çatalı indirdi ve
Kollarımın arasında eğilmişti. Nefes alış verişi düzenli değildi ve bunun korkudan mı yoksa her zamanki gibi uyarılmaktan mı kaynaklandığını bilmiyordum.
aramızda mırıldanmak için.

"Senin adın ne?" Tenine doğru mırıldandım, çenesini ısırdım, onu öpmeyi çok istiyordum ama öpersem duramayacağımı biliyordum.

"Pim... söyle bana." Etini emdim, tadına baktım.

"Adım Pim... şimdilik." Beni iterek nefesini içine çekti. "Beni tut. Bana öğret. Beni kör olmadan ya da yanmadan ışıkta kalabilecek kadar güçlü kıl, içimdeki karanlığı yok et, ben de sana söyleyeyim."

Pazarlık adil değildi.

Sadece tasma takmak, ona yardım etmeye devam etmek, ona dokunmamaya çalışmak ve onu incitmemek için elimden geleni yapmak zorunda değildim - hepsi sadece gerçek adını ve sırlarını kazanmak içindi - ama ben

Ayrıca onu kendimden, beni avlayanlardan ve korkunç geçmişinden korumak zorundaydım.

Yapmam gereken bir anlaşma değildi.

Onu denize atmalıyım çünkü derinliklerde benimle olduğundan daha güvende olacaktır.

Ama zorluklardan kaçmakta hiç iyi olmamıştım. Onu istiyordum. Her şekilde ona sahip olabilirdim.

Sadece kırılmamayı ummak zorundaydım.

Elini tutarak çatalı elinden aldım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Elim titreyerek, "Kalmana izin vereceğim... şimdilik. Ama senden sadece adını beklemiyorum, sessiz fare. Senden her şeyi bekliyorum. Her geçmişi ve
Hafıza. Her eğlence ve sır. Her lanet düşünce ve deneyim. Bana söz ver ve anlaşalım."

Dudaklarını büzdü, gözlerini kıstı ve kararlılıkla parıldayana kadar cesaretle giyindi.

Başını salladı. "Anlaştık."

Altıncı Bölüm

Pimlico

Cinsel gerginlik yok olmadı.

Elder yerine döndüğünde ve yemeğe devam ettiğimizde bile. Elbisemdeki tereyağı sosundan kaynaklanan nemli leke sıcak yemek salonunda beni rahatsız etmedi ve ağzıma her balık parçası götürdüğümde ne kadar değiştiğimin tadını çıkardım. Kap kacak kullanmak artık beni korkutmuyordu. Sesimi yükseltmenin bir intihar görevi değil de
Sarhoş edici derecede tehlikeli bulduğum adamla temel kurallar ve sınırlar koymanın bir yolu.

Ana yemeği bitirip çilek ve vanilyalı kremadan oluşan basit bir tatlıya geçerken hiç konuşmadık.

Elder'ın tatlıya düşkünlüğü yoktu ve krema kaplı ikinci meyveyi yedikten sonra tabağı itti ve elini cebine attı. Bana bir şey söylemem için cesaretlendiren bir bakış atarak bir esrar ve çakmak çıkardı ve özür dilemeden yaktı.

Derin bir nefes aldığında ağzım kurudu, esrarın ucu kırmızı renkte parlarken başı tavana doğru eğildi. Uzun bir süre nefesini tuttu ve ardından dudaklarının arasında dönüp duran gri dumanı bir ciğer dolusu dışarı verdi.

Sigara içmesinden hoşlanmamam gerektiğini biliyordum. Sigara içmek korkunçtu ve uyuşturucu yanlıştı. Ama Tanrım, kalbim ilgiyle çarpıyordu. Neden kullanıyordu? Acı çekiyordu ve ilaç olarak mı kullanıyordu? Satıcı mıydı ve parası oradan mı geliyordu? O benim kim olduğumu bilmek istiyordu, ama karşılığında ben de onu tanımak istiyordum.

Parmakları ot sigarasının iki yanında ince ve güçlü bir şekilde dururken tekrar nefes aldığında sandalyemde kıpırdandım.

Birkaç fırt çektikten sonra bana baktı. Dışarıdan bakıldığında farklı görünmüyordu. Gözleri hâlâ hesapçı ve kurnazdı. Vücudu hâlâ gergin ve savaşmaya hazırdı. Ama onda daha az sinirli bir şey vardı - belki de aklı?

Göremediğim ama hissedebildiğim bir şey. Sakinleşmiş, aramızdaki fokurdayan farkındalığı susturmuş, onu yönlendiren dürtüleri evcilleştirmişti.

"Neden sigara içiyorsun?" diye mırıldanmadan önce sorumu çiğnedim.

Sırıtarak esrarı ağzından uzak tuttu. "Ah, bu soru için çok geç kaldın, Pim."

Kaşlarımı çattım. Ne demek istediğini biliyordum. O gece, provasını yaptığımız dansın en başında. Ona sadece tek bir soru sorarsam tüm sırlarını vereceğine söz vermişti. O zamanlar zihinsel, fiziksel ya da herhangi bir şekilde hazır değildim ama şimdi geriye dönüp ağzımı açıp sorarak onu şaşırtabilmeyi diliyordum.

Vanilyalı kremanın içine bir çilek daha batırdım. Bana cevap vermemiş olsa da, onun da aynı şeyi yapacağını umarak kendimden bir parça verdim. "Ben alınmadan birkaç yıl önce bir kez denemiştim. Hoşuma gitmemişti. Beni paranoyak yaptı."

Derin bir nefes aldı, burnundan duman kıvrılıp gümüş iplikler gibi yavaşça süzülerek başının etrafında bir hale oluşturana kadar nefesini tekrar tuttu. "Bunu yapabildiğini duymuştum."

"Sana bunu yapmıyor mu?"

"Asla. Aksine, tam tersi." "Tam tersi mi?"

Düşünerek başını eğdi. "Bu soruya cevap vereceğim çünkü birimizin güven unsuru göstermesi gerekiyor." Bir nefes daha çektikten sonra öne doğru eğildi ve Masanın ortasındaki kristal kül tablasında söndürdü. "Birçok insan için olduğu gibi benim de rahatlamamı sağlıyor. Ama hayatımda birden fazla rol oynuyor."

Sormamak için dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Merakım içimi kemiriyordu ama ona bu zevki tattırmayacaktım.

İçimdeki savaşı görerek sessizce kıkırdadı. Ayağa kalkarak bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Marihuana beni paranoyak yapmıyor, Pim. Beni açık hale getiriyor. Ayıkken başkalarına karşı duyduğum şüphe ve kuşku, marihuananın etkisindeyken azalıyor.

Etki altındayken. Beni daha iyi bir insan yapıyor. Diğer sorunları uzakta tutuyor. Rahatlayabiliyorum."

Teorisini test edemeden -gerçekten daha yumuşak, nazik ve konuşması daha kolay olup olmadığını görmek için- bana bir gülümseme verdi ve gitti.

* * * * *

Ertesi gün, güneş altın sıcaklığını
Arada bir ortaya çıkan ama çoğu zaman gri sisin ardında somurtan bulutlar. Okyanus asık suratlı ve davetkâr değildi, bu da Fantom'u düşman suların ortasında rahatlatıcı, sıcak bir koza gibi gösteriyordu.

Elder'ı görmedim ve odamda dinlenmeye karar verdim, Bana verdiği origami gülü yeniden yaratmaya çalışıyordum. Cin defterimden bir parça kâğıt koparark
kırışıklıkları katlıyor ve düzü üç boyutlu hale getirmek için elimden geleni yapıyorum.

Zaman ilerledikçe başarısız oldum ve parmaklarım yoruldukça denemelerim özensizleşti. Sabah olmuştu Kapım çalınmadan önce akşama geçtim.

Elder olduğunu umarak kalbim küt küt atmaya başladı ama limon rengi bir sundress giymiş olarak kapıyı açtığımda, erkek bir kamarotun gülümsemesiyle umutlarım suya düştü. "Bay Prest yarın sabah sekizde Monte Carlo'ya yanaşacağımızı bildirmemi istedi ve gemiden inmeye hazır olmanızı diledi.
onu." Omzumun üzerinden karmakarışık kâğıt yığınına ve yarım yamalak yapılmış güllere baktı. "Odanızda bir çalar saat var. Ancak kurarken yardıma ihtiyacınız olursa ya da uyandırma servisi isterseniz lütfen bir telefon edin, biz ayarlarız."

Başımı salladım ve tekrar sessizliğe gömüldüm. Minnettarlığımı göstermek için gülümsedim ama nedense yabancılarla konuşma düşüncesi beni hâlâ bunaltıyordu. Bu konuda ustalaşmıştım.
Önce Elder ile konuşmak.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Kâhya bana iyi geceler diledi ve ben de kapıyı kapattım.

Geç değildi, yemek daha gelmemişti bile.
çalar saati kurduğumdan ve erken uyumaya hazırlandığımdan emin oldum, böylece Elder bana göstermek istediği her şeye hazır olabilirdim.

Yedinci Bölüm

Yaşlı

ŞAFAK VAKTI.

Günün bu saatini severdim. Etrafta kimse yokken. Dünya yeniydi. Henüz hatalar olmamıştı. Ve zihnim sessizdi.

Monako'ya girmek neredeyse rahatlamak için esrar içmek kadar cazipti. Burası benim alanımdı. Benden habersiz kimse benim bölgeme adım atamazdı ve geçmişimle ilgili bir şey olursa yanımda duracak bir fabrika dolusu işçim vardı.

habersiz gelmeye karar verdi.

Açık renk kot pantolon ve koyu gri bir tişört giymiştim. Parmak arası terlik yerine mokasen ayakkabı tercih ettim çünkü deponun etrafında epey bir mesafe yürümeyi ve Pim'i yaşam tarzımla tanıştırmayı planlıyordum.

İşim bittiğinde onu öğle yemeğine götürürdüm. Ya da ana caddeden alabildiğim gülünç derecede pahalı giysileri alarak onu şımartırdım.

Belki de onu tamamen görmezden gelirdim, böylece tartışmalarına katlanmayacağım mesajını alırdı.

Benim sözüm kanundu. Yaptığımız anlaşma, onun sahip olduğu her şeyi bana borçlu olduğu anlamına geliyordu.

Bu şartları kabul etmek ve ödemeyi yapmamak, zaten gergin olan ruhumda en kötü tahribatı yaratacaktı. Artık başka seçeneği yoktu.

Aptal kız benimle kazanamayacağı bir anlaşma için özgürlüğünü takas etti.

Onu düşünmek cisimlenmesini sağladı. Gözlerinde daha önce olmayan bir parıltıyla daha uzun boylu hareket etti. O

Sanki bir kez daha tartışmaya ve kendimi toparlamak için yaptığım tüm sıkı çalışmayı geri almaya hazırmış gibi omuzlarını gerdi.

Akşam yemeğinden sonra, gecenin büyük bir kısmını kendimi kontrol altında tutma, sesimi yükseltmeme ve her şeyden önce sinirlerimin her şeyi mahvetmesini önleme ihtiyacıyla geçirdim.

Pim selamlayarak gülümserken gözlerimiz buluştu.

Islak hava giysilerinin ve diğer dış mekân ekipmanlarının gemiden inmek için saklandığı küçük vestiyerin üzerindeki saate bakarken gülümsemedim. "İki dakika geç kaldınız."

Koyu renk saçlarını toplayarak omzunun üzerinden geçirdi. Cevap vermedi. Kulaklarım sesini duymak için titriyordu ama aynı zamanda bunu beklemiyordum. Onunla sohbet etmek hâlâ bir yenilikti.

Yatın yan tarafı çoktan açılmıştı; rampa indirilmiş, sabırla ayrılmamızı bekliyordu. Denizin ve güneşin ince kokuları bizi Monte Carlo'yu keşfetmeye davet ediyordu.

Pim yanımdan geçip turkuaz körfeze ve uzak kıyıdaki oyuncak büyüklüğündeki hareketli şehre baktı. Yüzü Korkuyla solmak yerine macera hevesiyle dolup taşarak parladı.

Son seferinde karada bana katılması için ona seçenek sunmuştum.

Fas birçok şey için bir başlangıç noktası olmuştu- Birbirimize karşı hissettiklerimiz de dahil. Bu sefer başka seçeneği yoktu çünkü onu tutmamı talep ettiği anda bu hediyeyi lanet olası yüzüme fırlatmıştı.

Kulağına korkunç bir hata yaptığını fısıldarken alaycı bir eğlenceyle başımı sallamak istedim.

Fırsatın varken gitmeliydin, Pim.

Manzara karşısında hipnotize olmuş bir halde öne doğru sallanıyordu; ağırlığı, keşfetmeye hazır narin ayak parmakları üzerinde dengelenmişti.

Kurtardığım kırık dökük kimsesiz çocuğu hatırlamakta zorlandım.

Kanlar içinde, morarmış ve benimle konuşamayacak kadar kırılmış halini hatırlamakta zorlanıyordum. Bu kadar kısa sürede bu kadar gelişmesi, ilerlemesinde pay sahibi olduğum için beni gururlandırıyor ve bana her geçen gün daha az ihtiyaç duymasına sinirlendiriyordu.

Bana ihtiyaç duyulmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bu kadar yalnız kaldıktan sonra ilgilenecek birine sahip olmaya.

Pislik gibi davranmayı bırak ve adam ol.

Senden dolayı tehlikede değil çünkü sen onu kontrol edeceksin.

Ve sen onun için tehlikede değilsin çünkü ne yapacaksın? Onu kontrol edeceksin, işte bu.

"Her şey hazır." Selix yanından geçip rampadan aşağı indi.

Pim irkildi, zihni Monte Carlo'dayken vücuduna geri döndü. Sıçrama şekli ve ardından sanki onu üzücü bir şeyden kurtaracakmışım gibi hemen bana bakması dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Lanet olsun, nasıl bir ıstırap çektiği hakkında bir fikri var mıydı?

neden oldu? Onun azmi bende ihtiyacım olanı alma isteği uyandırırken, onun tereddütleri bende

Kahrolası kahraman ve onu korumak mı?

"Hazır mısın?" Kolumu uzatarak, o hazır olana kadar bekledim.

onunkini benimkine doladı. "Rahat mısın?" Onun için fazla büyük olan mavi elbisesine baktım. Bir kez daha, bol kumaş ince bedeninde dar bir mini etekten daha seksi duruyordu. Esen rüzgâr elbisenin kumaşını dalgalandırıyor, altına iç çamaşırı giymediğini ortaya çıkarıyordu.

Zihnim onun kucağımda, benim de onun içinde olduğuma döndüğünde çenem sıkıştı.

Tanrım, bu arzu hiç geçmeyecek mi?

Bir alay ve kıyafetlerden nefret ettiğine ve çıplak olmayı tercih ettiğine dair bir yorum bekledim, ama esprisi hiç gelmedi.

Düşündüm de, son birkaç gündür beni hiç zorlamadan kendi isteğiyle giyiniyordu. Ya sonunda

Sosyal adabı kabul etmişti ya da içinde konuşma isteğinin yanı sıra başka bir şey değişmişti.

Aramızda bir şeyler olmuştu ve bu sadece odamda olanlar yüzünden değildi. Fırtına bizi temellerimize kadar yıkmış, yeni versiyonların kalanların üzerine inşa edilmesine izin vermişti.

Havanın duygular üzerinde böyle bir gücü olduğunu kim bilebilirdi?

"Duruma göre değişir," dedi. "Gideceğimiz yer soğuk olacak mı?"

Sorusu kulaklarımı gıdıkladı. Sessiz ve saygılıydı, dün geceki akşam yemeğindeki ısırıklardan hiçbiri yoktu. Onu duvara yaslayıp öpmek ve üzerini örtmek istememe neden oldu.

Aynı zamanda balonlu naylon.

Kendine gel lan. Bu kadar iç monolog yeter.

Aptal gibi konuşuyorsun.

Boğazımı temizledim. "Hayır. Monako yılın bu zamanlarında sıcak olur ve ziyaret ettiğimiz yerler aşırı klimalı değil.

Çalışanlarım titremek yerine terlemeyi tercih ediyor."

"Ben de bunu tercih ederim." Dudakları kıpırdadı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu arada, çok hoş görünüyorsun."

Bu iltifat beni şaşırttı ama gülümsedim. "Sen de öyle."

Bakışları yere kayarken yanakları renklendi. Onun düşüncelerine erişememek beni öfkelendirdi. Bir daha asla göz teması kurmayı ya da sohbet etmeyi hafife almayacaktım. Pim bana bunun değerini öğretmişti.

basit şeyler.

"Gidelim mi?" Selix her zamanki siyah takım elbisesiyle rampada bekliyordu. Yüzünde benim ve Pim'in garip iltifatları hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yoktu.

Kaba bir şekilde başımı salladım. "Evet. İlk iş bir toplantım var."

Geçitte önümden geçmesi için yanından geçerken Pim bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Önce bayanlar."

Nezaketle başını sallayarak düz gümüş sandaletleriyle yanından geçti ve Selix'e doğru ilerledi. Metal barikatlar onu denize düşmekten koruyordu.

Parlak güneş ışığında gözlerini kırpıştırarak, turkuaz limanın damlaları teninin üzerinde dans ederken, süper yatların, paha biçilmez yelkenlilerin ve küçük şehirlerden daha değerli gemilerin yoğunluğu karşısında nefesi kesildi.

Selix küçük tekneye atlamak için adımlarını hızlandırdı

ve rampadan sürat teknesine kadar olan küçük boşlukta ilerlerken Pim'e elini uzatmak için döndü. Şık tekne

Phantom'a bir selam olarak Ghost adını almıştır. Oldukça cilalı ahşapla kavislendirilmiş ve pirinç aksanlarla süslenmiş güzel çizgiler.

Büyük değildi ama para

kokuyordu. Olması gerektiği gibi.

Potansiyel müşterilerimi evime götürmek için tasarlamıştım. bir yat için milyonlar vermeye ikna etmekti. Denize indirmeyi özel olarak yaptırmamın bir başka nedeni de kendimi Monte Carlo'ya götürmekti. Phantom yanaşmak için çok büyüktü - iskelelerin çoğu büyük olmasına rağmen benim gibi ziyaretçileri ağırlıyor. Ancak, diğer gemilerin kalabalığında sıkışıp kalmaktan hoşlanmadım. Eğer mecbur kalırsak

Hızlıca ayrılmak, eve dönmek için küçük bir tekne ile liman sınırında demir atmak idealdi.

Phantom'un sabit ağırlığı daha küçük sürat teknesinin dalga kayasına geçerken Pim avucunu Selix'in avucunun içine yerleştirdi. "Teşekkür ederim."

Selix sadece başını salladı. Ben hâlâ onun konuşmasına alışamamışken, o Pim'in minnettarlığı muazzam bir şeymiş gibi davranmadı. Söylediği her cümlenin aptalca bir şekilde son cümlesi olabileceğini düşünüyordum. O susmadan önce olabildiğince çok cümle kurma dürtüsü hiç bitmeyen bir mücadeleydi.

"Oturun." Selix krem rengi minderleri olan ahşap bankı işaret etti. "Lütfen oturun."

Pim itaat eder etmez gemiye atladım ve yanına oturdum. Hoş ama temkinli bir gülümsemeyle bana baktı. Parmak uçlarım ona dokunmak için yanıyordu, ona

Bana her şeyini verene kadar benim olarak kalmak için özgürlüğünü takas etti.

Onun yarattığı kargaşanın içine düşerken işi, suyu ve tüm endişelerimi unuttum. "Hazır mısın?"

Beni içeri almaya hazır mısın?

Bana istediğimi vermeye hazır mısın?

Başını salladı, yanakları güneşin doğuşu gibi kızardı, sonra bana titrek bir gülümseme verdi ve dümene geçen Selix'i izlemeye başladı. Bizi gemiye bağlayan halatı

Hayalet, rölantide çalışan motoru vitese taktı, sonra da akıntıyı keskin bir bıçak gibi kesene kadar hızını artırdı,
Neredeyse hiç iz bırakmadan.

Pim öne doğru eğildi; dikkati ufka kilitlenmiş, gösterişli arabaların, gösterişli insanların ve daha da gösterişli banka hesaplarının olduğu başka bir dünyaya girmeye hazırlanıyordu.

Monako mega zenginler için bir oyun alanıydı. Çoğu için vergi cenneti olan ve günlük yaşamın Gucci elbiseler ve Yves Saint Laurent şortlar gerektirdiği bir iklime sahip olan bu ülkede, küresel servetin büyük bir kısmı tahvillere, gayrimenkullere ve Fransız Nehri'ndeki şifreli banka hesaplarına bağlanmıştı.

Benimki de dahil.

Selix, Pim'in koyu renk saçlarına daha fazla ivme kazandırdı.

arkasına doğru yayıldı. Nefes nefese, parmaklarını sıkarak yastığı kavradı ve onu geriye doğru çeken açgözlü yerçekimine karşı koymak için kendini ileri attı.

Ona bakarak bir hata yaptım ve gözlerimi kaçıramadım.

Gözlerini ufka dikmiş onu izliyordum. Güneşe yaklaştıkça onun masumiyetini ve neşesini içime çektim.
binalar, gökkuşağı şemsiyeleri ve sahildeki yamalı havlular.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

O şimdiye kadar karşılaştığım en tehlikeli şeydi. Çok geç olmadan ondan kurtulmalıydım.

Sekizinci Bölüm

Pim

Büyükbabam beni nereye götüreceğini söylememişti, ben de sormamıştım.

Kısmen sessiz kalmak hala ikinci doğam olduğu için, kısmen de bilmemek hoşuma gittiği için. Hoşuma gidiyordu Sürpriz oldu çünkü Elder'ın arkadaşlığından hoşlandım.

Dünden beri çok şey değişmişti.

İki yıl boyunca kimseyle sözlü olarak kavga etmemiştim. Herhangi bir yüzleşmeden kaçtım çünkü kaybeden bendim. Her zaman.

Ama Elder beni dinlemişti. Öfkesi parlak ve kırılgandı ama beni biraz daha tutmasını istediğimde kabul etmişti. Bunu yapmaktaki isteksizliği beni itiraf edebileceğimden daha fazla incitti, ama aynı zamanda kendimi savunduğum ve kazandığım için duyduğum mutluluğu da üzerimden atamadım.

Şimdi ona, beni çaldığı zaman güvendiğimden daha fazla güveniyordum. Güvenim zorlamadan ziyade organikti ve her temel şeye tutunmaktan vazgeçmeye karar verdim - kendi varlığımı anlamaya, korkunç geçmişimin içinden geçmeye ve hayatın dakika dakika ortaya çıkmasına izin vermeye ve bir sonraki saatin beni nereye götüreceğini umursamamaya karar verdim.

Ayrıca beni güvenli bir yere götüreceğine, bana eğlenceli bir şeyler göstereceğine ve sözünü tutacağına güvenmem de yardımcı oldu.
ona her şeyi verene kadar yanında kalacağımı söyledim.

Yazık ona, bunu yapmayı planlamamıştım.

Benimle ilgili asla yeniden yaşamak istemediğim ve tamamen unuttuğum şeyler vardı. Tasmin olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum - üniversiteye gitmek, erkeklerin sınavlarımda kopya çekmesi ve kıskanç kızlar tarafından dalga geçilmek. Annemin beni azarlarken ya da ezberlemeye değer bulduğu bir ders kitabı hakkında beni sorgularken sesinin nasıl çıktığını hatırlamakta zorlanıyordum.

Elbette, normal bir insan böyle şeyleri unutmaz.
Bu mu? Bu anıları zihnimin içindeki sandıkta çok uzun süre saklamış mıydım - onları korumak için kilit altında tutmuştum ama bunun yerine boğulduklarını mı öğrenecektim?

"Bu taraftan." Elder ileriye doğru yürüdü, sırtı otoriteyle dikti ve gözleri katı bir değerlendirmeyle kısılmıştı. Üzerinde durduğumuz iskele Phantom ile aynı logoyla özel olarak işaretlenmişti.

Bunun Elder'ın alanı olduğunu söylememe gerek yoktu.

Bakışlarım, çöp adam ve kadınların güneşin altında uzanıp plaj voleybolu oynadığı komşu koya kaydı. Kasabaya doğru gitmeyi umuyordum. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Elder'ın asla beklendiği gibi davranmayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım.

Selix, efendileri suda oynarken sayısız lüks teknenin uyuduğu marinaya ve zevk dolu bir şehre doğru ilerlemek yerine bizi
cam gibi gelgitlerle sahilin biraz aşağısındaki büyük bir depoya doğru ilerliyordu. Burada çok fazla tatilci ya da gemi yoktu ama ilerideki binanın devasa esnemesi, buranın pek çok deniz aracına ev sahipliği yapmayabileceğini ama onların yaratıcısı olduğunu gösteriyordu.

Yapı uzun bir uykudan uyanan devasa bir kütleydi; dili denizden gelen lezzetli lokmaları kabul etmek için dışarı sarkmıştı. Devasa pencereler ve kaba yontulmuş kaplamalar yıpranmış ve tuzla buzlanarak gümüş rengine dönmüştü. Çok eski görünüyordu. Ancak yaklaştıkça içerisinin kasvetli olmadığını fark ettik. Çatının büyük bir kısmını kaplayan tavan pencereleri, içerideki çok sayıda insan için bol miktarda güneş girmesini sağlıyordu. Işınlar, yapılmakta olan iskelet bir geminin pruvasından yansıyordu.

Elder takip edip etmediğime bakmadan beni devasa dilin yanındaki insan boyundaki rampaya yönlendirdi; burada tekneleri vinçle çekmeye ya da okyanusa indirmeye hazır bir cırcır ve zincir sistemi bulunuyordu. Gelgit çizgilerini midyeler kaplamıştı, şimdilik kuruydular ama suya batmayı bekliyorlardı.

Her şeyi fark ettim.

Havadaki yosun kokusu. Dalgaların uzun zamandır kabuklu deniz hayvanları ve deniz kiriyle kaplı kayalara sakin sakin vuruşları. İşçiler çekiçle dövüyor, zımparalıyor, koşuşturuyor ve bir gemi olduğunu tahmin ettiğim şeyin gövdesini ölçüyorlardı. doğacak bir sonraki yat.

İskeleden yosun kayganlığındaki basamakları tırmanırken, uzun zamandır tuzlu sudan turşulaşmış kaba halat tırabzanı tuttum.

Elder içeri girdiğimizde özel bir dikkat ya da hayranlık göstermedi.

Phantom'un logosunun bir kez daha tüm duvarlarda gururla yer aldığı devasa depo. Dört kat yüksekliğinde, dolaplar ve raflarla dolu bu depo

Bu yaratılış merkezini denetleyen her şeyi

gören tanrı. Aynı anda hem yürüyüp hem

de aval aval bakamazdım. Durdum.

Her şeye bakmam gerekiyordu. Kereste ve metalin sıkıcı unsurlardan nasıl şekillendirilmiş kaplara dönüştüğünü bilmem gerekiyordu. Vernik kokusunun nereden geldiğini bilmem gerekiyordu. Bu kadar karmaşık bir şeyde nasıl ustalaşacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Selix nefesinin altında bir kıkırdama sakladı ve Elder'ın ardından itaatkâr bir şekilde ilerlememi bekledi. Her zamanki keskin nişancı dikkati sessizdi, sanki burası sıradan bir yermiş ve çok fazla canavarın saldırmadığı bir yermiş gibi davranıyordu. "Etkileyici, değil mi?"

Başımı salladım, uzun bir direğe bir şey bağlamak için tavandan trapezciler gibi sarkan işçilere bakarken ağzım hayretle açıldı.

Etkileyici olmaktan da

öte. Bu-

"Ah, Bay Prest!" Mavi tulum giymiş, gözlükleri alnına kadar itilmiş ve tozlu siyah saçları olan bir adam gülümsedi. "Ne büyük bir zevk."

Elder yavaşlayarak durdu ve elini uzattı. "Merhaba Charlton. Son geldiğimden beri bir gelişme var mı?" El sıkışırlarken vücudu rahattı ama ses tonu

altta yatan şeylerle tartılır.

"Hayır, neyse ki efendim." Charlton gözlüklerini kafasından çıkardı ve talaşla kaplı lensleri manşetiyle temizledi. "Hayır, efendim.
En son buraya geldiğinizden bu yana geçen sürede pek çok maskaralık yaşanabilir."

Elder birkaç hafta önce ayrıldığında buraya geldi mi? önce mi? Helikopterle gittiği yer burası mı? Eğer öyleyse, neden bu kadar çabuk tekrar ziyaret etti? Eminim ki, helikopteri denetlemesi gerekmiyordu.
operasyonu bu kadar yakından takip edemezdi. Eğer yapsaydı, asla kara taahhütlerine bağlı olmadan dünya etrafında yelken açamazdı.

Elder hakkında hâlâ öğrenmem gereken pek çok şey vardı ama bildiğim bir şey vardı: topraktan nefret ederdi. Fas'a zar zor tahammül ediyordu ve orada sadece birkaç gün kalmıştık. Girit'te beni çaldığında endişeli görünüyordu. Topraktayken bir sonraki düşmanını arayan bir suikastçıya dönüşmüştü, ama denizde rahat bir nefes aldı ve dalgaların onu akıl sağlığına geri döndürmesine izin verdi.

"Bütün savaşların birkaç gün içinde başlayıp bittiğini gördüm," dedi Elder sessizce. "Ama her şeyin yolunda olduğunu duyduğuma sevindim. Şu anki proje nasıl gidiyor?"

Menajeri konunun değiştiğini anlamıştı, küçük sohbet sona erdiğine göre keyifle cevap verebilirdi. "Çok iyi efendim. Teslimat için sekiz ay demiştik ama altı ay gibi görünüyor. İşçiler ilk inşaatı tamamladılar.
Tamamlandı. Kurduğunuz yeni makineler zaman kaybını büyük ölçüde azalttı."

"Buna sevindim." Elder depoya ve onun hareketli kargaşasına el salladı. "Gelebilir miyiz?" Bana dönüp bakarak ekledi: "Arkadaşım için bir tur iyi olurdu."

Kalbim bu cümleye kaşlarını çattı. Onun arkadaşı olarak anılmaktan mutlu olmalıydım. Teknik olarak arkadaştık. Ama arkadaşlar birbirlerini zorlarken, diğeri
konuşmayı reddetti mi? Arkadaşları birlikte daha fazla zaman geçirmek istediklerinde sanki müebbet hapis cezası almış gibi davranırlar mıydı?

O zaman sana ne demesini istiyorsun? Sevgilim mi? Tutsak

mı?
Misafir mi?

Bunların hepsi arkadaş kadar istenmeyen şeylerdi, yine de tercih ettiğim bir kelime bulamadım.

Yalancı.

Bir tane bulabilirim.

Erkek arkadaş...

Ortak.

Saçmalama, Pim!

O ne bir çocuk ne de arkadaşımdı, az önce anladığım gibi. Peki ya ortak? Vay canına, bu biraz zorlamaydı. Bu kelimenin ima ettiği çağrışımlar doğru değildi. O benim ortağım değildi. Bir ortaklığın gerektirdiği şekilde başka birinin hayatını paylaşmasına izin verecek kadar asla rahatlayamazdı.

O benim koruyucumdu.

Hepsi bu kadar.

Ve şimdilik tek istediğim buydu. Tek istediğim buydu.

Yine yalan söylüyorsun.

Daha fazlasını istedim.

Diğer erkeklerin ve kadınların sahip olduğu şeyleri istedim.

Öyle değil mi?

Bu da başka bir yalan mıydı?

Madem duygusal olduğu kadar fiziksel bir ilişki de istiyordum, neden onun öpücüklerinden aldığım zevki tam anlamıyla seks yapma korkusundan ayıramıyordum? Neden hâlâ göğsümde zehirli bir engerek yılanı gibi kıvrılan panik atak dişleriyle yaşıyordum?

Elder, ihtiyaçları olan yetişkin bir adamdı. İma ettiği ihtiyaçlar. Sakinleştirici bir ilaç sayesinde kontrol ettiği ihtiyaçlar.

Bu normal değil.

Normal mi?

Flört havuzuna fazla girmemiştim ama kişilik kusurlarıyla mücadele etmek için uyuşturucuya bel bağlamak asla iyiye işaret değildi.

"Tur mu? Evet, tabii ki!" Charlton zıplayarak vitese taktı ve ileri atıldı. "Hammerhead'i göstermek benim için bir onurdur."

Elder gözlerini devirdi. "Ona başka bir şey deyin. Onu görevlendiren sahibi artık onunla ilgilenmiyor.

anlaşmayı tamamlamak."

Charlton durdu, yüzü düştü. "Ah canım, bu çok üzücü."

Elder sırıttı, şeytani ve kendini beğenmiş. "İnanın bana; bu uzun zamandır aldığım en iyi haber."

"O halde... harika." Charlton gülümsedi ve gözlüklerini tekrar alnına yerleştirdi.

"Önden buyurun." Kolunu belime dolayan Elder beni ileriye ve deponun derinliklerine doğru çekti. Charlton biraz önümüzdeyken, "Bu yatın kimin için olduğunu tahmin et, Pim," diye fısıldadı.

Burnum talaş, reçine ve balmumu kokularıyla gıdıklandı. Sayılamayacak kadar çok işçi sıkı çalışmanın ve arkadaşlığın melodisi. Burada bir kahkaha, orada bir öksürük, hepsi aletlerin tıkırtısı ve vızıltısıyla serenat yapıyor.

Neredeyse tamamlanmış olan gövdeye yaklaşırken, tepeyi görmekte zorlandığım için boynum geriye doğru büküldü. Bu yüzen güzellik her neyse iskeleti devasa ama yine de Phantom kadar büyük değil.

Elder, Selix ve Charlton'ı el sallayarak uzaklaştırdı ve istediğimden emin olmadığım bir mahremiyet sağladı.

Omurgamdan aşağı garip bir ürperti yayıldı.

Onu.

Bu yat, büyük olasılıkla onu üç kurşun deliğiyle bıraktığımız oturma odasının zemininde çürüyen adam içindi. Bu tekneye asla dokunmayacak olan adam, tıpkı bana bir daha asla dokunmayacağı gibi.

Böylesine güzel bir yaratığa duyduğum ani nefret içimi doldururken ellerim yumru yumru oldu. Eski ustamla herhangi bir bağı olduğu için onu yakmak istedim, ama aynı zamanda onu yatıştırmak istedim ve ona ait olmadığı için ne kadar şanslı olduğunu fısıldadı.

Elder yakınıma eğilirken nefesi kulağımı yaktı. "Tahmin ettin mi?"

Silahlar ve denizde savaşmakla ilgili belirsiz konuşmalar geri geldi. Elder beni büyülediği andan itibaren

Alrik'in inine girdim. Böyle bir şey inşa etmek için ödeme şartları arasında beni kullanmak da vardı. Eli bacağımdayken ve gözleri kalbimi bükerken yapılan bir pazarlık.

Kaskatı kesildim, ondan biraz uzaklaştım, boşluğa ihtiyacım vardı. "Bunu inşa etmen için seni görevlendirdi."

Böyle bir teknenin doğuşuna bir göz attım. Alrik neden böyle bir şeye ihtiyaç duysun ki? Elder tüm köprüleri yaktığı ve tefecileri peşine taktığı konusunda haklı mıydı? O gerçekten
beni saklayıp yaklaşan herkese ateş mi edecekti?

Yapacağını biliyorsun.

Beni füze talimi olarak kullanabilirdi.

"Öyle." Elder'ın yüzü karardı, uzun kirpikleri yanaklarını gölgelerle boyadı. "Hiç alamayacağından değil " Omuzları şiddetle gerildi, hiç şüphesiz olağandışı birlikteliğimize yol açan talihsiz olayları hatırlıyordu. "Son kuruşlarını aldığım için memnunum,
ve öldüğü için çok mutluyum." Sesi dikenlerle doluydu. "Seni asla hak etmedi ve şimdi dinlenebilirim,
"Onu soyup soğana çevirdiğimi ve sonra da o orospu çocuğunu öldürdüğümü biliyordum."

Alrik'in ölümünü muhtemelen beni cehenneme gönderecek şekilde kutlayarak onun kötücül neşesinden beslendim. Katiller bir hayatı söndürmekten bu kadar zevk almamalıydı. Sonra tekrar... belki de bu yüzden birbirimize çekildik - çalabileceğiniz en kötü şeyi çalmanın ortak olayı.

Bir ruh.

Alrik gibi kirli ve kötü biri bile olsa.

Elder omuzlarını yuvarladı ve üzerindeki yoğun hırçınlığı attı. "Ayrıca, eğer ölmemiş olsaydı
Muhtemelen böyle güzel bir şeye gözleri birbirinden çok uzakta olan bir köpekbalığının adını verdiği için onu öldürecektir." Homurdandı. "Çekiçkafa. Ne biçim bir isim bu böyle?"

Yarı gülümsedim, ses tonundaki ani şakacılık karşısında tüylerim diken diken oldu. "En güzeli bu değil." Beni daha fazla etkileyemeden bakışlarımı ayırdım ve

Basit insanların ahşabı ve kullandıkları diğer malzemeleri nasıl su geçirmez bir mucizeye dönüştürebildiklerinin ihtişamı karşısında büyülenmişti. "Buna ne isim verirdiniz?"

Elder çenesini ovuşturdu. "Benim ona ne isim vereceğim önemli değil. Sahibi gemisine isim vermek zorundadır ve bu geminin sahibi olmadığına göre... satılana kadar isimsiz kalacaktır."

"O mu?"

"Bütün tekneler kadındır." Elder omuz silkti. "Nedenini bilmiyorum ve araştırmaya da tenezzül etmedim. Sadece öyle."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle." Gözleri yumuşadı, her zaman barikat kurduğu alana adım attı. "Boş olmalarındansa canlı olduklarını düşünmeyi tercih ediyorum. Hayatımı daha az yalnız kılıyor." Anında, o

Sanki az önce dudaklarından böyle şeyler dökülmemiş gibi öksürdü. Yarattığı şeyin hatlarını takip ederken yüzü keskinleşti ve okunamaz hale geldi, ne pahasına olursa olsun bakışlarımdan kaçınıyordu.

"Bugün pek çok sorudan kurtuldun, Pim. Sıra bende. Ona ne isim vereceğini söyle."

"Ben mi?" Bir elimi göğsüme bastırdım. "Naming hakkında ilk şeyi bilmiyorum-"

"Umurumda değil. Söyle bana."

"Az önce sahibinin onlara isim vermesi gerektiğini söylediğini sanıyordum." "Haklısın." Yumruklarını kot pantolonunun ceplerine soktu.

Birlikte ama ayrı dururken aramıza ani bir gariplik girdi.

Birkaç dakika geçti, her biri bir öncekinden daha ağırdı.

Aramızdaki soğukluğu nasıl kıracağımı bilemedim ve sonunda biraz soğuk ama zengin bir inançla mırıldandığında sıçradım. "Adını söyle."

"Ama-"

"Daha yeni satıldı."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Nasıl? Bütün gün burada durdun-"

"Senin gibi. İşlem tamamlandı."

Kendini kaybetmişti. Ayak uyduramadım. "Anlamıyorum."

"Adını söyle, Pim." Yüzünü bana döndü, göğsü gururluydu ve tişörtü kaslarını sıkıyordu. "Onun yeni sahibi sensin. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum."

Öksürerek güldüm, şok sesimi gerginleştirmişti. "Affedersiniz?"

"O senin."

"Bana bir tekne mi veriyorsunuz?"

"Herhangi bir tekne değil. Türünün tek örneği, özel yapım bir süper yat."

"Ama yapamam. Onlar bir servet değerinde. Size geri ödeme yapmam mümkün değil."

Hesapçı bir gülümseme dudaklarını kaldırdı; gözleri az önce içine girdiğim tuzakla parlıyordu. "Senin değerini belirleyeceğimi söylediğimi hatırla. Yapacağım herhangi bir görevle bana borcunu ödemek zorunda kalacaktın.
Size verdiğim herhangi bir değeri gerekli gördünüz mü?"

Sertçe yutkundum, bana doğru ilerlerken bir adım geri çekildim. Hatırlıyordum ama ona daha fazla güç vermek istemiyordum. Zaten yeterince gücü vardı. Onunla parlıyordu. Onunla dalgalanıyordu. Erkeksi güç, efendi gücü, beni büyülemek ve bana ne olduğumu ve kime hizmet ettiğimi unutturmak için tasarlanmış güç.

Bana asla böyle bir şey yapmamamı söylediği halde, onun ham enerjisi önünde diz çökmek için dizlerimin bükülmesine neden oldu.

O ne yapıyor?

"O senin, Pim. Değerin bir hayli arttı.
Bu yüzden bana ödeyemeyeceğin kadar çok şey borçlusun. Ödeyeceksin.
birlikte olduğumuz süre boyunca dediklerimi yapmak zorundasın. İstediğim her şeyi vermek zorundasın. Sorduğum her soruya cevap vermek zorundasın."

Kalbimin dişleri çıktı. "Birlikte olduğumuz süre boyunca mı?" Bana bir yat verip beni onunla nasıl bağlayabilirdi ve sonra ilişkimizi bir daha asla olmayacağıma dair kendime söz verdiğim bir şeye nasıl dönüştürebilirdi?

Efendi ve hanımefendi.

"Peki bu ne kadar sürecek?" Sıcak gözyaşları yanmış kahve

gibi süzülüyordu. "Daha ne kadar her isteğine cevap vermeliyim

ve her emrinize itaat mi edeceğim? Sahibim ve çevrem değişse bile daha ne kadar köle olarak kalmalıyım?"

Elder sustu, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar siyahtı. "Bunu sen istedin. Seni kurtarmaya çalıştım, Pim. Kapıyı açtım ve hoşça kal dedim, ama bunu isteyen sendin. kal."

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi davranmadı ve hiçbir söz vermedi. Beni isteğim dışında aldığı için pişmanlık duyuyordu. Kalmam için bir anlaşmaya aracılık ederken kibardı.
onun yemeğini yiyor ve onun misafirperverliğinde yaşıyordum. Ama bana hiç yalan söylememişti. Benim hissettiğim kafa karıştırıcı şeyleri hissettiğini asla ima etmedi.

Benim onu istediğim gibi beni istediğine dair bir işaret vermedi.

"Eğer özgürlüğümün bedeli buysa, o zaman bu bedel çok yüksek." Omurgam kamburlaşmak üzereyken bile dik durdum.
bakışlarının ağırlığı altında ezildi. "Kabul etmeyeceğim için yatın adını vermeyeceğim. Sizindir."

"Yanlış. Bu Alrik'in." Elder ellerini yavaşça ceplerinden çıkardı, sanki hayatımı ya da ona sonsuza dek hizmet etmemi tartışmıyormuşuz gibi tırnaklarını inceledi. "Alrik bu güzelliğin parasını tıpkı senin için ödediği gibi ödedi. Kontratta onun adı var, tıpkı senin anılarında olduğu gibi." Başını kaldırdı, gözleri benimkileri yakaladı ve beni bir ilmik gibi sardı.
Çenesini sarsarak, sanki darağacında asılıymışım gibi beni boğdu. "Senin için para ödedi ve seni hak etmedi. Yıllarca onunla yaşadın. Onun pisliklerine katlandın ve tacizlerinden kurtuldun ve lanet olsun ki gereken tek ödeme bu değilse."

Donup kaldım. "Ne-ne diyorsun?"

Konuşmayı nasıl çarpıttığı yüzünden başım ağrıyordu. Kendisi açık denize, sakin, derin ve durgun bir şekilde dönerken beni nasıl akıntıların içinde bırakmıştı. "Onun için bana bir kuruş bile borçlu değilsin, Pim." İçini çekti, söylediği gerçekleri

Onları yalan olarak maskelemek. "Borç yok. İhtiyaç yok. Bu yat çalındığın anda senindi."

Yaklaşıp yanağımı okşarken ayak izleri kalbime işledi. "Alrik'in geride bıraktıklarını miras alman adil olur. Sana yaşattıkları için her şeyi hak ediyorsun. Bu yeterli değil. Yaptıkları için yeterli değil. Ama o senin."

Başımı iki yana sallayarak geri çekildim, parmak uçlarının tenimi dağlamasından nefret ediyordum. "Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Para ya da başka bir şey."

"Bunu anlıyorum ama bu yat sizin. Onu hiç görmedi. Tasarımında hiçbir katkısı olmadı, hepsi benim eserimdi." Yaklaştı, gözlerimiz birbirimizin dudaklarına kilitlendi. "Bu ondan değil. Benden. Her zaman senin olması gerekiyordu. Görmüyor musun?"

Nefesimi içime çektim. "Ama bana bunu verirsen, sana geri ödeme yapma sorunum devam edecek. Şartlı ya da koşullu olmayacağı konusunda söylediklerine rağmen." Kalbim hızlandı. "Beni kurtardığın ve koruduğun için sana bir parçamı vermeye hazırım. Hiçbir şeyi bedavaya beklemedim. I
Sadece kendime değer verdiğimi kanıtlamak için bile olsa sana borcumu ödemeliyim."

Sesimin titremesinden, hayal kırıklığının yanı sıra öfkeyle de titremesinden nefret ediyordum. "Değerli hiçbir şeyim yok ama sen beni değerli kılıyorsun. Anlamıyor musun? Görmüyor musun?
bunun beni ne kadar hasta ettiğini anlıyor musun? Bunu ne kadar kabul etmek istemiyorum çünkü-"

Ağzı benimkine çarptı ve şiddetli bir öpücükle beni susturdu.

Olduğum yerde kilitli kaldım, şoka girmiştim, hızlı öpüşüyordum ve onun tarafından tamamen tuzağa düşürülmüştüm.

Her düşüncemi çaldı.

Pop.

Her argümanı katletti.

Öldü.

Ağzının benimkinin üzerindeki büyülü hissiyle buzlarımı eritti, nefesi benimkiyle birleşti, dili benimkine değdi.

Dudaklarımı yırtarak geçerken inledim.

Bir ay önce olsa içime kapanıp saklanırdım. Bugün, ona uzandım ve teslim oldum.

Ama ona dokunduğum anda ani saldırı sona erdi.

Yüzünde inanmayan bir ifadeyle elini saçlarında gezdirerek geri çekildi. "Özür dilerim."

Titreyen parmak uçlarımla morarmış ağzımı bastırdım. "Olma."

"Bunu yapmamalıydım."

"Sorun değil."

Dişlerini gösterdi. "İyi değil. Kaydım. Ben asla kaymam." Sinsice uzaklaştı; eli hâlâ mavi-siyah saç tellerini tutuyordu. "Lanet olsun."

Ne yapacağımı bilemedim, öylece durdum. Geçen gece de kaydığını söylemenin mantıklı olacağını düşünmedim. İçime girene kadar kaymıştı.

"Efendim?" Elder'ın personel müdürü yeniden ortaya çıktı, aramıza baktı, bir şeylerin tam olarak doğru olmadığını anladı ama yine de araya girdi. "Tasarım ekibi toplandı. Hazır mısınız?"

Elder inledi. "Tanrım, unutmuşum." Başını kaldırıp baktığında, bir şekilde tartışmayı, öpücüğü ve az önceki yoğunluğu gizlemeyi başararak bir kez daha nüfuz edilemez hale geldi. "Hemen geliyorum."

"Harika." Charlton başını salladı, bana gülümsedi ve sonra duyma mesafesinden uzaklaştı.

Elder bana doğru hışımla yürüdü, kolları sanki bana hiçbir şekilde uzanmaması, dokunmaması ya da ellememesi konusunda kesin talimatlar almış gibi iki yanındaydı. "Gitmem gerekiyor."

Gözlerindeki kızgınlık karnımı ısıttı.

Beni terk etme konusundaki isteksizliğinin neden olduğunu düşünmek hoşuma giden bir kızgınlıktı. "Tamam."

"Uzun sürmez."

Başımı salladım.

"Etrafta dolaşmakta ve keşfetmekte özgürsünüz. Yeni yatınızın nasıl yapıldığını öğrenin. Seni bulmaya geleceğim. "

"Bu benim yatım değil."

"Öyle." Tartışmak istediğimde elini kaldırdı. "Bu konuda söyleyecek başka bir şey yok."

"Ama-"

Gözleri gölgelendi. "Ama hiçbir şey. Bu senin. Bir isim bul. Benimle tekrar dövüşmeye kalkarsan kaybedersin." Sesi yaklaştığında bir tehdide dönüştü. "İstediğin bu mu, Pim? Benimle kavga etmek ve kaybetmek mi?" Dudaklarını yaladı. "Çünkü şu anki duygularımla, kontrolümü kaybedip seni tekrar incitmeden önce uzun süre kavga edemeyiz."

Kendini bana zorla dayattığı görüntüsü düşündüğüm kadar çok kurtarma fişeği göndermedi. İçime girmişti ama beni becermemişti. Eğer birinin bu kadar iradesi varsa -bir kadının içinde olmak ve hareket etmemek ya da kurtulmak istememek- o zaman az önce yaptığı gibi tehditler o kadar da korkutucu değildi çünkü zaten bozmayı reddettiği ahlak kuralları olduğunu ortaya koymuştu.

Başını eğdi, omuzları yoğun baskı altında yorgun düşmüştü. "Bak, seni öptüğüm için özür dilerim. Yine senden faydalandım. Bu üçüncü kez olmayacak."

Sessiz olan sesim şimdi hiçbir sansür olmadan patladı. "Sen yapmadın-"

Gözleri benimkilere kaydı.

Bakışlarının altında ezildim, devam etmeden önce yutkundum. "Sen bundan faydalanmadın. I-" Duygularım ve garip arzularım hakkında konuşmaya cesaretim yoktu ama normal olduğumu iddia etme şansım varsa kendimi zorlamalıydım. "Seni öpmeyi seviyorum."

Yanaklarım yanan bir binayı taklit ederken Elder sanki ona her şey söylenmiş gibi garip bir homurtu çıkardı. bir yalan olduğuna inandı.

Bir kez daha, etrafında dans eder gibi göründüğümüz o kendine özgü gariplik geri döndü - kötü bir üçüncü tekerlek. Hareket etti.

Bana doğru yavaşça, sertçe, vücudunu sıkı bir kontrol altında tutarak. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Pim."

Yüzündeki alev alev yanan arzu karşısında nefesimi tuttum. "Fırsatın varken gitmeliydin."

O sertçe parlarken ben yumuşadım. O güçle bakarken ben uysallaştım.

Nefes nefese döndüm. "Beni bulduğun an, hiç şansım yoktu."

Dudakları kısıldı, gözleri hüzünlendi. "Bunun doğru olmasından nefret ediyorum. İkimiz için de."

"Yankesicilik dersini hatırlıyor musun?" diye mırıldanana kadar hiç konuşmadan bakıştık. Sana sinsice yaklaşıp cüzdanımı çalmayı nasıl öğretmiştim?"

Hatırladım mı? Elbette hatırladım. Ona bu kadar yakın olmanın heyecanını nasıl unutabilirdim?
elimi kıçına dayayıp parasını çimdiklemek? Onunla oynamanın keyfini nasıl unutabilirim?

"Hatırlıyorum.

" "Güzel."

Bakışlarındaki parıltı hoşuma gitmedi.

"Öğrendiklerini uygulamaya koy. Bana değerli bir şey çal ve onu bana getir. Bunu kabul etmek istemezsin.
Yat mı? Hakkınız olanı kabul etmek istemiyor musunuz? O zaman çok kötü. Bana hala başka şeyler için borçlusun, o yüzden bu görevi ilk taksit olarak düşün."

"Neyin taksiti?" Başımı eğdim ve ne kadar muhteşem göründüğüne bakmamak için kendimi eğittim. Keskin çene kemikleri ve zarif elmacık kemikleri onu ne kadar yakışıklı ama bir o kadar da dokunulmaz kılıyordu.

"Odanız ve pansiyonunuz için taksit tabii ki." O eğlenmekten çok meydan okumayla parıldasa da yarım bir gülümseme verdi. "Adamlarımı avla, Pimlico. Depomda devriye gez. Kurbanını seç. Ben toplantımı bitirmeden önce benim için bir şeyler çal. Aksi takdirde işi çok daha zorlaştırırım."

"Ben çalmam."

Kıkırdadı. "Oh, evet biliyorsun." Öne doğru eğildi, yanağı yanağıma değerken mırıldandı, "Bilmem gerekirdi. Benden herkesten daha çok şey çaldın."

Kanım şekerlemeye dönüştü ve onun beni etkilediği gibi benim de onu etkilediğimi bildiğim için şekere hücum ederek ürperdim. "Öyle mi?"

Ne çaldım?

Söyle bana.

Başını salladı. "Bundan

nefret ediyorum."

"Neden?"

"Eğer şanslıysan, asla öğrenemezsin." Yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. "Eğer şanssızsan, nedenini öğreneceksin ve o zaman tüm bunlar çok önemsiz görünecek."

"Önemsiz mi? Nasıl önemsiz?"

"Sen ve senin lanet soruların." Kaşlarını çattı. "Biliyor

musun?

Neredeyse sessizliğini özleyeceğim."

Bu bir iltifat mıydı yoksa şikayet mi?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Elder, "Bir şeyler çal Pim. Sadece benden değil, başkalarından da çalabileceğini göster bana. İki saatin var."

Reddedemeden gitti.

Dokuzuncu Bölüm

Yaşlı

KONSANTRE OLAMADIM.

Tüm toplantı boyunca tek düşünebildiğim Pim'di.

O öpücük
hakkında. O
kavga hakkında.

Onunla ilgili her küçük şey
hakkında. Saçları.

Kokusu.

Vücudu.

Gülümsemesi, Tanrı aşkına.

Nefret ettim.

Sadece düşüncelerimi çalmakla kalmayıp
Onlara her şeyini bulaştırdı ama aynı zamanda irademi de çaldı; asla kazanamayacağım tek şey üzerindeki hiç bitmeyen otoritemi.

Charlton, tasarım ekibinin render alması, ölçeklendirmesi ve özel deniz kreasyonlarını yaratması neredeyse bir yıl sürecek olan sıradaki dört projeyi içeren başka bir klasör uzattı.

Matematiksel denklemlere, yaklaşık fiyatlara ve bina genel giderlerine odaklanmalıydım. Ama tek düşünebildiğim Pim'in hediyesini reddetmesine ne kadar kızdığımdı.

Dışarıdaki yat onundu. Her
zaman onun olmuştu.

Tamamlandığı anda anahtarları ona verirdim, arabayı körfeze bırakırdım ve ne isterse yapmak ona kalırdı. İstemiyor muydu? Tamam. Okyanusta amaçsız ve evsiz bir şekilde demir atabilirdi, tıpkı onun gibi.

Ellerim yumruk oldu.

Tıpkı onun gibi.

Bir amacı ya da evi yoktu.

Tıpkı benim gibi.

Bekle, bir amacım vardı; bana yapılanı onlara yapacağıma dair uzun zamandır verdiğim bir söz. Ve benim evim Fantom'du.

Ama asla gerçek evinize geri dönemezsiniz, değil mi?

Bu düşünceyi hemen kapattım.

Geçmişin ortaya çıkmasını bir kenara bırakın, Pim'le yeterince meşguldüm.

Personelin geri kalanı ahşap karışımları ve avize stilleri hakkında fikir yürütürken, ben not defterimdeki üç kalemi kurnazca yeniden düzenledim.

Üç yatay. Üç dikey.

Üçü üçgen şeklinde. Üçü
birbirine bastırılmış. Üçü
birbirinden uzak.

Her zaman üç.

Ellerimi meşgul ederken, düşüncelerim onun bana itaat edip etmeyeceği üzerine kafa yoruyordu. Benim için çalar mıydı? Yoksa sinirleri onu engeller miydi?

Selix uzandı ve bana ters bir bakış atarak üç kalemi çaldı.

Onları aldığı için onu dövmek istedim ama
Dişlerimi gıcırdatarak onaylarcasına başımı salladım. Seğirmeye başlamamın ne anlama geldiğini biliyordu. Bir esrara ihtiyacım olduğunu ve toplum baskısının, akran beklentilerinin ve her türlü pisliğin kol gezdiği açık denizlere geri dönmek istediğimi o da en az benim kadar biliyordu. hafıza beni bulamadı.

Saatimi kontrol ettiğimde, sadece bir saatin geçtiğini görünce iniltimi bastırdım. Uzun, bitmek bilmeyen bir saat.

Selix'in yanımda olması kendimi kontrol altında tutmak için ihtiyacım olan bekçi köpeğiydi. O benim için orada değildi. barometre olmak ve tekrar yukarı tırmanamadan önce ne kadar düşebileceğimi görmekti.

Ancak, o buradayken, Pim dışarıdaydı... tek başınaydı.

Gidebilirdi.

Gitmeli.

Ona bu özgürlüğü kasten vermiştim.

Onu eve göndermek istemiştim ama o reddetmişti. Orada tek başına, yüzsüz ve özgür, ön kapıdan çıkıp bir daha dönmemek için her türlü fırsata sahip olacaktı.

Hangi yöne gittiğini bilemezdim. Onu

asla bulamazdım.

Onu bir daha göremeyeceğimi düşünmek canımı yakarken, bir yandan da içimi rahatlatmaya çalışıyordu. Onu istiyordum.

ama gitmedi. Onu yakınımda istedim ama bundan korktum.

Berbat bir haldeydim.

Charlton aylık projeksiyonlar, ceviz ve mermer sevkiyatları ve deponun temizliği hakkında konuşup duruyordu.

Kendimi dikkatimi vermeye zorladım. Kaotik beynime tutunacak bir şey vermek için.

Gerçekler ve rakamlar yavaş yavaş kölelerin ve ağır romantizmlerin yerini alarak beni fethedebileceğim ve kontrol edebileceğim bir dünyaya geri çekti.

Onuncu Bölüm

Pim

Ne çalabilirim ki?

Son bir saat boyunca dev depoyu düşündüm ve keşfettim. Aletleri aldım ve onları iç çamaşırsız elbisemin içine saklamayı düşündüm. Görevimin izini kaybettim ve zımparalayan bir işçinin büyüsüne kapılarak uzun dakikalar boyunca durdum.

ya da boya kutuları taşıyan bir başkasını gölgeliyor.

Hatta bazıları bana istasyonlarında onlara katılmamı ve onlar uzmanlık gerektiren işlerini yaparken omuzlarının üzerinden bakmamı teklif etti. Bir tanesi ısı tabancasını son derece hassas bir şekilde kullanıyordu.

Bir diğeri elinde bir pano taşıyor, benim sadece mükemmelliği gördüğüm yerlerde kusurları inceliyordu.

Yat inşa dünyasının derinliklerine daldıkça Elder'ı ve isteğini neredeyse unutuyordum.

İnsanlarla çevrili olmak benim için yeni bir meydan okumaydı. Çoğu tarafından görmezden gelinmek hoş bir değişiklikti.

Ahşap ve çelikten yapılmış bir şeye hayat vermekle görevli sanatçılar denizindeki bir başka yüzdüm sadece.

Durup bakmamı umursamadılar. Elime bir keski ya da tornavida aldığımda bağırmadılar. Onlara göre ben önemli değildim - onların işi önemliydi - ve dolaşmakta, dokunmakta ve izlemekte özgürdüm.

Bu özgürlük, özgürleştiriciydi. Dişlerinin arasında bir kalemle planlar taşıyan bir adamla omuz omuza olmak ve dokunulmaktan çekinmemek. Bir adama karşılık vermek

Bir paneli yerine çivilemek için koşum takımında asılı duran ve göz teması kurmaktan korkmayan bir adamdan dikkati dağılmış bir gülümseme.

Hala tek başımayken onların bir parçasıydım ve sonunda yenilik norm haline geldi ve yankesicilik görevime geri döndüm. Tek sorun, bir şeyleri gizli tutacak lastiğim ya da bana ait olmayan şeyleri koyacak sütyenim olmamasıydı.

Bol elbisem, saçım ve ellerim vardı. Pek de iyi bir hırsızlık kıyafeti sayılmaz.

Elder ve Selix'in ortadan kaybolduğu kapalı kapıya ilk kez bakmıyordum. Her iki taraftaki pencereler toplantıyı gizli tutmak için çekilmiş panjurlarla kapatılmıştı.

Büyük branda yığınlarından birine oturup etrafımdaki kontrollü kargaşayı izlemek yerine
çalmaya çalıştım. Ama ne zaman bu fikre doğru sürüklensem Elder'ın isteğini reddederek, ardından gelen suçluluk duygusu beni arayışıma devam ettirdi.

Bana bir yat vermeye çalışmıştı.

Şu yat.

Önümdeki deve bakarak hayretle başımı salladım.

Neden?

Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmiyor muydu? Fazladan borçlanacağım için değil, daha önce hiç bu kadar pahalı bir şeye sahip olmadığım için? Sanki özgüvenimi geri alabileceğini ve geçen iki yılı bir şekilde silebileceğini düşünüyordu.

Sanki milyon dolarlık bir hediye beni düzeltecekmiş gibi.

Olmayacak.

Bana bir hayat vererek beni iyileştiriyordu. Beni işe götürüyordu. Onunla seyahat etmeme izin vererek. Bu hediyeler paha biçilemezdi ve dümenini kullanmayı bilmediğim, mürettebatını idare edemediğim, yakıtını ve bakımını karşılayacak gelirim olmayan bir tekneden çok daha değerliydi.

Aptalca bir fikirdi.

Aptal ya da değil, cömert ve nazik olmaya çalıştı ve karşılığında sizden bir şey yapmanızı istedi.

Yeterince zaman kaybetmiştim.

İşçilerin ana göbeğinden geçerken ve kazıyıcılar, matkaplar ve çekiçlerle masaları incelerken adımlarım daha derin bir amaçla atılıyordu. Alabileceğim pek çok şey vardı ama hiçbiri kaçıp gidecek kadar küçük değildi.

Ayrıca... eğer bir alet çalarsam, bu Elder'dan çalmak olmaz mı?

Buranın patronu oydu. Ekipman ve malzemeleri o finanse ederdi. Zaten sahip olduğu bir şeyi çalmak mantıklı değildi.

Bu bir oyun muydu? Çoktan bu sonuca varmış ve ne yapacağımı görmek mi istemişti?

Bunu fazla düşünüyorsun.

Bu mantığa katılıyordum ama sadece çalmak istemediğim için. Bir şeyi izinsiz alma, benim olmayana göz dikme düşüncesinden hoşlanmıyordum çünkü bu
tam olarak bana olan şey.

Peki bu sizi nereye götürüyor?

Tanrım, bilseydim.

Yaparsam lanetlendim, yapmazsam lanetlendim. Her iki durumda da ona borçluydum ve dediğini yapmak zorundaydım.

Yerimde dönüp durdum, bir an önce bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

Ofisin üzerinde asılı duran büyük saat doksan dakikadır oyalandığımı ve hala Elder'a verecek bir biblom olmadığını gösteriyordu.

Önemli değil. İki saatim olduğunu söyledi-

Elder'ın kaybolduğu kapı aniden açılarak uzun bir masayı ve ayağa kalkmadan önce kağıt toplayan insanları ortaya çıkardı. Elder ileri doğru adım atarak depoya girdi ve imparatorluğunu inceledi.

Toplantı erken bitmişti.

Zamanım kalmamıştı.

Zeki bakışları asasının üzerinde geziniyor, arıyor, arıyordu...

O beni buldu.

Beni sadece bir bakışla, çenesi soğuk ve krallara layık bir şekilde sabitlediğinde donup kaldım.

Nefesimi içime çektim ama boğazımda düğümlendi.

Farklı görünmüyordu; üzerinde hâlâ koyu gri bir tişört ve eskiden giydiği pahalı, solmuş kot pantolon vardı. Bu değildi

Takım elbise giyip kravat takmaması önemli değildi. Sadece bir adam olması önemli değildi. Onu diğerlerinden üstün kılan belli bir büyüsü vardı. Başka hiç kimse bu kadar acımasız ama adil, bu kadar merhametsiz ama bağışlayıcı olamazdı. Bana karşı katıydı ama kendine karşı daha katıydı. Ve bu özellikleri çağrıştıran gardırobu değildi. Kendisiydi. Onun tüm zihniyeti
ve araba.

Kalacağımı tahmin etmiş ama yine de beni gördüğüne şaşırmış gibi kendini beğenmiş ve biraz da rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

Bu da başka bir test miydi? Beni tek başıma bırakmak mı? Kaçıp kaçmayacağımı mı yoksa kalıp kalmayacağımı mı görmek istiyordu? Depodan çıkıp ortadan kaybolmak aklıma bile gelmemişti.

Belki de öyle olmalıydı.

Belki de bir telefon bulmaya ve polisi aramaya daha fazla odaklanmalıydım.
Çalmak mı?

Önceliklerime ne oldu?

Ama yine de polise ne söyleyebilirim ki?

Daha iki gün önce bana zorla sahip olan adamla birlikte yaşadığımı mı? Aynı adamın dilimi dikmeme ve beni istismar eden efendimi öldürmeme yardım ettiğini mi?

Bir tımarhaneye atılırdım ve bir hücrede yaşlanırdım.

İnsanlar berbat durumda olduğumu söylerlerdi.
Kırılganlığımın yerini mantıksızlığa bıraktığını. Yaşlılar yargılanacaktı
Ben sonuçsuz bir şekilde ikisinin de olmadığını açıklarken kaçırma ve tecavüz.

Hayır. Henüz gidemezdim ve o da benden alınamazdı.

Henüz değil.

Elder bir siyah ayakkabısını diğerinin önüne koyup beni almaya gelirken kalbim uyarıda bulundu.

Bundan sonra ne planladığını ya da nereye gittiğimizi bilmiyordum ama onun görevini tamamlamam gerektiğini biliyordum - onun için değil, kendim için. Bunu kendi başıma yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu.

Her zaman yanımda olmasına ihtiyacım yoktu. İstediği şeyi yapabilecek kadar güçlüydüm.

Yakındaki bir çalışma masasına ve masanın üzerine dağılmış çok sayıda alete doğru koşarken, kısmen inşa edilmiş yatın arka tarafında koşuştururken Elder'ı gözden kaybettim.

Zarif deniz aracı için aklıma bir isim fısıldandı. Uçabilen bir şey. Gelgit dalgalarına ve yağmur iğnelerine dayanacak kadar güçlü bir şey.

Sakın buna cüret etme.

Sahibi siz değilsiniz ve ona isim verme hakkınız yok.

Bedenlerin ve becerikli ellerin etrafından dolanırken gözlerimi eşyalara ve işçilere odakladım. Ve orada, ahşap talaşı ve atılmış çivilerle dolu bir sehpa üzerinde, oval fotoğrafları ve küçük pençe ayakları olan küçük gümüş bir çerçeve saklanıyordu
güzel bir kadın ve mor önlüklü genç bir kızın resimlerini dik tutuyor.

Bir aile. Birinin
ailesi.

Durakladım, parmağımı tozlu, gülümseyen yüzlerde gezdirdim. Kocanın nerede olduğunu ya da hangi işçinin evine dönüp karısına ve kızına kavuştuğunu bilmiyordum.

Bilmek istiyordum. Ailesinin isimlerini öğrenmek istedim.

Ama başka bir parçam Elder'ı hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

Bu jeton avucuma sığacak kadar küçük ve hiç çaba harcamadan taşınabilecek kadar hafifti.

Senin değil.

Neredeyse beni
durduruyordu.

Neredeyse.

Fotoğraf çerçevesini elime aldığımda donup kaldım. Bana ait olmayan bir şeye dokunmanın verdiği destansı utanç beni vicdan azabıyla doldurdu. Bir elin omzuma vurmasını ya da hırıltılı bir komutla onu yere bırakmayı bekledim.

Neredeyse bunu yapmalarını istiyordum, böylece bunu yapmak zorunda kalmayacaktım.

Ama bunların hiçbiri olmadı.

Zımparalama devam etti. Dedikodular devam etti.

Gümüşü ellerimin arasına saklayıp, parasal olarak neredeyse hiç değeri olmayan ama bir adam için hesaplanamayacak bir şeyi çalmak için sıvışırken suçluluk duygusu içimi kapladı.

On adım sonra pişmanlığımdan nefes alamaz hale geldim. Böyle bir şeyi nasıl alabildim? Birisi için bu kadar önemli olan bir şeyi çalmaya beni iten neydi?

Değiştirmek için
döndüm. Elder'ın emrini
siktir et.

Ancak, yatın yan tarafından belirdi, sanki hırsızlığıma tanık olmuş ve bunu inkar etmeme izin vermeyecekmiş gibi elini uzattı.

Boğazımda bir yumru oluşturan ağır bir pişmanlıkla ona doğru adım attım ve fotoğraf çerçevesini uzattım.

Parmaklarımız
birbirine değdi.
Sıcaktan soğuğa.
Erkekten kadına.

Elder aileye bakarken başımı öne eğdim. Bir zamanlar ben de tıpkı bu fotoğraf çerçevesini çaldığım gibi çalınmıştım.
Annemin kayboluşumla nasıl başa çıkacağı düşünülmeden ya da herhangi bir özür dilenmeden duygusuzca götürülmüştüm.

Şimdi ben de aynısını yaptım.

Onlar gibi olmayı reddediyorum. Elder gibi olmak için gülümsedi ve onaylayarak başını salladı.

"Bekle!" Onu geri alarak resimlere sıkıca sarıldım. "Fikrimi değiştirdim. Bunu çalmayacağım."

Başını eğdi, hareketleri yavaş ve zarifti. "Zaten aldın. Senin değil ama yine de aldın. Artık sana ait."

Hangi iş istasyonundan aldığımı hatırlamaya çalışarak geri adım attım. "Hayır. Bu çok değerli."

Gözleri kısıldı. "Çok mu değerli? Sokakta birkaç dolar edeceğinden şüpheliyim. İçi boş gümüşün hiçbir değeri yoktur ve kimse başkasının sevdiğinin resmini istemez. olanlar."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Para kazanmak için satmayı mı düşünüyorsun?"

"Herkes bu yüzden çalmıyor mu?" Omuz silkti, meydan okurcasına ve kayıtsız. "Ya kendilerine fayda sağlamak ya da para karşılığında takas etmek için?"

"Bu yanlış." Ürperdim. "Kimse bir başkasının sırtından kazanç sağlamamalı."

Konuşmayı kendi kötü durumumdan ziyade çalınan fotoğraf çerçevesi üzerinde tutmak için mücadele ettim.

"Yanlış ya da doğru, olan oldu." Elder elini uzattı. "Onu bana ver. O benim."

"Hayır, onu alamazsın." Onu arkama yerleştirdim.

"Çok geç." Elder bana doğru yürüdü ve sanki hiç tutmuyormuşum gibi onu yumruğumdan çekip aldı. "Bunu sen seçtin. Suçluluk duygusuyla yaşamak zorundasın. Kimse bana bunu söylemedi.
çalmaya başladı, Pim." Daha yakına eğildi, yüzü ateşli ama hırçındı. "Suçluluk duygusu seni canlı canlı yer bitirir. Sana ait olmayan bir şeyi almanın utancı asla bedelini ödemeye değmez." Kıkırdadı ama yaralı bir çaresizlikle yankılandı. "İnan bana."

Ve yaptım.

Daha önceki yankesiciliğinin onu tatmin ve zenginlikten ziyade boş ve pişman bıraktığına inanıyordum. O şimdi sonsuz bir zenginliğe sahip olabilir ama ne pahasına? Hangi ruh borcu?

Fotoğraf çerçevesini kot pantolonunun arka cebine sokup kolunu belime doladığında mutsuzca titredim. "Gel. Ziyaret etmek istediğim başka bir yer var.
bugün."

Nereye, neden ya da oraya vardığımızda ne yapacağımızı sormadım. Tek odaklanabildiğim cebindeki fotoğraf çerçevesi ve Elder'ın itirafının hemen ardından gelen küçük aydınlanmaydı.

Hırsız olabilirdi ama aldığı her şeyin bedelini ödemişti. Kendisinin bir canavardan ziyade insan olduğunu göstermişti çünkü kendisine ait olmayanı saklamış olsa da yaptığı yanlıştan asla vazgeçememişti.

Beni çalıp satanlardan farklı olarak. Gülmüşlerdi. Tebrik etmişlerdi. Hiçbiri üzgün olduğunu söylemedi.

Ve bu yüzden Elder'ı benden bir parça kopardığı için affettim. Beni o adamın mülkünü almaya zorladığı için.

Kabahatimi kabul ettim, günahıma sarıldım ve iyi ya da kötü, artık bir hırsız olduğumu kabullendim.

On Birinci Bölüm

Yaşlı

Ben kapıyı açık tutarken PIM siyah sedanın arkasına tırmandı.

Hareketleri üzücü ve ağır bir pişmanlıkla doluydu. Teşekkür etmek için gülümsemedi ya da şüphe ve hevesin o sarhoş edici karışımıyla bana bakmadı.

Sesi kısılmıştı.

O duyguyu biliyordum.

Kahretsin, hayatım paçavradan zenginliğe dönüştüğünden beri böyle bir ıstırapla yaşıyordum.

Borcumu ödemeye çalıştım. Sebep olduğum dengesiz karmayı eşitlemek için elimden geleni yaptım, böylece böyle devasa hataları taşımak zorunda kalmadım.

Ama başarılı olamadım ve harcadığım her dolarla
O hırsızlık olmasaydı şu anki imparatorluğumun hiçbirinin var olmayacağı gibi korkunç bir bilgiye sahiptim. Ve eğer bu benim için hiç var olmadıysa, o zaman diğer adamın bilseydi ne hissedeceğini hayal edin
Onu, bir daha asla mali konularda endişelenmek zorunda kalmayacağı bir gelecekten mahrum bırakmıştım. Emekli olabileceği ve sevdiklerine iyi günde kötü günde destek olabileceği bir gelecek.

Onun iyi talihini alıp kendime mal etmiştim çünkü bencil ve acımasızdım.

Kendimi asla affetmezdim.

Pim güneşten solmuş iki fotoğraf ve beş dolarlık içi boş gümüş bir çerçeve çalmıştı.

Milyonlar üzerine milyonlar çalmıştım.

Değer suçları açısından, hiçbir şey yapmamıştı.

Yine de bu tür şeylerin bireysel değerini değiştirmedi.

Soygun soygundu.

Artık hırsızlık yapmadığım halde onu bir hırsıza dönüştürmüştüm. Bu adil değildi ve ben artık o adam değildim.

Selix yanımdan geçip şoför mahalline girdi. I omzuna hızlı bir vuruşla onu durdurdu. Siyah gözleri benimkilerle buluştu, bir kaşı kalktı. Pim'in üzerine kapıyı kapatırken başımı eğerek onu birkaç adım öteye götürdüm ve fotoğraf çerçevesini gizlice eline tutuşturdum. "Bunu Charlton'a götür. Gerçek sahibini bulmasını sağla."

Selix soru sormadan, suçlamadan başını salladı. Tıpkı cinayeti işlediğim gece beni suçlamadığı ya da sorgulamadığı gibi.
hayatımın en büyük suçu. "Olmuş bil."

Sırtına bir tokat attım ve Pim'in benim vasiyetim üzerine yaptığı yanlışı düzeltmek için depoya geri koşmasını bekledim.

Sedana tırmanırken Pim'e baktım. Çenesini avucuna dayamış, kederli bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Ne kadar saf bir kadın olmalı ki, bu kadar endişeli
ona ait olmayan bir şey. Yaşadığı onca şeyden sonra bir başkası için endişelenmek ne kadar da masumdu.

Ne kadar özverili.

Suçluluğunun onda birini hissetmesine izin vermeyi planlamıştım ama lanet olası kalbim onu acı içinde görmeye dayanamıyordu.

Selix görevinden dönüp sürücü koltuğuna geçerken gözlerimi ondan ayırmadan Pimlico'ya yaklaştım. "Gerçek sahibine geri döndü."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ne dedin sen?"

Ellerim yüzünü avuçlamak, ona dokunmak için can atıyordu. "Hiçbir şey çalınmadı. Kendini affet."

"Geri mi verdin?"

Başımı salladım.

Selix arabayı vitese takarken, onun kocaman rahatlama iç çekişi suçluluk duygumu biraz olsun iyileştirmeyi başardı.

"Ama neden?" Başını hızla salladı. "Yani geri verdiğine sevindim... ama anlamıyorum."

Deri koltuğa uzanarak gözlerimi kapattım. "Çünkü yapılacak en doğru şey buydu."

Sonsuz bir saniye boyunca yanımda kaskatı durdu, ama sonra yaklaştı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

Dokunuşu neredeyse hiç yoktu, sahiplenmekten ziyade havada asılı duruyordu, ama uzun zamandır karanlık ve yalnız olan her parçamı ateşe verdi.

Nefesimi içime çektim, gözlerimi kapalı tutarak onun söz konusu olduğu durumlarda daha fazla karmaşaya sürüklenmemeye çalıştım. Sürekli yaşadığım eğilimlerle mücadele etmekten kaynaklanan bir baş ağrısı oluşmuştu ve tek yapmak istediğim Fantom'a dönüp unutmaktı. Ama önce başka bir yeri ziyaret etmem gerekiyordu.
karaya veda etti.

Pim dokunuşunu
kaldırdı. Kollarımı
kavuşturdum.

Ve Selix bizi tüm sırlarımın saklı olduğu tek yere götürdü.

Keşke insan nereye bakacağını bilse.

On İkinci Bölüm

Pim

YAŞLILARIN DERSLERİ HİÇ DURMADI.

Birincisi, bana onunla kendi özgür irademle kaldığımı gösterdi.

İkincisi, benim olmayan bir şeyi almak için yeterli kirliliğe sahip olduğumu ortaya çıkarmak.

Üçüncüsü, insanlığın bildiği diğer tüm duygulardan acı çekerken ondan hem hoşlanabileceğimi hem de nefret edebileceğimi öğretti.

Dördüncüsü, bana onun sadece bir kalbi olmadığını, içinde gizli gezegenler, güneş sistemleri, umutlar, hayaller ve pişmanlıklarla dolu koca bir galaksisi olduğunu öğretti. Kendimi bir şekilde buna layık görmediğim sürece asla anlayamayacağım şeyler.

Beşincisi ve en büyüğü, beni var olduğunu hiç düşünmediğim bir yere götürerek sarsamadığı bir geçmişe işaret ediyordu.

Monako güneşinin altında onun yanında dururken kendimle bir anlaşma yaptım. Elder Prest hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyordum. Onun geçmişinin gizli parçacıkları ve küçük cazibeleri, kendimi değil onu önemseyene kadar kendi geçmişimi tüketti.

Bir dahaki sefere benden bir şey istediğinde, sorgusuz sualsiz yapacaktım. Bana yüzmemi mi söyledi? Ne kadar uzağa diye sorardım. Çalmamı mı emretti? Ne kadar diye sorardım. Bunu yapardım. I
her türlü suçluluk duygusuyla yaşayacak ve her türlü pişmanlığa katlanacaktı çünkü tam burada, şu anda, paha biçilemez bir şeyi kanıtlamıştı
İçinde umutsuzca yağmalamak istediğim bir şey vardı.

Burası neresi?

Bu harika, harikulade yer mi?

Gördüğüm en güzel ev bizi yaklaşmaya çağırırken, şirin kumtaşı bir patikada durduğumuzda geri çekildim. Binanın beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Sanki
Daha önce hiç ev görmemiştim.

Ama bu farklıydı.

Öğle güneşiyle örtülmüş, canlı görünüyordu. Beyaz çerçeveli zarif pencerelerinden duygu fışkırıyordu. Mandarin boyalı ön kapısından bir davet yayınlanıyordu. Mükemmeldi Doğu ve Batı'nın, eril ve dişilin, tatil ve evin karışımı.

"Burası neresi?" Sesim, uçurumdan gelen ılık esintiye zar zor karışıyordu. Şehir ışıl ışıl parlıyordu.
Aşağıda bir koy ve kumsalların kartpostallık mükemmel manzarayı tamamladığı bir tepenin üzerinde dururken mesafe.

Elder'ın saçları mavi-siyah parıldıyordu, yağ gibi ıslak ve bir o kadar da ölümcül görünüyordu. Tişörtü kaslı göğsünü kapatırken, koyu badem gözleri önümüzde duran eve bakarken hissettiği her şeyi bastırıyordu.

"O benim."

"Senin mi?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirerek rüzgârda savrulan buklelerini düzeltti. "Karada sahip olduğum tek mülk."

Phantom'u düşündüm ve o yüzen şeyin ne kadar pastoral evdi. Elder'ın okyanusta olmak için nasıl doğduğunu. Onun bu yerde yaşama düşüncesi nasıl da mükemmel bir şekilde uyuyordu ve aynı zamanda hiç de uymuyordu.

Ben daha fazla soru soramadan öne doğru yürüdü. Mokasenleri kumtaşı karoların üzerinde sessiz, bakımlı gül fidanları kırmızılar, pembeler ve sarılarla neşeli ve renkli
-Uzun zamandır kayıp olan ev sahiplerine bir selam.

Omzunun üzerinden baktı. "Gel." Sanki konutun çekiciliği onun üzerinde de benim üzerimde olduğu kadar etkili olmuş gibi beklemeden yürüdü.

Takip ettim, bana söylediği için değil ama o eve girmemeyi hayal edemediğim için. Dolaplar beni açmaya ve beni kurtaran adamın kişisel eserlerini avlamaya çağırıyordu. Mutfak çekmeceleri ve komodinler... Hepsi merakımı cezbediyordu.
meraklı olma ihtiyacı.

Parlak turuncu ön kapıya ulaşan Elder cebinden tek bir anahtar çıkardı. Üzerinde bir Japon anahtarı asılıydı.

Okuldan tanıdığım bir karakter, "uzun ömür" anlamına gelen bir kaligrafi.

Bu ev için mi yoksa kendisi için mi uzun ömür diliyordu? Yoksa şu anda düşüncelerinde olan kişi için mi - bir daha asla göremeyeceği ailesi ya da sevdiği biri için mi?

Kıskançlık kabardı ve ben ona mantıklı bir iğne batırırken patladı. Bugün suçluluk, pişmanlık ve şimdi de kıskançlık duygularıyla dolu bir öğrenme eğrisi olmuştu. Elder'ın geçmişini neden kıskanıyordum? Neden parmaklarının bana söyleyeceğini ya da omuzlarının masalında kayacağını umarak vücut dilini inceledim? Anahtarı sokup kapının kilidini açarken o kadar yalnız görünürken önceki bir sevgiliyi ya da arkadaşı nasıl kıskanabilirdim?
Şenlikli ön kapı mı?

Eğer biri bana Elder'ın evini hayal etmemi söyleseydi, ben bunu asla hayal edemezdim. Phantom'un tam tersiydi. Phantom, soğuk kirli beyazlar ve pembe-altın vurgularla şık ve zarifti. Bu ev ise krem rengi dış cephesi, sarı kanatları ve bronzun garip havasıyla sıcaktı.

Kapı, Elder'ın son ziyaretinden bu yana ne kadar zaman geçerse geçsin, sanki eşiğinden her gün biri geçiyormuş gibi açıldı. Ev sadece geçmemiz için esnemekle kalmadı, misafir umuduyla adeta nefes aldı.

İlerleyen Elder derin bir nefes aldı.

Hanımeli ve güneşin ısıttığı meyvelerin kokusunu ciğerlerime çekerek kopyaladım. Anında, sanki burası benim yerimmiş ve sonunda ait olduğum yerdeymişim gibi rahatladım. Sanki hep bu vahayı arıyormuşum gibi. Dertlerimin dışarıdaki uçurumun kenarında kaldığı ve hiçbir şeyin ve hiçbir
biri beni bulabilirdi.

Tekrar içime çektim, ruhuma mümkün olduğunca fazla lezzet girsin diye başımı arkaya eğdim. Boş bir ev için, aroma şüpheli bir şekilde ev yapımı fırın ve cennet şampuanı gibi kokuyordu.

Elder dondu kaldı.

Sırtına çarptım, bir rüyanın içinde ilerliyordum.

Burnunu çekti, vücudu sakinlikten tetikte olmaya geçti. "Burada biri varmış."

Tetikte olması beni tedirgin etti.

Etrafıma yeni gözlerle baktım. Uyumak için rahatlatıcı ve davetkâr olan gölgeler artık uğursuzdu.

Bize zarar vermek üzere olan adamlar. Ayaklarım dışarıya, güneşli bir yere fırlamak istedi ama Elder uzanıp bileğimi yakaladı.

Sıcak ve güçlü parmakları beni ona bağladı, bana koruma sağladı.

Göğsümdeki yumuşak çarpıntıyı görmezden gelerek beni fuayeden açık plan salona, mutfağa ve yemeğe doğru çekmesine izin verdim.

Dışarıdan şirin görünen ev, güneşin ferforje bir veranda setini ısıttığı merkezi bir avlu ile U şeklinde dışa doğru genişledi ve bir

yin ve yang şeklinde fokurdayan bir su çeşmesi.

Elder'ın kendi alanına izinsiz girenleri ararken sergilediği öfkeli düşmanlığa rağmen, burada yaşayanlara dair hiçbir iz görmedim. Bozulmamış ahşap tezgahı ya da lekesiz tereyağı sarısı dolapları kirleten boş tabaklar yoktu. Bir zamanlar araba tekerleği olan ama şimdi yeniden kullanılan sağlam sehpanın üzerine serpiştirilmiş dergiler de yoktu.

Bu, Elder'ın beni oturma odasından, parlak, mutlu renklere sahip kalın dokuma halıların üzerinden ve boş bir masa ve yalnız bir sandalyenin bulunduğu bir ofise, tek kişilik bir yatağın bulunduğu bir yatak odasına giden geniş bir koridordan aşağı çekmesini engellemedi.

bebek mavisi çarşaflar, jakuzili bir banyodan geçerek

Birinin ıslanmasını bekliyor, avluya bakan inanılmaz manzaralı iki misafir yatak odasını daha geçiyor ve sonunda istenmeyen misafirlerin kanıtlarının nihayet bulunduğu ana odaya Elder'ın şüphelenmekte haklı olduğunu doğruladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında.

Bavul köşeye sıkışmış ve gardırobun kapısı katlanmış giysilerle açıktı.

Kadın kıyafetleri.

Eski sevgilisinin onu takip ettiğini düşünmek kalbimi parçaladı. Paylaştıklarımızdan çok daha az karmaşık bir aşkı yeniden alevlendirmek uğruna benden vazgeçmesi.

Ama ben daha özür dileyip kalp ağrımı ovuşturamadan bitişikteki banyonun kapısı açıldı ve kıyafetlerin sahibi ortaya çıktı. Güzel bir lavanta havlusu giymişti ve başında siyah saçlarını plastiğin üzerinde kalan sayısız damlacıktan kuru tutan bir duş bonesi vardı.

Uzun bir süre bizi görmedi.

Odaya doğru ilerledi, duş başlığını çıkardı ve saçlarını omuzlarına dökülene kadar savurdu.

Elder yine küfretti; ancak bu sefer sesi sanki biri beyzbol sopasıyla iç organlarına vurmuş gibi çıkıyordu. O duvara tutunmak için bileğimi bırakarak geriye doğru tökezledi. "Okaasan?" Sesi güvensizlikten çatallaştı. "Bu gerçekten Sen?"

Kadın çığlık attı; göğsüne sarılarak havlusuna tutundu. Ürktüğü için ayakları halıdan ayrıldı.
bakışları Elder'ınkini sonra benimkini yakalıyor.

O bir saniyede, ilk başta düşündüğümden daha yaşlı olduğunu fark ettim. Gözlerinden ve ağzının etrafından çizgiler çıkıyordu. Siyah saçlarında gümüş çizgiler saklambaç oynuyordu ve göğsündeki deri bir
Genç bir kadın ama güneş ışığında olması gerekenden fazlasını geçirmiş biri.

Bir sonraki saniyede şaşkınlık, şok ve ona bakarken fiziksel olarak acı verecek kadar içten bir özlem gördüm.

Son saniyede yüzü tiksinti, alay ve öfkeyle doldu. "Sen!"

Elder kendini destekledi ve sanki onun nefretiyle güçlenmiş gibi duvardan uzaklaştı. Sanki farklı bir şey umuyormuş gibi
ama almamıştı ve şimdi tam olarak nasıl ilerleyeceğini biliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sorusu masumdu ama ses tonu öyle değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı, havlusunu tutarak, izleyicilere karşı tamamen hazırlıksızdı.

Arka planda oyalandım, duvarda kaybolup gittim. Odadaki düşmanlığın beni bulup kurutmasını istemedim.

Elder'ı kızgın görmüştüm.

Bir adamın boynunu kırdığına, bir başkasını vurmam için tuttuğuna ve kan dökmekten uğursuz bir zevk aldığına tanık olmuştum.

Yaşadığı sorunlardan kaçmak için kafayı bulduğunu gördüm ve yapmaması gerekirken kendini bana zorladığı için suçluluk duygusuyla parçalandığını gördüm.

Ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu kadar çarpık.

Bu karışık.

Vücudu, karşısındaki kadına vurmak istercesine kamburlaşırken, yüzü ise hala bir çocuk yüzünü andırıyordu. Kötü olan her şeyin yeniden iyi olabileceğine inanıyordu.

Keskin elmacık kemikleri karşımızdaki kadınınkilere uyuyordu. Siyah saçları ve terbiyesi de benzerdi...

Bekle...

"Burada ne işim var benim?" Elder yüzünü ovuşturdu, kemikleri bitkin ve eskisinden çok daha yaşlı görünüyordu. "Burası benim evim anne."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Annesi mi?

Kabul etmek gerekir ki Elder'la aileler hakkında konuşmamıştık ve hâlâ öğrenmem gereken çok şey vardı. Ama sanki onu onlarca yıldır görmemiş gibi davranıyordu; burada izinsiz tatil yapmasını beklemek bir yana.

"Sakın bana öyle demeye cüret etme." Kadın parmağını kaldırdı, bir kılıç kadar sert ve bir o kadar da keskindi. "Scott ve Kade'i öldürdüğün anda senin annen olmaktan çıktım!"

Kalbim bir bavul açtı ve acı veren her şeyi içine attı. Elder'ın bir katil olduğunu bilmek -cinayet işlerken onu izlemek- beni o korkunç hatıra şeridinin bir parçası.

Annesi çenesini kaldırarak burnunu çekti. "Yoksa küçük kardeşini ve babanı unutuyor musun? İkisi de seni seviyordu. İkisi de senin yaptıkların yüzünden öldü!"

Elder başını eğerek iki büklüm oldu. "Nasıl unutabilirim ki? Asla unutamadım, Okaasan."

"Artık bana böyle hitap edemezsin!" Hışımla gardıroba gitti ve bir kucak dolusu uyumsuz kıyafet aldı. "Sen benim için bir hiçsin!" Sert bir bakışla banyoya geri döndü ve kapıyı çarptı.

Sanki bir özürle titreşiyormuş gibi menteşelerinde tıkırdadı.

Elder derin bir nefes verdi ama yüzünü bana dönmedi. Gözlerini kapıdan ayırmadan kendini destekledi.

İkimiz de yüzleşmenin bitmediğini biliyorduk. Eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacaktı. Daha yüksek sesler ve korkunç açıklamalar olacaktı.

Elder'ın acısına müdahale etmek ve onu evden çıkarmak istedim. Cesur olmak ve onun yanında durmak istedim.
Bir sonraki tur.

Ama ben ikisini de yapmadım. Onu koruma hakkını kazanmamıştım ve eminim ki savaşma hakkını da kazanmamıştım.
Yanında.

Bu onun savaşıydı.

Oda gerginlikle gerildi, zaman ilerledikçe daha da kalınlaştı ve sıkılaştı. Nihayet, birkaç dakika sonra, annesi bakışlarında cinayetle banyo kapısını çekerek açtı. "Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

Elder ellerini kavuşturarak omurgasını kilitledi. "Çok yazık. Sana söyleyecek çok şeyim var."

Annesi köşeye sıkışmış bir kedi gibi hırladı. "Söyleyeceğin hiçbir şey hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Asla! Beni duyuyor musun?!" Artık havlu değil, üzerinde kırmızı kiraz çiçekleri olan siyah bir bluz giyiyordu.
ve pembe pantolon. Badem gözleri ve egzotik söğüt gibi gövdesiyle Elder'ın bakışlarını nereden aldığını görebiliyordum. Mükemmel bir kadındı.
Karışık ebeveynlerden gelebilecek bir güzellik örneği. Yüz hatları Avrupa aksanıyla Doğu'yla flört ediyordu.
Elder ondan daha Batılı görünürken, sadece

Ailesi farklı kültürlerden bir eşe aşık olmuştu ama onunki de öyleydi.

Öfkeli ebeveyne bakarken, onun bir aşk ilişkisi yaşadığını ve mutlu olduğunu hayal bile edemiyordum. Sıkışmış, kırılmış ve tüm dünyaya kızgın görünüyordu.

Kime aşık olmuştu? Adam nasıl ölmüştü? Elder'ın babası İngiliz miydi yoksa Amerikalı mı? Kanadalı ya da
Finli mi? Kardeşi de farklı sınırlardan gelen genlerle mi bu kadar yakışıklıydı yoksa ben sadece Elder'a mı aşıktım?

"Çekil!" diye emretti, kapıyı kapatan Elder'ın yanından geçmeye çalışarak. "Ben gidiyorum."

"Gidiyor musun?" Elder uzaklaştı ve annesine açık bir yol vermek için beni de yanında sürükledi. "Ama sen daha yeni geldin."

"Yanlış. Sen daha yeni geldin. Raymond'la birlikte birkaç gündür buradayım. Bunun bir tatil olması gerekiyordu." Koridorda yürürken ellerini havaya kaldırdı, güzel çeşme manzarasını ya da pelüş, renkli halıyı görmezden geldi. "Bana bir şekilde senin gibi serserilere kiralanan bir yer bulduğunu söylemedi."

Herhangi bir acı göstermemesine rağmen Elder için yüzümü buruşturdum.
Sadece öfkeli kadının peşinden gitti ve
Mutfağa girip çekmeceden bir fileto bıçağı çıkarırken mesafeli bir duruş sergiledi.

Yarısı kararlılıkla, yarısı oğluyla kavga etmekten doğan sarsıntılarla onu salladı.

Hor gördüğü bir oğul. Konuşmaktansa incitmeyi tercih ettiği bir oğul.

Neden?

Ne oldu?

Neden Elder'ın babasını ve kardeşini öldürdüğünü düşünüyordu? Elbette, böyle bir şeyi asla yapamazdı?

Benim için yaptıklarından sonra mı? Ne kadar nazik ve koruyucuydu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Okaasan, lütfen. Konuşabilir miyiz?" Elder teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Bana zarar vermeyecek mi?" Manik bir şekilde güldü. "Beni zaten incitebileceğinden çok daha fazla incittin." Siyah gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Beni öldürdün. Beni ailesi olmayan, yürüyen bir hayalet yaptın-"

"Ben senin ailenim." Göğsünü yumrukladı. "Ben hâlâ senin etin ve kanındanım."

"Siz benim ailem değilsiniz." Lavaboya tükürdü. "Sen asla benim oğlum olamaz."

Elder burun kemiğini sıktı. Annesinin ona karşı duyduğu katıksız nefrete karşı duygularını bastırmak için mi yoksa yavaş yavaş annesininkine yaklaşan öfkesini yatıştırmak için mi böyle yaptığını bilmiyordum. Onları birlikte izlemek bana onun bu değişken ruh halini nereden kazandığını gösterdi. Annesi sıcak kanlı ve acımasızdı.
Kendisininkinden başka herhangi bir argümanı duymaya karşı kör ve sağır.

Ama yargılamaya hakkım yoktu.

Onu tanımıyor olmam haklı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Elder onu suçladığı şeyi yaptıysa bu ne anlama geliyordu? Kendi çocuğunu öldürme kapasitesine sahip olduğuna inanabilir miyim?
ilişkiler? Bu benim için ne anlama geliyordu?

Elder hırlarken kollarımdan aşağı ürpertiler yayıldı, "Ben senin oğlun. Sonsuza kadar senin oğlun olacağım. Elimden gelen her şeyi yaptım.
Ama sen beni sürgün ettin. Evimi, ailemi elimden aldınız. Sen-"

"Sakın beni suçlamaya kalkma. Evimizi elimizden alan sendin. Seni isteyen tüm aileleri öldüren sendin!"

"Ama ben size baktım! Bizi besledim. Bizim için suç işledim."

"Hayır." Fokurdayan bir kazanı karıştıran bir cadı gibi güldü. Bir kıkırdama. Bir lanet. "Bizi o birkaç ay hayatta tutmak için hırsızlık yapmadan çok önce suça bulaştın."

"Bunu kasten yapmadım."

"Yalan söyleme!" diye bağırdı. "Ne yaptığını çok iyi biliyordun. Genç olabilirsin, ama bir
seçim!"

"Başka seçeneğim yoktu!" Elder böğürdü. "Bunu neden hiç anlayamadın? Olduğum gibi olmak istediğimi mi sanıyorsun? Otōsan bunu anladı. Yardım etmeye çalıştı-"

"Evet ve bak ona ne oldu. Senin yüzünden!" "Ben de en az senin kadar acı çekiyorum. Sebebinin ben olduğumu bilmek
beni canlı canlı yiyor! Olanları değiştiremem-"

"İşte bu yüzden sana bakmaya dayanamıyorum!" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, öfkesinden neredeyse cızırdıyordu. "Ben de senin öldüğünü düşünmeyi tercih ediyorum; bu şekilde
Yaptığın şey için her gece seni öldürüyor."

Elder keskin bir nefes çekti.

Başını sessizce salladığında hakaretler yayını durdu. Söylediği korkunç şey karşısında benim de gözlerim doldu. Bu işe karışamazdım ama kimse karışmak zorunda kalmamalıydı.
kendi annesinin onun ölmesini istediğini duydu.

Öne doğru bir adım atarak, kalan tüm cesaretimi topladım. "Bunu kastetmiyorsun."

Elder'ın başı bana doğru döndü, yüzü işkence görmüş ve gerilmişti. "Pim. Yapma."

İtaat etmedim.

Tıpkı Alrik'in göğsüne silah doğrulttuğu gece yaptığım gibi, onun önünde durmak için hareket ettim ve onu korumak için elimden geleni yaptım. "Hayat kin tutmak için çok kısa."

Annesi bıçağını daha sıkı kavradı, yüzünü önce inançsızlık, sonra da öfkeli bir düşmanlık kapladı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Karışmaya kesinlikle hakkın yok."

"Değer verdiğim birine zarar veriyorsan buna hakkım var."

"Pim-" diye tersledi Elder, beni geri çekmek için kolumdan tuttu. "Dur." Beni kendine çekerek homurdandı, "Git arabada bekle. Selix'e gittiğimizi söyle."

"Hayır." Tuttuğu yerde kıpırdandım. "İhtiyacım var-"

Sizi isteyen biri olduğunu hatırlatın.

Hiç kimseniz olmayabilirdi ama şimdi birine sahip

olduğunuzu gösterin.

Ben.

Annesi bıçağı bana doğrulttu, öfkesi kurbanını değiştiriyordu. "Sen kimsin ki? Neden bu adamla birliktesin? Dinsiz mi? Neden polise koşmuyorsun? Ne tür bir canavarla birlikte olduğunu biliyor musun?"

Elder'dan omuz silktim ve bıçağı ya da nefreti olmasını umursamadan ilerledim. Ona tam olarak kim olduğumu söylemek istedim.
ve Elder'ın ne yaptığını. Oğlu olmasaydı nasıl öleceğimi ona anlatmak için, ama kelimeler kafamdan, kalbimden uçup gitti. Cevap verecek hiçbir şeyim yoktu. Kurumuş ve tozlu bir boğaz.

Elder bana nasıl karşılık vereceğimi anlamam için zaman tanımadı. Kendini önüme yerleştirdi, bir kez daha savaş karşısında beni korudu. "Onunla bu şekilde konuşma."

"Bana ne yapacağımı söyleme!" Annesi bıçağı salladı, titremeleri azalıyor, yerini giderek daha fazla nefrete bırakıyordu. "Çık dışarı! Git yoksa Airbnb'yi arayıp onlara nasıl
-"

"Bekle," dedi Elder. "Airbnb hakkında ne demiştin?" Sanki buna inanamıyormuş gibi kıkırdadı. "Bunun öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Kiralık ev mi?"

Küçümseyerek burnunu çekti. "Raymond onu böyle buldu."

"Raymond sana yalan söyledi." Elder soğuk bir şekilde güldü. "Daha önce de söylediğim gibi, burası benim yerim. Bunu biliyordu. Ona istediğin zaman gelebileceğini söyledim. Kapımın her zaman açık olduğunu. Hepinizi barındıracak kadar büyük bir yat inşa ettiğimi. Ben
lanet ailemi geri istedim. Tüm iletişimi kestikten sonra sana birçok şey anlatmasını söyledim. Ama hiç cevap vermedi. Hiç gelmedi. Ne bir telefon ne de bir e-posta.
Hiçbir şey. Ve şimdi buradasın ve muhtemelen onları kapıma kadar getirdin. Saklanmalıydın,
Okaasan. Hala izliyorlar. Sence onlar
Otōsan ve Kade'nin ölümünden memnun musun?" Sesi korkunç bir fısıltıya dönüştü. "Asla durmayacaklar."

"Seni öldürdükten sonra duracaklar."

Elder üzüntüyle başını salladı. "Belki de. Ama intikam konusunda acımasız olduklarını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Annesi de onun gülüşüne neredeyse tıpatıp benzer bir gülüşle karşılık verdi. Akraba olmadıklarını kimse inkâr edemezdi. Tavırları, söz dizimleri, nefretleri birbirine benziyordu. "Onların intikamı sende bitiyor!" Elindeki bıçağı tezgâha sapladı.

Bıçak. "Seni ne kadar çabuk bulurlarsa, hepimiz için o kadar iyi olur. Ve yalan söylemeyi kes! Hep yalan söylüyorsun! Buranın senin evin olmasına imkan yok. Nereden mi biliyorum? Çünkü Raymond asla seninle bağlantılı bir yerde kalmaz. Hepimiz ölmeni tercih ederiz. Neden?

hafızanı geri getirme riskini alır mıydı?"

Sanki burası güzel bir yer değil de bir zindanmış gibi etrafına bakındı. "Bu asla senin olamaz."

"Asla mı?" Elder, bambu kaplı kapaklarından küçük kırmızı bir asma kilit sarkan büyük bir büfe dolabına doğru hışımla yürüdü. "Benim değil mi?" Cebinden bir anahtar çıkararak dolabı açtı ve içindekiler ortaya çıkana kadar kapakları araladı. Her biri ve her biri. "Bunu nasıl açıklıyorsun o zaman?"

İki genç oğlan ve esmer bir babanın resimleri belirdiğinde annesi geriye doğru sendeledi. Değirmenler, kahkahalar, salıncaklar ve tahterevalliler, plajlar ve güneş ışığı. Her iki çocuk da simsiyah saçları ve sırık gibi uzuvlarıyla birbirine çok benziyordu; biri daha uzun, biri daha kısa, biri daha yaşlı, biri daha genç. Ve orada, mutlu portrelerin çoğunda, bıçağını tutan kadın, kameraya gülen daha genç bir versiyonu, adam boynunu öperken kollarını iki oğluna dolamıştı,

ona arkadan sarılıyor.

Bir aile.

Elder'ın ailesi.

Hamile bir saniye boyunca kimse tek kelime etmedi. Bağışlanmaya dönüşme ya da kötülüğe dönüşme vaadiyle zonkluyordu.

Bakışlarımı anılar dolabından ayırıp Elder'ın annesine çevirdim.

Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, teni kar gibi beyazdı. Çatlamasını, her ikisi de acı çekerken sevdikleri arasındaki kavganın faydasız olduğunu kabul etmesini bekledim. Ama nefreti çok uzun süredir iltihaplıydı. Yırtıcı bir hayvana dönüştü, küçümseyerek tısladı. "Ne cüretle onların
Fotoğraflar mı? Yaptığın şeyden sonra mı? Bana göstermeye cesaretin var mı?"

Kadından bir hıçkırık kaçtı, daha fazla iğrenme için nefes almaktan çok yardım istemek gibiydi. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Cesaret ediyorum çünkü onları ben de seviyordum, Okaasan. Onları o kadar çok özlüyorum ki bu beni öldürüyor."

Çığlık attı. Durması için kısa, keskin bir feryat. "Ne cüretle onların yüzüne bakarsın? Bunu seni hâlâ sevdiklerini düşündüğün için mi yapıyorsun? Seni affedeceklerini mi sanıyorsun? Seni aptal, aptal çocuk." Bıçağı tezgâhın üzerine fırlattı ve yüzünü boyayan şelaleleri temizlerken etrafa saçılmasına ve takırdamasına izin verdi. "Seni asla affetmezler. Ben asla affetmeyeceğim.
Sen!"

Elder, yüzüne siyah bir gölge düşmeden önce bir adım geriye tökezledi. Annesinin öfkesini kabullenmekten, artık ona zarar vermesine izin vermemeye geçti.

Böyle bir dönüşümü izlemek, gözlerinden duyguların süzüldüğünü görmek bana dayanamayacağım kadar acı verdi.

"Asla uzun bir zaman değil." Sessizliğimi bozdum. "En kötü suçlar bile affedilebilir." Öylece durup bunu yapmasına izin veremezdim. Ne olmuş olursa olsun.

Karışmayın.

İç sesim beni uyardı.

Ne olduğunu bilmiyorsun.

Sağduyum yalvardı.

Sana yaptıkları için Alrik'i asla affetmezsin. Mantığım öyle diyordu.

Suçu bilmediğiniz halde bir başkasından affetmesini istemeyin.

Tüm bunları biliyordum ama bu kendimi hazırlamama engel olmadı.

Elder'a körü körüne inanç gösteriyor ve Tanrı'dan kötü adam için savaşmadığımı umuyordum.

Elder'ın annesi kızgın bakışlarını üzerime dikti. "Haklısın. Asla çok uzun bir zaman. Kocam ve oğlum olmadan yaşamak için bir sonsuzluk. Her günü yalnız yaşamak ve onları kalbimi kıracak kadar çok özlemek için bir ömür."

"Hâlâ bir oğlun var." Yerimde durdum.

"Sevdiğim her şeyi çalan bir oğul."

"Elder'ı seviyordun," diye ısrar ettim. "Bir zamanlar."

Yüzü çirkin bir ifadeye büründü. "Bana kimi sevdiğimi söyleme, seni küçük sürtük."

"Bu kadar yeter!" Elder melankolisini bir kenara bıraktı, bir saldırgan beni kurtarmaya geliyordu. "Bana ne dersen de ama asla Pim'in peşinden gitme. Asla. Duydun mu beni?"

"Eğer seninle birlikteyse, o da senin kadar kötüdür. Ona ne istersem diyebilirim!"

"Hayır." Başını kasıtlı bir sakinlikle salladı. "Yapamazsın. Onun şerefini lekelemenize izin vermeyeceğim."

"Ona gerçeği söylemeyerek şerefini lekeliyorsun!" Annesi yeni konusunun üzerine atladı. "Haklıyım, değil mi? Bu kız arkadaşın senin kim olduğunu bilmiyor. Neler yapabileceğini. Neye benzediğini." Bana kıkırdadı. "Onun 'durumunu' biliyor musun? Ailesini nasıl öldürdüğünü biliyor musun? Ben sana söyleyeyim. Evi ateşe verdi. Hâlâ elimde oğlumun yanan bedeninin kokusunu burnumda hissediyorum."

Mutfaktan çıkıp devam etti: "Sana bütün parasının nereden geldiğini söyledi mi? Nasıl çaldığını masum bir insan? Kendisine ait olmayanı nasıl aldığını ve ruhuna nasıl bu kadar kalın bir utanç yüklediğini? Sözlerime kulak ver, karma onu yakalayacak. Günahlarının bedelini ödeyecek ve bu bedel onun için gelmeden önce uzaklara gitmeni öneririm kızım. Onu avlamaktan asla vazgeçmeyecekleri konusunda haklı. Bu sadece adil. Ölmeyi hak ediyor."

Tüylerim diken diken oldu. Elder'a baktım.

Sanki kapıdan çıkıp gitmemi bekliyormuş gibi kollarını kavuşturdu. Yüzü sertleşti. "Sana söyledim, ben

Bu hikayedeki kahraman, Pim. Sana anlattığım her şey gerçekti. Sadece sana pek çok şeyi anlatmadım."

"Her zaman herkesten daha zeki olduğunu düşünürdüm!" Annesi başını salladı, siyah saçları dalgalanıyor, griyle parlıyordu. "Sana virtüöz, dahi diyen iltifatlarla yıkandığın zamanlarda bile. Ha! Ben gerçeği biliyordum. Neden böyle olduğunu biliyordum. Cennetten gelen bir yetenekten değil, cehennemden gelen bir lanetten kaynaklanıyordu."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi Elder kar taneleri kadar soğuk ve narin bir sesle. "Babam anlıyordu. Kanalize olmama yardım etti-"

"Evet ve daha önce de söylediğim gibi. Onu sen öldürdün!"

"Onu ben öldürmedim, okaasan. Chinmoku öldürdü. Bunu biliyorsun! Ve hepimizi avlıyorlar. Eğer sen aptalsan onların da sizin için bir tehdit olmadığına inanın."

"Sakın o ismi söyleme!" Ellerini kulaklarına götürdü. "Kötülüğün için başkalarını suçlamak işe yaramayacak. Sorumlusu sizdiniz. Senin yüzünden öldüler. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Elder ona doğru adım attı. Ellerini tutarak onları aşağı çekti. "Beni bir daha görmeme isteğine saygı duydum. Bu beni öldürse de uzak durdum. kendi ailemden dışlanmak. Ama sana izin vermeyeceğim. böyle yalanlara inanmak. Kade ve Otōsan'ı ben de en az senin kadar sevdim. Zamanı geri alabilseydim ve Chinmoku'ya hiç bulaşmasaydım, yapardım. Bedelini bilmiyordum. Saflık ettim ama bu bana senden af dileme hakkını vermez." Sesi hüzünlüydü, bu kavganın kazananı ya da kaybedeni olmadığını kabul ediyordu - ikisi de kabullenemeyecek kadar inatçıydı. "Eğer beni bir daha görmek istemiyorsan, bu senin hakkın, ama Okaasan, seni seviyorum-"

Annesi bir feryat daha kopardı, onun elinde çırpınıyordu. Sanki bu kadar uzun süre sonra ayrılamayacakmış gibi bırakmadı. Gözleri Elder'ın dövmeli bileğine takıldı. Göğsündeki efsanevi bir canavar tarafından korunan kaburga ve organların illüzyonunu içeren sanat eserine kıyasla çok küçük bir mürekkep. Çoğu zaman,

unuttum

Kolunun ince derisine kazınmış küçük karakterler hakkında.

Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama annesi her şeyi çok iyi biliyordu.

Kadın yere yığılırken bir hıçkırık daha yükseldi ve Elder'ı da kendisiyle birlikte yere sürükledi.
ona gereğinden fazla dokunmak.

Hıçkırıkları ulumaya dönüşürken ona vurdu.

Nefreti grotesk bir iğrençliğe dönüştü.

Sanki aşağılık bir pislikmiş gibi onu kendisinden uzaklaştırdı. "Bunu nasıl yaparsın! Nasıl yapabildin?!"

Kaybolmuş ve emin olamadan duruyordum ama Elder derin bir iç çekti, yenilgiyi kabul ederken yüzü düştü. "Yapabilirdim çünkü onlar da benimdi. Onları ben de kaybettim. Onların isimleri bana
Her lanet günün her saatinde tekrar o çocuk olmamak için. Onu dizginlemek için. Kontrol etmek için. Asla unutmamak için."

Annesi sürünerek uzaklaştı, gözyaşları hızla akıyordu. "Senden nefret ediyorum!" "Çok kötü, seni seviyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim." Yaşlı
fiziksel ve ruhsal olarak gitmesine izin vererek bir adım geri çekildi. "Özür dilerim, Okaasan. Her şey için."

Bana doğru gelirken vücudu titriyor, elleri yumak olmuş ve titriyordu. Bakışlarını içinde kıvranan annesinden ayırmıyordu.
halının üzerinde acı çekiyordu. "Ben şimdi gidiyorum ama sen kalabilirsin. Raymond'a istediği kadar kalmasına izin verdiğimi söyle, tıpkı bütün amcalarıma, teyzelerime, yeğenlerime söylediğim gibi. Görmeme izin vermediğin ailem. Hayatta olduğumu bile bilmeyen ailemi. Ama lütfen, Okaasan, dikkatli ol."

Annesi dizlerinin üzerine çökerek sustu. Gözyaşları kurudu. Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. Duyguları aşılmaz kapıların ardına kilitlendi. Düz ve doğru bir parmakla tısladı, "Defol."

"Güle güle, Anne." Elder eğildi ve kendi krallığına doğru yola çıkmadan önce hükümdarına saygılarını sunan bir prens gibi süpürdü.

Yaşanan felaket için kalbim kırıldı. Daha fazla yardım

edemediğim için. Bunun için başka bir yol yoktu.

Bitti.

Elder soğuk parmaklarıyla elimi tuttu, ona hayat veren kadına son bir kez baktı ve beni de yanına aldı.

Ondan uzakta.

On Üçüncü Bölüm

Yaşlı

SIKTIR.

Boş kristal bardağı duvara fırlattım, boyanın ve duvar kağıdının şık mükemmelliğini bozup bozmadığımı umursamadan. Bardak kırılmayacak kadar kalındı ve öfkeli bir gümbürtüyle sekerek halının üzerinde yuvarlandı.

Hiçbir tatmin sağlamadı. İçimdeki azgın acıyı ve öfkeyi yatıştıracak ne bir çarpma ne de bir kıymık.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve bir kadeh votka daha doldurmak için bardağı almaya yöneldim.

Yapmamalıyım.

Gerçekten yapmamalıyım.

Bir tane içmiştim. Bir tanesi benim limitimdi. Şişenin tamamını içme arzusunu bastırmak için tek bir tat. Bir şeyi tamamen kesmeden önce küçük bir örneğine izin vermeyi öğrendiğim bir numara.

O tek tadı almak, çıkarılmayı zorlaştırmak yerine kolaylaştırdı çünkü en azından reddedilmeden önce biraz zevk almıştım.

Ama bu gece işe yaramadı.

Bu gece, ilk atış yeterli değildi. İkinci kadeh de yetmedi. Belki üçüncüsü ateşli sinir uçlarını ve anıları söndürmeye yardımcı olur ve sonunda şişeyi bir kenara koyup sakinleşebilirim.

Bardağa bol miktarda dökerek geri fırlattım. Alkol boğazımı yaktı, mideme bir sıcaklık dalgasıyla vurmadan önce rahatsızlık verdi. Yüzümü buruşturarak kolumu kaldırdım ve bardağı tekrar fırlattım, öfke dolu saldırganlığımla duvarıma bir çentik daha attım.

Volta atarak iki elimi saçlarımda gezdirdim. Gözlerim tekrar votka şişesine gitti, beni sakinleştirecek herhangi bir şey için can atıyordum ama bir tane daha içmeyecek kadar kendimi tanıyordum.

Kendi ailem beni istemiyordu ama bu kendimi yok edeceğim anlamına gelmiyordu. Beni sürgün ettiklerinde de etmemiştim, şimdi de etmem.

Dışlamalarının beni mahvettiğini bilmenin tatminini onlara yaşatmazdım. Onlar yüzünden asla düşmezdim. benden bunu bekliyordu. Ve Chinmoku beni bulduğunda kesinlikle kendimi mahvetmeyecektim. Bu bir "eğer" meselesi değil, "ne zaman" meselesiydi. Bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

Raymond ne cüretle anneme haber vermeden onu evime götürür? Benim ücretsiz konaklama teklifimi iletişime geçmeden kabul etmeye nasıl cüret eder? Hediyemi isteyerek almıştı ama karşılığında teşekkür etmemişti? Yemeğimin, evimin, misafirperverliğimin tadını çıkarmış ama karşılığında bana bir şey vermemişti?

Göt herif!

İlk kez geçmişe neden bu kadar sıkı tutunduğumu merak etmedim. Artık hayatımın bir parçası olmayan birçok kişinin onayını neden bu kadar çok istediğimi. Beni çürümeye terk etmişlerdi.

Kim olduğuma dair hiçbir fikirleri yoktu. Onları sürekli izleyen bir muhafızım olduğunu bilmiyorlardı - Chinmoku ailemden daha fazlasını öldürmeye karar verdiğinde beni uyarmaya hazırdılar. Gölgelerden sessizce onları izlediğimi ve ne pahasına olursa olsun onları güvende tuttuğumu bilmiyorlardı.

Tehlikede olmalarının sebebi bendim. Ama bu kadar savunmasız kalmalarının nedeni de onlardı - çünkü ben tüm soyuma yönelik tehdidi avlayıp öldürürken Fantom'a sığınma teklifimi kabul etmediler.

Annem, gitmem ve bir daha dönmemem konusunda oybirliğiyle karar aldıkları gün kalbimden geriye kalanları oymuştu. Uyarılarımı asla dinlememeliydim. Beni asla affetme.

"Tanrı aşkına bunu düşünmeyi bırak." Şakaklarıma bastırdım, alkolün bir etkisi olmasını istiyor ama aynı zamanda bundan korkuyordum. Marihuana sistemim için daha kolaydı. Bana sadece sessizlik sunuyordu. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmiyor ya da likörün yaptığı gibi bana sahte

yanılsamalar vermiyordu.

Mutlu ya da üzgün, umursamaz ya da işbirlikçi olmadım.

Tencere beni yavaşlattı. Düşüncelerimi durdurdu ve sadece olmamı sağladı. Anın içinde gezinmeme.

Buna ihtiyacım vardı.

Ayrıca, volta attığım yerdeki halı izlerine bakılırsa, tek bir yerde durmam gerekiyordu. Ayaklarım beni dinlemedi ve bir rahatlama arayışıyla süitte gezinmeye devam etti.

Otuzuncu ya da daha fazla geçişte, yan masada kristal şişesinde kalan votkaya yaklaştığımda, onu aldım ve odamın önüne yürüdüm.

Artık benimle alay etmesine izin veremezdim. Gücüm azalıyordu.

Gitmesi gerek.

Gümüş etiketli şişeyi boğarak dışarı çıkmak için düğmeye bastım. Etrafı saran sertleştirilmiş cam açılarak ana güverteye ulaşmamı sağladı. Kıyıdan birkaç kilometre uzakta demir atmış olmak, sürekli esen deniz melteminin bizi bulmasına ve annemle olan kavgamızın örümcek ağlarını uçurmasına izin veriyordu.

Derin bir nefes alarak kolumu geriye doğru kaldırdım ve şişeyi elimden geldiğince uzağa fırlattım. Kristal ve sıvıdan oluşan bir parıltıyla yukarı doğru yükseldi, sonra Fantom'un kenarından yuvarlandı, tuzlu suyu kırdı ve aşağıdaki derinliklere battı.

Sonunda midyeler ve mercanlar camı kaplayacak, zihnimi ve karaciğerimi zehirlemek için içki barındırmak yerine ekolojik bir sistemin parçası olarak yeni bir varoluşa başlayacaktı.

Henüz içeri dönemediğim için, kapıya yaslandım. ve iç geçirdi. Güzel manzara parıldıyor ve ışıldıyordu. Suyun üzerinden gelen müzik parçaları, Monte Carlo'nun teşvik ettiği hiç bitmeyen partiyi gözler önüne seriyordu. Hiç uyumayan zengin oyun alanı.

Birkaç yıl önce, bütün gece süren ilişkilere katılmıştım. Sarhoş oldum, baştan çıkardım ve çaldım.

Şimdi, terli yabancılarla dans etme düşüncesi, ara sokaklarda seks çünkü libidolar yükselmiş ve ahlak

beni parçaladı, dehşete düşürdü ve ilgimi çekti. Daha önce hiç Kalabalıklar içinde rahattım ama bir süreliğine hiç kimse olmamanın -kendimden başka biri gibi davranmanın- cazibesi normalden daha ağır basıyordu.

Farklı olmak nasıl bir şey olurdu? Hiç günahım ya da pişmanlığım olmasaydı? Tırnaklarımın altında kan olmaması ya da günahlarımın beni sürekli takip etmemesi? Kalabalık bir dans pistinde Pim'le karşılaşmak nasıl olurdu? Güçlü, el değmemiş, kırılmamış bir kadın görmek ve onunla bir içki paylaşmak istemek? Şarkı ritminde birlikte kıvranmak nasıl olurdu?

Diğer yabancılar tarafından itilip kakılıyor, yavaş yavaş daha da tahrik oluyor, vücudu vücuduma değiyor. Bacakları bacaklarıma sürtünüyordu. Gözleri onu almam için beni davet ediyordu.

Onu özel bir köşeye götürmek ve hiçbir yükü, sorunu, eski acıları olmadan becermek nasıl olurdu?

Üstesinden gelmek mi? Her şeyi mahvedecek hiçbir saçmalık ya da geçmiş olmadan sadece biz olmak için mi?

Nasıl olacağını biliyordum. Cennet gibi olacaktı. Kendinden geçerek inlerken tam olarak ne istediğini bilerek içine batmak büyük bir mutluluktu.

Sonunda kendimi kapatabilir ve bırakabilirdim. Artık kim olduğumla savaşmamak için. Özgür olmak için... sadece bir saniyeliğine.

Başım öne eğik, bunu her şeyden çok istiyordum. Çellodan, ottan ya da affedilmekten daha çok. Aletim sertleşti, Pimlico'nun içinde onunla birlikte tam bir katılımcı olarak bulunma fantezisine kilitlendi. Fiziksel bağlantıdan başka bir şey hissetmek; nihayet ona karşı hissettiğim duyguların kaçmak istediğim bir şeye değil de etiketleyebileceğim bir şeye dönüşmesine izin vermek.

Onun karşısında bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum. Beni ne kadar sinirlendirdiğinden. Ne kadar berbat. Annem beni evden attığından beri onunla konuşmayı ya da ona doğru bakmayı bile reddediyordum.

Limana geri dönerken, kısa sürat teknesi yolculuğunda ve süper yatıma binerken ona dokunmadım, konuşmadım ve bakmadım.

Yapamadım.

Çok utanmıştım.

O benim ne kadar istenmeyen biri olduğumu görmüşken ona nasıl bakabilirdim? Toplumun mutlu olmak için ihtiyacımız olduğunu söylediği her şeye sahip olmama rağmen nasıl mutsuz olduğumu?

Ona bakmış olsaydım gözlerinde ne göreceğimi biliyordum.

Yazık.

Lanet olası bir acıma ve ben bunu görmeyi reddettim.

Eskisi gibi nefretini ve suçlamalarını görmeyi tercih ederim.

O kendi odasına gitmişti, ben de kendi odama ve onu aramak gibi bir niyetim yoktu. Yine de burada onun için zorlanıyordum.
ve kanımdaki arzuya boyun eğmek için duş almayı düşündüm. Kendimi yumrukla boşaltmayı ve sonra
Zihnimi bir esrarla uyuşturarak.

"Elder?"

İstenmeyen davetsiz misafirle yüzleşmek için döndüğümde başım dikleşti.

Gözlerimi ovuşturdum, bir an için votkanın beni etkileyip etkilemediğini merak ettim. Ama hayır, o hâlâ oradaydı. Hâlâ beni kızdıran bir endişeyle beni izliyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?"

İrkildi ama kendini tuttu. Üzerinde siyah turnaların uçuştuğu gri bir elbise giymişti. Bu onu daha akıllı, daha cesur, kaçmak yerine savaşmaya hazır gösteriyordu.

"Senin için endişelendim." Odamdan çıktı, çıplak ayakları cilalı güvertede sessizdi. Esinti elbisesinin alt kısmını sıyırarak bana baldırlarını ve ayak bileklerini gösterdi.

Şehvet sistemimi ıslatırken sikim seğirdi. Bir kadında iki zararsız yer, ama Pim'de daha seksi bir şey görmemiştim. Parmaklarımı bacaklarında gezdirmek istedim. Ayak bileklerini ısırmak istedim. Her santimine dokunmak istedim.

"Müzik duymayı bekliyordum." Gözleri ay ışığında parlıyordu. "Neredeyse gelmeyecektim çünkü

Kesmek. Ama... çellonuzu çalmıyorsunuz." Sesi yumuşadı. "Neden?"

Neden?

Çünkü eğer yapsaydım, duramazdım.

Çünkü eğer yaparsam, muhtemelen pişman olacağım bir şey yaparım.

"Önemli değil. Endişelenme." O yaklaştıkça sırtım sertleşti.

"Bu beni ilgilendiriyor. Beni hayatına sen soktun ve şimdi senin hayatın beni ilgilendiriyor. Bugün olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Hoşnutsuzlukla havladım. "Konuşmak mı?" Kendim ve onun iyiliği için aramıza mesafe koyarak geri çekildim. "Hayır, konuşmak istemiyorum."

"Ama endişeliyim-"

"Benim için endişelenme, küçük fare. Kendin için endişelen."

Yüzü buruştu, bir şekilde onu daha da güzelleştirdi. Gözleri soru sorar gibi kısıldı, dudakları
Merak. Parlak kahverengi saçları omuzlarını yalıyor, onu yumruklayıp kendime çekmek için beni çok cezbediyordu. Onu öpmek için. Onu almak için. Her kuralı ve gerekliliği unutmak için.

Yaklaşmadı ama geri de çekilmedi.
Birkaç hafta önce dehşetten kurtardığım kız, efendisinin vücudunu kullanması için elbisesini çıkarırken bakışlarını kaçırır ve muhtemelen dizlerinin üzerine çökerdi. Şimdi ise yere sağlam basıyordu; uzuvlarındaki hafif titreme, metanetli cesaretinin sıradan değil, ödünç alınmış olduğunun tek işaretiydi.

"Konuş ya da konuşma, seni görmeden uyuyamazdım." Uzun zamandır sessizlik lehine görmezden geldiği kelimeleri arıyormuş gibi durakladı. "Akşam yemeği yemedin. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Selix bana gitmiş olabileceğini söyledi."

"Beni mi soruyordun?" Vücudum gerildi, mahremiyetime girdiği için değil, beni düşündüğü için başkalarıyla isteyerek konuştuğu için.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Neden umursuyorsun ki? Yalnız bırakıldığın için minnettar olmalısın. İstediğin bu değil miydi?"

Kaşlarını çattı. "Neden görmezden gelindiğim için minnettar olayım ki?" "Taciz edilmediğin için minnettarsın."

"Bu yanlış." Geleceğimi ya da ölüm tarihimi açıklamak üzere olan bir kahin gibi parmaklarını birbirine kenetledi. "Arkadaşlığınız hiçbir zaman bir taciz olmadı."

Alçak sesle kıkırdadım. "Arkadaşlık mı? Aramızdaki şeye arkadaşlık mı diyorsun?"

"Bana arkadaş diyen ilk kişi sendin." Yutkunurken boynu dalgalandı. "Karşılığında ben de senin olmak isterim."

Cevabını kabul etmeliydim. Başımı sallayıp ona iyi geceler dilemeliydim. Bir sürü şey yapmalıydım.

Ama hiçbirini yapmadım.

İlerleyerek, onun üzerinde yükselene kadar durmadım; Onun alanına sızarak, nefesinin kesilmesine ve titremesine neden oldum. "Arkadaşım olmak ister misin? Yaptığım onca şeyden sonra?"

Nefesini içine çekti; gözleri dudaklarıma yerleşmeden önce yüzümde dans ediyordu. Asla bakmaması gereken tek yere çünkü bu beni sertleştirdi, kızdırdı ve azdırdı
ve onun yanında asla olmamam gereken bir sürü lanet şey. Bana bu kadını istediğimi hatırlattı. Onu haftalardır istiyordum ve hala ona sahip olamamıştım ve şimdi asla olamayacaktım. Çünkü annemin söylediği korkunç şeylerin gerçekleşmesine izin vermeyi reddettim.

Pim bundan daha iyisini hak ediyordu.

"Seninle arkadaş olmak istiyorum çünkü yaptığın her şey bitti." Nefesi kâğıt gibi oldu; gözleri ağzımdan hiç ayrılmadı. "Seni tanımak istiyorum."

Kulaklarım onun cümlesini aldı ve harfleri onun duymak istediğinden ziyade benim duymak istediğim şekilde yeniden düzenledi.
dedi. "Beni öpmeni istiyorum" dediğini duydum. Gerçek sözleri arkasında yankılanırken bile. Ellerim öne doğru fırlayıp yanaklarını yakaladığında bile. Ağzım onunkine

indiğinde ve dilim dudaklarının yumuşak, tatlı engelini aştığında bile.

Elleri bileklerimi yakaladı - aynı şekilde
daha önce yaptım. Bizim söz konusu olduğumuz yerde zaten bir alışkanlıktı. Tutundu. Tırnakları battı. Ama kıvranmadı ya da savaşmadı. İstilama açıldı. Sertlikten uysallığa geçti. İnledi.

Kendimi kaybettim.

Parmaklarım prangaya dönüştü, ben onu sıkıca tutarken onu geriye doğru ittik. Daha hızlı ve daha hızlı, nereye gittiğimize ne bakıyor ne de umursuyordum. Sadece ona bir şeylere karşı ihtiyacım vardı. Kapana kısılmasına ihtiyacım vardı. Kaçacak hiçbir yerim yokken onu bastırmaya, itmeye ve bana karşı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Geriye doğru dans etti, nefesi yanaklarımı ısıttı, dili benimkini yaladı, aceleciliğimle eşleşti ta ki
bir şeye çarptı ve sonra hareketsiz kaldı.

Tüm uzunluğumu ona doğru bastırdım, ereksiyonumu gergin karnına doğru öğütürken ona hiçbir özür ya da uyarı vermedim.

Zihnimde bir yerlerde, çığlık atmasını ve yalvarmasını bekledim. Dizlerinin üzerine çökmesini. Kapatmasını ve kontrol etmesini.

Bunların hiçbirini yapmadı. O
da beni öptü.

Siktir, o da beni öptü.

Sanki kurtardığım kız ortadan kaybolmuş ve yerine bir yabancı gelmişti. İçimdeki aynı çaresizlikten doğan pervasızlıkla öpüşen bir kız. Öpüşürken
Nasıl bu kadar hasta olduğunu anlayamıyormuş gibi acı çektiğim ama tedavi için çaresiz kaldığım aynı enfeksiyon.

O bendim.

O bendim.

Ve lanet olsun, öpücük aceleyle vahşileşti.

Kalçalarını benimkilere doğru kaldırdığında inledim. Alt dudağını ısırdığımda inledi, dişlerimi kılıflamadan ya da nazik olmayı hatırlamak.

Beni deliden deliye eşleştirdi ve bir an için kendimi bıraktım. Saplantıyı hissettim. Saldırganlığı yaşadım. Neredeyse
Asla gidemeyeceğim bir yere düştüm.

Kendimi geri çekerek tökezleyerek uzaklaştım. Ağzımı ovuştururken, onun tadının benimkine karışmasından nefret ediyordum, tek odaklanabildiğim kalp atışlarım ve onu ne kadar çok istediğim olana kadar zihnimi bulandırıyordu.

Parmaklarını kırmızı dudaklarına bastırarak beni taklit etti, gözleri vahşi ve korkmuştu, yüzü şoktan bembeyazdı. Hıçkırıklara boğulmadan hemen önce, ben onun içindeyken olduğu gibi görünüyordu.

"Siktir." Zor nefes aldım. "Bir kez daha, bunu yapmak istememiştim." Biraz daha geri çekildim, sonra etrafından dolaşarak
benim odama. Kilitleyecek bir kapıya ihtiyacım vardı, aramızda bir barikat olsun ki o güvende olsun.

Banyo da olur. Duş alırdım. Arzularımdan kurtulurdum. Kim olduğumu hatırlardım.

"Bekle." Pim minik ayaklarının üzerinde hızla ilerleyerek odaya girdi. "Gitme."

Donup kaldım, yüzümü ona döndüm. "Ama az önce seni incittim. Yine."

Ellerini ovuşturarak yere baktı. "Yapmadın." "Ne yapmadım?

Öpmedin mi? Seni duvara çarpıp
içine girmeye mi çalışayım?"

Kadın titredi. "Yani, evet, o şeyleri yaptın-"

"Aynen öyle." Sertçe eğildim. "O halde, iyi geceler, Pim. Odamdan defol git."

Elini kaldırarak ilerledi. "Hayır, bekle. O şeyleri yaptın ama bana zarar vermedin. Ben istedim
onları."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Ben de seni öptüm. Bunu hissetmiş olmalısın." Yanakları pembeleşti. "Sen her gün tutkuyu yaşarken ve solurken tutkudan korkmaktan bıktım usandım. Canın yanıyordu. Sana bir şey vermek istedim-"

"Bekle." Elimi kaldırma sırası bendeydi. "Yani sen Beni hayırseverlikten mi öptü?" Hangisi daha kötüydü bilmiyordum; onu elinde tutmak için bana sakso çekmeye çalışmak mı yoksa kendimi daha iyi hissetmem için bir öpücük bahşetmek mi?

Siktir!

"Öyle değildi. Seni öpmek istedim. Bunu senin için istediğim kadar kendim için de istedim."

Öfkem kınından çıkmış bir kılıç gibi açıldı. "Annemle tanıştığın ve nasıl olduğunu duyduğun için bana acıyorsun. Sevdiklerim tarafından istenmeyen biriyim."

"Ne? Hayır mı?" Başını iki yana salladı. "Bu değil-" "Beni

şimdi anladığını düşünüyorsun, öyle mi?" Top yaptım Ellerimle etrafında volta atıyordum. "Beni yargılayabileceğini, beni okuyabileceğini mi sanıyorsun? Kafamın içinde neler döndüğünü biliyor musun?"

Önünde durup homurdandım, "Benim hakkımda bilmen gerekenden fazlasını biliyorsun, Pim. Ve ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu adil değil, anlaşmamızın bir parçası da değil."

Bakışlarını benimkilere kilitleyerek olduğu yerde döndü. "Yanılıyorsunuz. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Bilmen gerekenden

fazlasını biliyorsun." "Bana söyleseydin daha

fazlasını bilirdim."

Güldüm. "Asla olmayacak."

Çello çalma isteği parmaklarımı ele geçirdi. Ne zaman sınırda olduğumu bilecek kadar kendimi eğitmiştim ve yeni bir takıntı yerine müzik arayışına girdim. Pim çalmamı beklemekte haklıydı. Zamanı gelmişti. Onun gitmesine ihtiyacım vardı.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce.

Acil durumlar için önceden sarılmış bir esrar bulundurduğum komodine doğru ilerleyerek cebimi karıştırdım

çakmağım için. Otu dudaklarıma götürdüm, ucunu yaktım ve içime çektim. Sertti.

Gri ve siyah bir ışık belirdi, ardından esrar kurtuluşum parmaklarımın arasından kayboldu. "Ne oluyor lan?"

"Dur." Pim tütmekte olan esrarı tuttu. "Konuş benimle. Canın yanıyor. Biriyle konuşmalısın."

"Konuşmak mı?" Tavana baktım ve güldüm. "Yine konuşmak istiyorsun."

"Evet, sanırım-"

Onu yakalayıp yatağıma fırlattım. "Kafam bu

haldeyken, Pim, yapmak istediğim son şey konuşmak."

Bölüm On Dört

Pim

Üstüme tırmandı, beni yatağına sıkıştırdı, çarşaflarından yayılan koku teninden yayılan kokuyla buluştu.

Gözlerindeki vahşet beni dehşete düşürdü.

Parmaklarımda tüten ot, bıraksam yatağı ateşe verebilirdi.

Beyaz köşkte geçirdiğim yıllardan kalma bir panik atak dönerek, gitmeme ve yok olmama izin vermem için yalvardı. Bu fiziksel düzlemi terk etmem ve ancak bedenimle işi bittiğinde geri dönmem için.

Her seferinde dinlerdim. Düşerdim. Oradan ayrılırdım. Ama Elder ve etrafındaki her şeyi lekeleyen acıyla ilgili beni orada tutan, beni şimdiki zamana kilitleyen bir şey vardı.

Dudakları tekrar benimkileri ararken kımıldamadım. Eli göğsümü bulup sıktığında haykırmadım. Bacağı kalçalarımın arasına girip göbeğime bastırdığında da çığlık atmadım.

Altında donup kaldım, kendimi güvertede onu öperken duyduğum şehvetin kömür yanığını hatırlamaya zorladım. Kendimi bırakıp sadece öpücüğü kabul etmek, ona karşılık vermek, sıcaklığın ve sıvının bir gün birlikte olma vaadiyle içimde dolaşmasına izin vermek ne kadar harika bir şeydi daha fazla zevk almak için yeterince bütün.

Şimdi o anılara, akıl sağlığıma tutunuyor, nefes yolumu sıkıştıran paniğe yenik düşmeyi reddediyordum.

Ama bunu kendim için yapmadım. Kendimi daha iyi olmaya, seks için seksi kabul etmeye, geçmişimin engellerini nihayet tanımaya zorlamak için yapmadım.

Hayır, kendim için
yapmadım. Onun için
yaptım.

Kendimi bir elimle eklemini tutmaya ve diğer elimle parmaklarımı saçlarında gezdirmeye zorladım. Kendime, beni bağlamaya hazır hayali zincirlere karşı eğilmememi emrettim.

ve disiplinler ona dokunduğum için beni azarlamaya hazırdı. Kendime onu öpmemi emrettim. Ona açılmak, onu yalamak, boğazımdan aşağı akıttığı acıyı kabul etmek için.

Vücudumu onunkine sürtmek için sıkıştırdım. Kalçalarımı bacağına yasladım. Onu üstümde istediğime inandırdım. Onun dokunuşunu, öpüşünü, şehvetini istiyordum.

Ve yaptım.

Onun iyiliği için ne kadar çok rol yaparsam, vücudum benim için o kadar çok kontrolü ele geçiriyordu.

Kalbim korkudan ziyade ihtiyaçtan dörtnala koştu. Derim dehşetten ziyade istekten karıncalandı.

Saldırısı birkaç saniye ya da birkaç saniye sürebilirdi. Bilmiyordum. Tek bildiğim, olmadığım bir kız olmak için harcadığım enerji miktarıydı. Olmadığım bir kadın gibi davranmak için

sorunlarının üstesinden gelmek için yardım istemek yerine bunu istedi.

Zihnimin cıvıltısında yıldızlar yüzüyordu; yorgunluk

Elder aniden üzerimden fırlayıp başını ellerinin arasına alarak ağır ağır yatağın kenarına oturduğunda yerleşti.

"Kahretsin."

Lanet neredeyse sessizce çöktü, omuzları düzensiz nefeslerle yükselip alçaldı. Ereksiyonu kot pantolonunu deforme ederken, ihtiyaç her hareketinde çatırdıyordu.

Yavaşça doğruldum.

Esrar hala parmaklarımda tütüyor; yatak örtüsü

Külleri beyaz ketene sürdüğüm için biraz yanmıştı.

İçimde çınlayan arzuları ve düşünceleri çözmek için biraz mesafe istedim ama uzaklaşmadım. Onun yerine

Ona yakın durdum, böylece olanlardan dolayı ondan nefret etmediğimi biliyordu. Hatalı olmadığını ve endişelenmesi için bir neden olmadığını. Eğer kendini daha iyi hissedecekse bunu tekrar yapabileceğini.

Kalbim ona şunu hatırlatma ihtiyacı ile sızladı

Biri onu istedi, biri onu takdir etti, biri

nihayetinde önemsedi ve onun nezaketi, koruması ve cömertliği için çok minnettar oldu.

Ben.

Bu gece onu neden aradığımı tam olarak anlayamamıştım. Hayalet'e yaptığım sessiz yolculuğun ardından geceyi tek başıma geçirdikten sonra neden onun işine karışmayıp sakinleşmesi için ona zaman tanımak yerine aslanın inine girmeye karar vermiştim.

Kızgın olduğunu ve muhtemelen ikimizin de pişman olacağı şeyler yapacağını biliyordum ama ilk kez kendimi düşünmüyordum. Korkmayı reddettim ve onun acısını kendiminkinden üstün tutarak
İyileşmeye hazır olmayan parçalarım tekrar bir araya gelmeye başladı, bütün olmaktan mutluyum, bu bütün olsa bile
Daha önce olduğum kızdan tamamen farklıyım.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye yorgunca nefes aldı. "Senin yanındayken kendimi kontrol edemiyorum." Elini uzattı. "Esrar lütfen, Pim. O zaman git. Burada olmak senin için güvenli değil.
bu gece."

Bana daha önce de benzer bir şey söylemişti. O gece de sigara içmişti. Onun istediğini yapmalıydım. Esrarı verip gitmeliydim. Ama onun bir şey yapıp benden başka bir şey yapmamı beklemesine izin veremezdim.

Beni aldığından beri bana sert bir sevgiyle davrandı. Yuvarlanıp gitmeme izin vermedi. Bana seçimler ve kararlar verdi ve bir eşya değil, bir insan olduğumu hatırlamamı sağladı.

Bunu yapıp sonra da sorgusuz sualsiz ona itaat etmemi bekleyemezdi.

"Senden korkmuyorum," diye fısıldadım, gerçek gibi görünen yalanı duymamasını umarak.

Gözlerini halıya dikti. "Öyle olmalısın."

"Neden?"

"Çünkü ben iyi bir insan değilim."

Hâlâ tütmekte olan esrarı çevirdim. Marihuananın hastalıklı tatlı kokusu burnumu kırıştırdı. "Buna kıyasla sen bir meleksin-"

"Beni seni alıkoyan o piçle kıyaslamayı aklından bile geçirme."

"Seni kıyaslamıyorum-"

"İnsanlık algınız berbat durumda. Çoğu erkek onun gibi değil, çoğu da benim gibi değil. Ben-"

Bitirmesine izin vermedim. "Diğer erkekler umurumda değil." Dondu kaldı, göz ucuyla bana baktı.

"Beni önemsediğini mi söylüyorsun?"

"I-" Kelimeler bir ilmik oluşturdu, bir cevabın geçmesine izin vermek istemiyordu. Onu bu şekilde görmenin bana onun küstah vahşiliğinden ve yetenekli kontrolünden daha fazla yardımcı olduğunu ona nasıl söyleyebilirdim? O zayıfken kendimi daha güçlü hissettiğimi ve artık kendi iyiliğim için değil onun iyiliği için iyileşmek zorunda olduğum için üzülmeyi bırakmaya daha hazır olduğumu ona nasıl söyleyebilirdim?

Bugün onun acısını görmek beni büyüttü - tıpkı fırtınanın geçmişimi silip süpürdüğü gibi. O benim için savaşmıştı ama kimse onun için savaşmamıştı. Onu bir kenara attılar.

Onu affetmeyi reddetmişlerdi. Ona ailesini geri veremezdim ama arkadaşlığımı ve anlayışımı verebilirdim. Geçmişteki günahlarının hesabını veremezdim, hatta affedilebilir olup olmadığını bile söyleyemezdim ama etkileşimimize dayanarak onu yargılayabilirdim ve geçmişin onun hakkında hissettiklerimi belirlemesine izin vermeyi reddettim.

Bu dar görüşlülük müydü? Kim olduğunu daha fazla araştırmalı mıyım?

Muhtemelen.

Ama Elder beni kurtaran kişi olmuştu. Ne pahasına olursa olsun, sadece bu hediye bile sadakatime değerdi.

"Cevap yok." Bir kaşını kaldırdı. "Seni suçlamıyorum, biliyorsun. Kimse benimle ilgilenemez. Bu bir lanet."

Yanılıyorsun.

Umurumda. Yüksek sesle söyle, zayıf.

Esrarı çalıp dudaklarına götürürken dudağımı ısırdım.

Dürüst olmak gerekirse, sigara içmesini istemiyordum. Bu konuşmayı maddelerden etkilenmeden bitirmek istiyordum. Eğer o
kullanabiliyorken, ben neden kullanamadım? Neden ben

rahatlamak için uyuşturucu kullanabilecekken benim seks korkumla yüzleşmek mi?

İçine çekmedi, tencereyi tutarak dikkatimi ve onaylamayışımı izledi. İçini çekti. "Keyif için sigara içmiyorum, Pim."

"Sana yardımcı olduğunu söylemiştin." Bir nefes çektikten sonra bana doğru uzanıp yatağın başucundaki gümüş kül tablasında söndürürken başımı eğdim. "Nasıl yardımcı oluyor?"

"Uzun hikaye."

"Bilmek istiyorum."

"Annem sayesinde tahmin etmediniz mi?"

"Nasıl tahmin edebilirdim ki?"

Omuz silkti, çenesini ovuşturdu, parmaklarındaki saat beş gölgesinin törpüsü tüylerimi diken diken etti. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, onun korkunç bir varlıktan ziyade bir insan olduğunun o kadar çok farkına vardım. Güzeldi ve bunun nedeni doğru orantılı yüz hatları ya da vücudu değildi.

Çünkü o gerçekten de birlikte yaşadığım canavarlardan farklı bir türdü.

Onun bir ruhu vardı. Ve bu sadece gözlerinde değil, her nüansta, öpücükte ve harekette görülebilen canlı, zonklayan bir şeydi.

Bacaklarını açmış, ellerini bacaklarının arasında birleştirmiş, yere bakıyordu. Eğer beni gerçekten orada istemeseydi, şimdiye kadar kalkıp gidebilirdi.

Ama yapmamıştı.

Beni dışarı atmamıştı.

Beni omzunun üzerinden atmamıştı.

Bu beni rahatlattı ve olduğum yerde kaldım, eğer ihtiyacı olan şey zamansa ona zaman tanıdım.

Sonunda mırıldandı, "Nasıl yanıma oturabilirsin? Babamın ve kardeşimin ölümünden sorumlu olduğumu duyduktan sonra beni nasıl öpebilirsin?"

Gözleri gözlerime kilitlenip beni sorularının içine hapsederken irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Nasıl, Pim?"

"Çünkü senin hakkında kendi fikirlerimi oluşturdum ve başkalarının bunları değiştirmesine izin vermeyeceğim."

Tekrar iç geçirdi ve sanki çok safmışım gibi başını salladı. "Köpekleri kedilere tercih etmekten bahsetmiyoruz. vejetaryenlerden nefret ediyorum. Cinayetten

bahsediyoruz." "Biliyorum."

"O zaman bu kadar genç ve romantik olmayı bırak."

Omurgam gerildi. "Genç değilim. Yıllardır kendimi genç hissetmedim ve romantik olmayı da Sadece hayata döndürülmek için boğuldu." Kollarımı kavuşturdum. "Kelimeleri ağzıma tıkıp nasıl hissetmem gerektiğini söylemek yerine, söyle bana. Başkalarının manipülasyonu olmadan kendi fikirlerimi oluşturacağım."

Hüzünle kıkırdadı. "Peki sen de benden nefret ediyor musun? Hiç sanmıyorum." Gözlerini ayırıp tekrar halıya odaklanmadan önce dudaklarımda oyalandı. "Yatağına git, Pim."

"Hayır."

"Evet."

Çenemi eğdim. "Konuş benimle. O zaman ne istersen yaparım."

Gözleri yavaşça, tehditkâr bir şekilde karardı. "Bir şey var mı?"

Kalbim başını çılgınca sallayarak bana bu bakışın seks ve kaçmak istediğim her şey anlamına geldiğini hatırlattı. Ama Elder'ın sırlarının bedeli bedenimse, öyle olsun. Artık daha güçlüydüm. Ona bunu hediye edebilirdim. Sonuçta, ben istekli olmuştu Koruması için sakso takas etmek için.

Bu farklı mıydı?

Tüm ilişkiler karşılıklı verme ve alma üzerine kurulu değil miydi? Sevgimizden veriyor, bencilliğimizden alıyorduk. Simbiyotikti.

"Evet, ne olursa." Bakışlarını tuttum, siyah derinliklerinin daha da derinlerine daldım.

Beni öpmesini, azarlamasını, hazır olmadığımı söylemesini ve gitmemi emretmesini bekledim.

Onun yerine dudakları uğursuz bir parıltıyla kıvrıldı. "Öyle olsun." Yataktan kalkarak masaya doğru ilerledi.

Planların parşömenleri ve kalemler yüzeyi kaplamıştı. Ofis sandalyesini çekerek yatağa yaklaştırdı ve bacaklarını açıp parmaklarını bacaklarının arasına geçirerek oturdu.

Yanımda oturmak yerine yüzüme bakması gerektiği gerçeğinin beni rahatsız etmesine izin vermedim. Eğer bu onun için işleri kolaylaştırdıysa, buna sevindim.

Bir şey söylemesini bekledim. Yatağında kıpırdandım, her ne itiraf edecekse onu başlatan ben mi olmalıyım diye düşündüm.

Aramızdaki boşluk sis gibi hareket edene kadar kalınlaştı ve zarif yatak odasını pek çok bilinmeyen, bulutlu şeyle boyadı.

Sonunda dedi ki, "Ben OKB'yim. Her zaman öyleydim, her zaman da öyle olacağım."

Obsesif Kompulsif Bozukluk.

Diplomam için derslerimde üzerinde çalışmalar yaptığım bir durum. Belirtiler ve çözümler kişisel olarak tartışılmak yerine ders kitaplarında zalimce etiketlenmişti. Elder birçok şeydi, ama OKB?

Teşhis koyamadım.

Lisedeyken bu hastalığı olan bir çocuk tanımıştım. Onu zombiye çeviren ve derslere katılmamasına neden olan bir ilaç verilmişti ya da ilaç almazsa
Hayatını kolaylaştırmak için tasarlanmış tabletler sayesinde ellerini çiğ kalana kadar yıkardı. Öğretmen tahtaya bir ödev yazmayı bitirdikten sonra yerinden sıçrar ve
kelimesi kelimesine yedi kez kopyalayın.

Her hafta onunla ilgili yeni bir hikâye dolaşıyordu: Her sınıfa girip çalışma kitaplarını renk koordinasyonuna göre istiflemişti. Oyun alanındaki jimnastik salonunu parlak yeşile boyamıştı çünkü güneşte solan kahverengilerin doğru olmadığını söylüyordu. İnsanların yemek yemesine dayanamazdı.
uyumsuz beslenme çantaları ve ne pahasına olursa olsun okul kafeteryasından kaçınma.

Acı çekti.

Yine de Elder'ın bunlardan hiçbirini yaptığını görmemiştim. Bir kapıyı sayısız kez kilitleyip tekrar kilitlediğini görmemiştim. Nefesinin altından saydığını ya da beynindeki kodlama ara sıra atladığı için bir görevi tekrar tekrar yaptığını görmemiştim.

Hiçbir kusuru yoktu, sadece mükemmeliyetçiliğe odaklanmıştı. Yatına, çellosuna, kendisine.

Düşüncelerimi takip etti ve ben sormadan beni aydınlattı. "OKB farklı paketlerde gelir. Bazılarının farkına varırsınız, bazılarının ise varmazsınız."

"Ne ile acı çekiyorsun?"

"Çoğunlukla tekrarın tiklerini görmezden gelebiliyorum.

Görmezden gelebilirim
aşırı temiz olmanın ya da her mikrop için panik yapmanın cazibesine kapılmıyorum. Ben daha çok seçici bir takıntılıyım." O bir çekti
Pantolonundan bir parça tiftik koparıp yere attı. "Buldum Sevdiğim bir şey ve onda ustalaşmaktan başka seçeneğim yok. Diğer her şeyi unutuyorum. Dünya artık yok. O tek şey dışında hiçbir şey yok."

Gözleri bulutlandı, bir şeyleri hatırlıyor, onları tartışarak hayata döndürüyordu. "Küçük yaşta başladı. Legolarla başladım, sonra diğer oyuncaklarla devam ettim. Onlarla bir kez oynadım ve sonra her tasarımı inşa edene, her ipucunu çözene, her çözümü bulana kadar duramadım. Kardeşimin origami kitabında ustalaşmam bütün gecemi aldı ve ondan sonra yerel kütüphanemizi nasıl daha iyi, daha karmaşık hale getirebileceğimi araştırdım. Katladım
tek elimle ve yarı uykulu bir şekilde katlayana kadar katladım. Ailem benim için endişeleniyordu. Okaasan beni durdurmaya çalıştı ama Otōsan bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Kendisi aynı dertten muzdarip olmasa da benim sorunlarımı anlıyordu. Yine de bir bağımlılığı vardı - kemanı."

Elder'ın sesi içe döndü. "Beni müzikle tanıştırdığında ve sekizinci yaş günümde ilk çello dersime götürdüğünde, sanki beynimdeki sesler sustu.
Zihnimde notalar ve parmaklarımda akorlar varken, içim bomboştu... tamamen özgürdüm."

Gözlerim, sanki görünmez bir çello çalıyormuş gibi kıpırdayan parmaklarına kaydı.

Şöyle devam etti: "Kısa sürede rahatlıktan ihtiyaca dönüştü. Benim için başka bir yol yoktu. Oynamak zorundaydım. Bu bir seçim değildi. Bu bir ihtiyaç, heyecan ya da normal bir kelime değildi.
bir müzisyenin neden enstrümanını çalması gerektiğini açıklar. Bu her şeyi yönlendiren bir lanetti."

Başını kaldırdı, gözleri bir kez daha öfkeli bir tutkuyla kararmıştı. "Duramadım. Evde, öğretmenimin çellosundan uzakta, tekrarlayan komplikasyonlara giriyordum. Annemi çatal bıçak çekmecesini, kileri, çamaşırları yeniden düzenleyerek delirtiyordum. Hiçbir şey güvenli değildi ve her şey üçlü olmak zorundaydı. Beynim istediği her yeni tada kilitleniyordu ve artık yettiğine karar verene kadar tek istediğim buydu.
konuşabilir ve düşünebilirdim. Çello alacak paramız yoktu ama babam haftada bir saat ders almamın bana nasıl yardımcı olduğunu gördü. Müzik gibi bir şey bana nasıl ustalaşmam için bir çıkış noktası sağlayabilirdi ama asla gerçekten tatmin olamayacağım kadar karmaşıktı. Beni sınırlar içinde tutacak ve sağlıklı kalmamı sağlayacak sınırsız potansiyele sahip tek şeydi."

Güzel anıların yerini korkunç anılar alınca ürperdi. "Anneme karşı geldi ve asla borç almamanız gereken insanlardan borç para aldı. O gece bana hırpalanmış ikinci el bir çello verirken çok gururluydu. Ve ben onu hiç bu kadar sevmemiştim, hiç bu kadar minnettar olmamıştım.
anlaşıldı."

İçinden kıkırdadı. "Nasıl akort edeceğimi öğrenene kadar onu çalarken mahallenin kedileri ciyak ciyak bağırırdı. Kendimi teller, köprüler ve yaylar hakkında bilinmesi gereken her şeyin içine attım. Müzik kitaplarını yuttum, sonra radyodaki şarkıları, klasikleri, melodileri. Her melodiyi hafızama kazıdım ve bir öğretmenin öğretmesi gereken her şeyde ustalaştıktan sonra kendi müziğimi yarattım. Karıştırdım. Evrim geçirdim. I
en iyisi olmak için her şeyimi verdim."

Kendini kötüye hazırlıyormuş gibi dik oturdu. "Viyolonselde yeteneğimi fark ettirecek kadar ustalaştığım - konserlere, yarışmalara davet edildiğim ve ödüller aldığım-

sıralarda aklım bir kez daha başka işlere yöneldi.

hükmedebileceğini düşündüm. Fark edilmek için oynamadım. İyileşmek için oynadım. Ve insanların bana karşı yarışmak istediğini bilmek
-Beni yenip yenemeyeceklerini görmek için bulduğum özgürlüğü elimden aldılar."

Nefes aldı, sesi ağırlaştı. "Benim OKB'm bir şeyi tekrar tekrar yapma dürtüsü değil. Bu, bir şeyi fethedene kadar yapma dürtüsü. Sadece fethetmek değil, en iyisi, tek, mekke olmak. İçini dışını bilmeliyim. Her dakikasını özümsemeli, kontrol etmeli ve sahiplenmeliyim."

Bana sert bir bakış attı. "Şimdi anlıyor musun, Pimlico?"

Yavaş yavaş, parçalar yerine oturdu. Bana daha önce nihai hedefinin bedenim değil, zihnim olduğunu söylemişti. O
benden her şeyi istedi. Geçmişimi, düşüncelerimi, sırlarımı. Bana hakim olması gerektiğini söylemişti.

İhtiyaçlarını dramatize ettiğini sanıyordum. Sadece lafın gelişiydi.

Çok yanılmışım.

Beni de çellosunu çaldığı gibi agresif bir şekilde çalmasını düşündükçe ürperiyordum. Her düşüncemi bilmesi ve içimdeki her gizli korkuyu söküp atması. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıması.

Biri diğerine nasıl hükmedebilir? Beni ben yapan her şeye böyle bir erişimi ona nasıl verebilirdim? Bu mümkün müydü?

Elder, az önce gözüme soktuğu dürüstlük için özür dilercesine, kendini daha fazlasını açıklamaya zorlayarak ilerledi. "Ben tanıştım
Ben 11 yaşındayken biri. Oturduğum mahallede dövüş sanatları pratiği yaparken gördüğüm bir adam. Mirasımı ve hikayelerimi düşününce
Birlikte büyümüştüm, hemen bir yakınlık hissettim. Ondan bana öğretmesini istedim. O da öğretti."

Yüzünü ovuşturduktan sonra ensesini sıktı. "Ailem kiminle dövüştüğümü bilmiyordu. Halk spor salonuna gittiğimi sanıyorlardı ve ben de onlara aksini söylemedim. Çello çalmaktan parmakları kanayan, güneş yüzü görmemiş cılız bir çocuktan kaslı bir çocuğa dönüştüm.

kendi vücuduna hakim olmayı öğrenmiş bir dövüşçü. Genç yaşımda görünmüyordum. Yükseldim ve güç topladım. Her bağ ve tendonu biliyordum. Ders kitabı üstüne ders kitabı okudum.
vurmanın en iyi yolunu, bir yumruğun insan dokusuna ne yaptığını ve her parçamla nasıl öldüreceğimi öğrendim.

"İyi oldum. Usta oldum. Fark edildim." Alnını ovuşturdu, korkunç anılar uğursuzluğa dönüşürken başını salladı. "On iki yaşındayken, babamın borç para aldığı adamların güvenliği olarak işe alındım. O kadar genç olmama rağmen, eğer onlara yardım edersem babamın borcunu ve ona uyguladıkları yüksek faizi unutacaklarını söylediler - üç yıl sonra bile babam hâlâ onlara geri ödüyordu.
Benim gibi bir evlada sahip olmanın ne kadar karmaşık olduğunu bildiğimden, ailemin üzerindeki baskıyı hafifletmek için kabul ettim."

Başını kaldırdı, yüzü kendini en kötüsüne hazırlıyormuş gibi gergindi. "İthalat ve ihracat yaptıklarını söylediklerinde onlara inandığımı söylemek istiyorum. Bazı konteynerlerde yiyecek kasaları yerine çığlık atan insanlar olduğunu fark etmemiş gibi davrandım. Kötü adamlar olmadıkları konusunda kendime yalan söyledim. Uyuşturucu parasını ödeyemeyenlere ya da bir kaçışta başarısız olanlara ders vermek için kullanıldığımda bile. Ben sadece dövüş, çello ve origamiye odaklanmak isteyen aptal bir çocuktum. Yeni bir şeye kafayı takmayı göze alamazdım."

Yataktan öne doğru eğildim ve önünde diz çöktüm. Bunu hizmetkârlık olsun diye değil, hikâyesini hevesle dinlemek için yaptım. Tereddütle elimi dizine koydum.

Sanki ona dokunmamı izlemek onu fiziksel sıcaklığa hazırlamamış gibi sarsıldı.

Gözleri elime kilitlenmiş bir halde, "Yavaş yavaş başladı. Bana, bir askeri üssü korumak için yeteneklerime ihtiyaçları olduğunu söylediler.
Gönderdiler, ben de gittim. Yeteneğimi sergilemek için bir dövüş ayarladıklarını söylediler, ben de dövüştüm. Rakiplerimin hepsinin korkmuş olması ya da hepsinin kaybetmesi umurumda değildi. Bir gün yüzlerindeki ifadeye

bağımlı hale gelene kadar kendi aptal gücümle sarhoş oldum. Gözlerindeki o korkuya ihtiyacım vardı. Onu aramaya başladım."

İrkildi. "Bir gün, on üç yaşımdayken, sırf o korkuyu görmek istediğim için küçük kardeşimle kavga ettim." Yutkunurken boğuldu. "Kolunu kırdım."

Nefesimi sakladım, yargıladığımı belli etmemek için elimden geleni yaptım.

Bana kısa bir bakış fırlattı ve sonra sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.

"Bizi bulan babamdı. Ben gözyaşları içinde. Kade gözyaşları içinde. Kolu garip bir şekilde sallanıyordu. Onu hastaneye götürdük. Eve döndüğümüzde Okaasan bana vurdu, ben de izin verdim. Kanayana kadar bana vurdu ve sonra beni evlatlıktan reddetti. Babam beni savunmaya çalıştı. Kardeşim de, benim yüzümden kolu alçıda olsa bile. Bana son bir şans verildi. Chinmoku için savaşmayı bırak ya da git."

Elder ayağa kalktı ve ellerini saçlarının arasına sokarak volta attı. "O öğleden sonra gittim ve istifamı verdim. Bunun basit bir veda olacağını düşünen aptal bir çocuktum." Homurdandı. "Söylemeye gerek yok, kabul etmediler. O gece peşimden geldiler. Kapıyı açan ve onlara artık onlar için savaşmayacağımı söyleyen kişi Otōsan'dı. Onların kim olduğunu biliyordu. Tüm ailemizi nasıl bir belaya bulaştırdığımı anlamıştı. Akıl almaz bir şey yaptı ve Chinmoku'dan para aldım ama onlardan biri olarak ölüm fermanımızı imzalamış oldum."

Elder'ın sesi işkenceye dönüştü ve inceldi. Devam etmeden önce boğazını iki kez temizledi, "Ertesi gece, yanan bir evde uyandım ve evin kapısında kanla yazılmış bir mesaj vardı.

oturma odası duvarı. 'Bir kez Chinmoku olan her zaman Chinmoku'dur. Sen aileni seçtin. Şimdi hiç kimsen yok."

Elder konuştuktan sonra bu sözler odada uzun süre asılı kaldı. Sonunda mırıldanana kadar sonsuza kadar konuşmadı, "Çıkış yolu yoktu. Pencereleri delip kapatmışlar ve tüm kapılara barikat kurmuşlardı. Odamda kilitli olmayan tek kişi bendim. Sanki ailem için savaşmak yerine kaçmamı ve kardeşliklerine dönmemi bekliyorlardı."

Volta atmayı bıraktı, olduğu yerde sallanıyordu, yüzünde ateş ışığının hayaletleri dans ediyordu. "İkinci katın penceresinden içeri girmeyi ve annemi güvenli bir yere çekmeyi başardım. Otōsan Kade'yi almaya gittiğinde mutfaktaki gaz tüpü patladı ve evi paramparça etti. Tekrar içeri girmeye çalıştım ama
itfaiye ekibi geldi ve beni durdurdu. Annemin çığlıklarını, küfürlerimi ve ellerimde sonsuza dek onların kanını taşıyacağımı bildiğimi hala duyabiliyorum."

Başını kaldırdı, teni bembeyazdı ve gözleri çok uzaklara bakıyordu. "Ondan sonra gidecek hiçbir yerimiz yoktu. Kimse bizi kabul etmedi
Chinmoku ile olan bağlarım yüzünden. Evimiz olmadığı için annem ve ben sokaklara düştük. Yeteneklerimi
Yağmacı cepler için soneler çalıyordu. Ta ki bir gün ortadan kaybolana kadar. Sonradan öğrendim ki kardeşi ona
Beni terk ederse yaşayacak bir yerim yoktu - ki bunu yapmaktan çok mutluydu."

Dehşet içinde elimi ağzıma kapattım. "Bu korkunç."

Omuz silkti. "Kocasını ve oğlunu öldürdüğüm için haklı olarak beni suçladı. Ben onu suçlamadım. Kendimi suçladım."

Omuzlarını yuvarladı, hikayesinin sonucu
aceleyle çıktı. "Kardeşinin nerede yaşadığını biliyordum ve ondan af dilemeye gittim. Hepsi bana sırtını döndü ve hayalet olduğumu söyledi. O yangında ben de ölmüştüm ve hepsi bu kadardı."

"Çok özür dilerim."

"Bana acıma." Elini kaldırdı. "Bana asla acıma. Tüm sorumluluğu üstleniyorum, tıpkı sana yaptıklarımın tüm sorumluluğunu üstlendiğim gibi." Bana kırık bir gülümseme fırlattı. "İşte bu yüzden senin yanındayken kendimi rahat bırakamıyorum. Neden peşinde olduğum şeyin senin bedenin olmadığını söylediğimde, lanet olası gerçeği söylüyorum. Sana hakim olmalıyım, Pim. Çalışmalıyım, kontrol etmeliyim,
ve sen bana en ufak kırıntını verene kadar seni manipüle edeceğim. Ve ben bunu yapmayı reddediyorum."

Bakışlarını üzerimde tuttum. "Bu beni neden öpmediğini

açıklamıyor. Neden bana sadece bir kez sahip olabileceğini söyledin?"

"Buna inanamıyorum." Tavana baktı, sonra tekrar bana döndü. "Seninle neden yatmadığımı mı soruyorsun? Yaşadığın onca şeyden sonra buna sevinirsin sanmıştım. "

Göz temasını kestim. O bu kadar dürüst olduktan sonra yalan söyleyemezdim ama gerçeği de saklayamazdım. "Bir yanım beni o şekilde istemediğin için sonsuza dek minnettar kalacak. Geçen gecenin bir hata olduğunu ve bir daha asla seks yapmak zorunda kalmayacağımı."

Kalın bir nefretle konuşuyordu. "Peki ya diğer kısım?"

"O kısım meraklı. Ne kadar farklı olduğunu bilmek istiyor
güvendiğim biriyle olabilir. Beni öpmen hoşuma gidiyor. Bana hissettirdiklerini seviyorum."

Sanki onu şok etmişim de susturmuşum gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Nefes aldım, utançtan yanaklarım pembeleşmişti. "BEN-BEN Bunu söylemekten kaçınabilirdim ama bana söylediğin onca şeyden sonra gerçeği söylemek zorundaydım. Senin için ve kendim için."

Yaklaştı.

Yukarı bakmadım. Bakamadım. Destek için dizlerimin üzerine çökmüştüm ama şimdi bu güç alışverişinden nefret ediyordum. Önümde durduğunda irkilmedim ya da geri çekilmedim.
parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı.

Gözlerimiz buluştuğunda hüzünle gülümsedi. "Seninle bir daha seks yapmayacağım çünkü kendimi senin içinde kaybedebilirim. Tamamen, korkunç bir şekilde bağımlı olurdum. Sana sahip olduğumda -benim seni istediğim kadar senin de beni istediğin yerde-
Asla duramam. Seni her saat sikerdim.
gün. Yemeyi, uyumayı, nefes almayı unuturdum. Tek ihtiyacım sen olurdun. Tek istediğim sen olurdun. Ve bu tür bir saplantı ikimiz için de sağlıklı değil."

Beni bırakarak, kapıların açık kaldığı güverteye doğru yürüdü ve bunaltıcı gece havasının havayla karışmasına izin verdi.
ağır itiraflarda bulunduk. "Seni özgür bırakmak istememin

asıl nedeni bu, Pim. Senin için değil, kendim için. Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce gitmene ihtiyacım var. İkimizi de yok etmeden önce."

On Beşinci Bölüm

Yaşlı

"LANET OLASI DAHA SERT. Ne yapıyorsun? Bana amcık mı çeviriyorsun?"

Selix katakana kılıçlarını doğrudan kafama doğru savururken homurdandı. "Sana bir mola veriyorum. Aklın tamamen oyunda değil."

"Bu bir oyun değil." Eğildim ve kemiklerini kırmayan eğitim mınçıkalarıyla sırtına vurdum ama
kesinlikle çürük.

Ben geriye doğru savuştururken homurdandı, ter çıplak gövdemden aşağı akıyor ve eşofmanımın içine işliyordu. "Bu bir dövüş Selix, o yüzden erkek ol ve dövüş."

"Öyle mi?" Elindeki kılıçları değil de ayağını silah olarak kullanarak beni gafil avladı. "Tamam, dövüşeceğim."

Ciğerlerim nasıl çalıştığını unuturken homurdandım. "Böyle mi oynamak istiyorsun, ha? Ucuz atışlar mı?" Mınçıkalarımı kenara fırlatıp yumruklarımla ona saldırdım. "Anladın sen onu."

Dövüşle ilgili her şeye olan takıntım sayesinde, tek bir vuruşla nasıl öldürebileceğimi, eklemlerimi nasıl koruyacağımı ve kıkırdak ve eklemlerimin üstten kesmeye karşı nasıl tepki verdiğini biliyordum. Ayrıca bunun karşımdakine nasıl hissettireceğini de biliyordum. Darbeyi emmek için hangi kasların kasıldığını, yaralanmaya kanın nasıl fışkırdığını, sinir sisteminin nasıl çalıştığını gösteren çizimleri ve tıbbi dergileri incelemiştim.
ağrıyı vurguladı.

Bütün bunları biliyordum. Hepsini düşündüm. Zihnim yapabileceğim tek şeye kilitlenmişken bile.

Dövü
ş.

Dövü
ş.

Dövü
ş.

Savuştur, savur, yumrukla, eğil.

Selix benim gibi değildi. Her şeyi bilmesine gerek yoktu. Bir şeyde iyi olmak için en ufak ayrıntıyı bile bilmek gerekir. Sokakta hayatta kalan biriydi. Hem galip hem de kurban olmuştu.

Birbirimizle dövüştük, ceza verirken başkalarını alarak. Yatın alt katındaki minderli minder, biz birbirimizi morluklara boyadıkça terden kayganlaştı.

Gün ağarırken onu uyandırdım ve spor salonunda bana katılmasını söyledim. Pim'le konuştuktan sonra uyuyamadım. Uyuyamadım.

güverteye çıktım ve hala orada, yatağımda uyuyor, masum ve açık olma ihtimaline karşı kamarama dönmedim. Geri dönmedim çünkü bakışlarındaki teklifi kabul edip onu becerirsem kendimi affetmezdim.

Onunla yatmazdım.

Bunu bir hediye olarak sunduğunda değil, ona söylediğim her berbat şey için bir ağrı kesici.

Ona bu boku söylerken ne düşünüyordum?

Tanrım, utancımdan kurtulamadım.

Ben de hıncımı Selix'ten çıkardım. Ona eskisinden daha fazla güç, öfke ve soğukkanlılıkla saldırdım.

Yıllardır kaymaya bu kadar yaklaşmamıştım. Normalde çellom, kavgalarım ve işim takıntılı eğilimlerimi uzak tutuyordu.

Bu Pim'den önceydi.

Alrik'in evinde umutsuz intihar bakışlarıyla beni mahvetmeden önce.

Daireler çizip tekmeler atarken zil çaldı ve iki saatten fazla süredir dövüştüğümüzü söyledi. İkimiz de bitkin düşmüştük, ikimizin de kesik dudakları ve şişmiş burunları kanıyordu, ikimiz de yaralar yüzünden bitkin düşmüştük.

Selix ileri atıldı ve omzuyla göğsüme sert bir darbe indirdi.

Karşılığını vermek için göğüs kafesine üç hızlı yumruk attım. Ayrıldık ve ellerimizi kaldırdık, diğerini değerlendirdik ve bırakma zamanının gelip gelmediğini ya da ayakta duramayana kadar savaşıp savaşmayacağımızı değerlendirdik.

Bu benim kararımdı. Selix geri adım atmazdı.

Kendime gelmeli ve bunun yeterli olduğunu kabul etmeliydim. Takıntı beni kontrol etmiyordu. Takıntıyı ben kontrol ediyordum.

Geriye doğru adım atarak derin bir saygıyla eğildim. Böyle bir dövüşün gerektirdiği disipline ve onurlu kurallara saygı duymak. "Teşekkür ederim."

Selix iç geçirdi ve yumruklarını kavuşturarak selamıma karşılık verdi. "Hoş geldiniz."

Parmak eklemlerimize dokunarak omuzlarımızı sıvazladık ve acı içinde sırıttık. "Daha iyi hissediyorum."

Selix kıkırdadı. "Dayak yemiş gibi
hissediyorsun demek istiyorsun." Ben de
güldüm. "Bence dayak yiyen sendin."

"Yanlış düşünüyorsun." Köşedeki raftan bir havlu aldı, aynalı duvarlar onun yüzünü sildiğini ve
Su soğutucusunun yanındaki sepete atmadan önce kollarını ovuyordu. Ağırlık makineleri ve koşu bantları
Parlak ışıklar, isteksiz bedenleri kardiyo yapmaya ikna ediyor.

Bir içki kaparak, "Bugün iyi olacak mısın?" diye mırıldandı.

Selix'in kendine has özellikleri vardı. Bunlardan biri, başkalarının gündemlerini ve kusurlarını doğru tahmin edebilmesiydi. Hiçbir zaman tam olarak neden muzdarip olduğumu ya da neden bazen
Günlerce çello çalabilir ya da yorgunluktan bayılana kadar kılıç kullanarak kendimi cezalandırabilirdim. O yeterince biliyordu
Pim'in benim yapılandırılmış varlığımla tanışmasını anlamak kolay değildi.

"İyi olacağım." Bir havlu kaparak boynuma doladım ve saçlarımı ovuşturarak efor damlacıklarını yakaladım. "Depoya geri dönmem gerekiyor. Charlton'la halletmem gereken birkaç şey var."

"Hazırlanıp bir saat içinde seninle buluşacağım. Olur mu?" Selix çıkışa doğru ilerledi.

Başımı salladım. "Tamam."

Ben asansöre yönelip en üst kata çıkarken o selam vererek ayrıldı. Duş alıp yemek yedikten sonra Pim'i bulacaktım.

Güneş doğduğundan beri zihnimin daha güvenli bir yerde olduğunu ve birkaç damarımın çatladığını umuyordum.

Dün gece bir hataydı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

böyle bir şey yapmamı sağladı, ama bu bir daha asla olmayacaktı. Beni daha fazla etkilemesine izin veremezdim. Zaten vardı.

Odama girdiğimde, kalbim onu bulmak için sıkıştı. Boş. Damarlarımda rahatlama yerine neden hayal kırıklığının dolaştığını kabul etmek istemiyordum.

Pim odamda değildi, ama yatağımın üzerinde yabancı bir şey duruyordu: en büyük şirketlerden birinden gelen büyük kırmızı bir paket.

Monte Carlo'daki pahalı mağazalar.

Jolfer'e, Pim'e daha fazla kıyafet alması için kadın çalışanlarından birini göndermesini emretmiştim. Ona daha iyi uyan bir gardıroba ihtiyacı vardı. Narin bedenine batmak yerine onu saran ve ne kadar çarpıcı olduğunu gösteren elbiseleri hak ediyordu.

Başka şeylere de ihtiyacı vardı. Görmek istemediğim şeylere çünkü zihnimi bulandıran bu tür görüntülere ihtiyacım yoktu.

Kutuyu doğrudan Pim'e göndermeliydim ama kendime engel olamadım. Kapağı açtım, tekrar kapatmadan önce sikimi taş gibi sertleştiren bir parçayı parmakladım.

Lanet olsun, bunu sipariş etmemeliydim.

Bu sadece hayatımı daha da zorlaştıracaktı. Ama Pim buna değerdi.

Her kuruşuna değerdi. Bana her şeye mal olsa bile.

On Altıncı Bölüm

Pim

Fotoğraf çerçevesini çaldığım depoya geri dönmek beni endişelendirdi. İçine bakmaya devam ettim
İşçilerin yüzlerinde ne yaptığıma dair bir suçlama ve bilgi görmeyi bekliyordum.

Ancak kimse bana garip garip bakmadı. Kimse soğuk ya da haksızlığa uğramış gibi davranmadı. Aslında, gülümsemeleri sıcak ve misafirperverdi, beni dünden tanıyorlardı ve zaten
Beni patronlarının yakın çevresinin bir parçası olarak kabul ettiler.

Dürüst olmak gerekirse, Elder'ın beni davet etmesine şaşırdım.
Ona eşlik et. Dün gece olanlardan ve ortadan kaybolma eyleminden sonra, kesik dudağı ve morarmış
Bu sabah rutin egzersiz olduğunu söylediği şeyden yola çıkarak birkaç gün yalnız kalmaya hazırlandım.

Ama bu, Selix arayıp bir saat içinde güvertede olmamı söylemeden önceydi.

Elder, parmak eklemleri sıyrılmış ve parmakları ağrımış bir şekilde elini uzatmadan önce bana hoş geldin demişti.

Şimdi burada, hiç var olduğunu bilmediğim bir dünyanın içinde, tıpkı benim çabaladığım gibi normal bir varoluşa sahip, çalışkan ve nazik insanlarla çevrili olarak yeniden duruyordum.

Elder birkaç kez durup farklı departmanlardaki yöneticilerle tokalaştı, dümenler, balastlar ve bilmediğim şeyler hakkında kısa sohbetler etti.

Bir kez bile bu yatın benim olduğunu söylemedi ya da böyle gülünç bir hediyeyi kabul etmem için bana zorbalık yapmaya kalkışmadı. Bir kez bile elmacık kemiğinin güzel bir lekeye dönüşmesini ya da dilinin alt dudağındaki çatlağa dönüp durmasını umursuyor gibi görünmedi.

Yaralanmadığı zaman çok etkileyiciydi. Ama biraz dövüldüğünde ağzının suyu akıyordu.

Onun benekli ellerine her baktığımda karnımın neden sıkıştığını bilmiyordum. Belki de bedeniyle nasıl korunacağını bildiği içindi. Ya da ben trajik geçmişimden sonra şiddetten hoşlanmaya başlamıştım.

Her iki durumda da, çoğu zaman ben yokmuşum gibi davrandı.

Ben aldırmadım.

Dahil olduğum için mutluydum. Geçmişi geçmişte bırakmaya karar verdiği için heyecanlıydım.

Ne zaman ona baksam, ütülü kot pantolon ve siyah tişört giymiş sert iş adamının ötesinde, en yakınındakiler tarafından istenmeyen adamı görüyordum.

Korumacılık ve şiddetli sadakat içimi doldurdu.

Dün gece düşündüğüm şeyi kastetmiştim. Elder'la kendim için yatmak asla bir seçenek değildi. Seks hala iğrenç anılar barındırıyordu. Ama onun ihtiyaçları için onunla yatmak? Bunu yapabilirdim. Ona bir şeyler verirken bedenimde kalabilirdim.

ihtiyacı olan bir şey. Çünkü daha fazla almayı reddediyordum. Bu adil değildi-özellikle de kimse ona karşılığında bir şey vermemişken.

Soğuk, hırçın sesi düşüncelerimi yarıp geçti.

Gözlerimi kırpıştırarak ciddi siyah gözlere baktım, umutsuzca iyileştirmek istediğim bir geçmişi susturdum. "İşine yaradı mı?"

Yerimde kıpırdandım, bir şey yapmadığımı itiraf etmek istemedim.

dinlemekten ziyade onun hakkında hayaller kuruyorum. Onunla seks yapmayı. Böyle bir şeyi yapabileceğimi kim düşünebilirdi ki?

şey?

Beni bir aşağı bir yukarı süzüp kollarını kavuştururken dudakları sırıtmaya başladı. "Dinlemiyordun, değil mi?"

Yanaklarım ısındı. "Um..." Ne dediğini hatırlamaya çalışarak beynimi yokladım. "Özür dilerim." Sinmiştim, disipline hazırdım. Geri adım attım, omuzlarımı yuvarladım, dizlerim çoktan gevşemişti ve zihnim bana asla vurmayacağını bilse bile eğilme pozisyonuna geçmeye hazırdım. Kas hafızasını sarsmak daha zordu.

Çenesi sıkıştı, tavırlarımı fark etti ve geçirdiğim programlamayı anladı.

Onu üzdüğüm, hâlâ ondan korktuğumu düşünmesine neden olduğum için nefret ediyordum. Tam tersi doğruydu. Bedenim alışkanlık gereği hâlâ kendini korumaya çalışıyor olabilirdi ama zihnim daha iyisini biliyordu. "Bana vurmayacağını biliyorum," diye fısıldadım. "Ürkmek istememiştim.
Alışkanlık..."

"Kırman gereken bir alışkanlık," diye hırladı.

Başımı salladım. "Ve yapacağım." Bu tür içgüdülerle savaşmak her geçen gün daha da kolaylaşıyordu. Sadece bugün durduramadığım için üzgündüm. "Bana ne sordun?"

"Önemli değil. Daha önemli başka bir şey çıktı."

"Oh?"

"Hemen döneceğim, beyefendi." Dirseğimi tutarak beni Selix'ten ve konuştuğu iki müdürden uzaklaştırdı.

Beni hızla depo katına ve ofise yönlendirirken kalbim gökkuşağı baloncuklarına sıçradı. "Biz neyiz-"

"Sessiz ol." Beni içeri itti, kapıyı çarparak kapattı ve panjurları pencerenin üzerine çekti.

Anında, onu üzeceğim endişesi beni sardı. Yüzü doğru ve yanlışla savaşıyordu. Kasları gergin ve kasılmıştı.

Geri çekildim ve toplantı masasına doğru ilerledim. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Evet."

"Öyle mi?" O ilerledikçe nefes alışım hızlandı,
Beni sadece iradesiyle geriye doğru itti. "Ne?"

Konuşmadı ama vücudu konuştu. Omuzları kendini kontrol etmek için bağırıyordu. Çenesi kendini inkâr ederek sıkıştı. Burun delikleri gerginlikle alevlendi. Adımları ağır ve düşünceliydi. Alfa otoritesinin yürüyen bir posteriydi ve bu içimde çok garip şeyler uyandırdı.

Hâlâ ayaklarına kapanmak istiyordum -şimdi yalnız olduğumuz için daha da güçlüydüm- ama ilk kez bu kadar istekli değildim.

Beni teslimiyete iten sadece korku değil, arzuydu.

Onu memnun etmek istedim.

Onu örnek aldığımı, ona saygı duyduğumu ve asla ayrılmak istemediğim için onun dünyasına uyum sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmesini istedim.

Bu düşünce beni dondurdu.

Eve dönme, annemi bulma, hikayemi polise anlatma hedeflerim nereye gitmişti? Kendi özgür irademle burada olmamalıydım. Yardım çağırmak için elimden geleni yapıyor olmalıydım.

Ama Elder beni odanın derinliklerine doğru takip ederken ve kıçım masaya çarparken, nedenini hatırlayamadım.

O beni korkutup korurken neden gitmek isteyeyim ki?

Ben mi? Neden onun acımasız dürüstlüğünden kaçıp artık uyum sağlayamadığım bir eve, beni istemeyen bir anneye geri dönmek ve artık beni istemeyen bir dünyada hayatta kalmak için savaşmak isteyeyim ki?

Beni anladın mı?

Elder benim doktorum, psikiyatristim ve koçumdu. Sadece kendisi olarak beni yeniden yaşamam için eğitiyordu. Nasıl

Onun benden beklediği kadın olmayı bu kadar çok isterken bundan vazgeçebilir miydim?

"Özür dilerim," diye nefes aldım. "Yanlış yaptığım her şey için." Parmaklarım arkamdaki masaya kenetlendi, çıkıntı Kalçalarımın arkasını kazıyordu.

"Değilsin. Ama olacaksın." Yüzü tehlikeli arzularla kazınmıştı. "Senden fazla bir şey istemiyorum, Pim. Aslında, senden hiçbir şey istemeden kendimden çok fazla şey veriyorum. Ama sonra benden uzak duruyorsun. Dün gece sana anlattığım onca şeyden sonra bana endişeyle bakıyorsun. Bu değil.

kabul edilebilir."

"Sana söyledim, alışkanlıkları kırmak zordur."

Ve sana söyledim, ben de benimkini kırmayacağım." Bana sahip olmak

sıkışmış olması ilerlemesini durdurmadı. "Yine de buradayım. Onları kırmak üzereyim."

Ellerini masanın üzerinde iki yanıma koyarak aradaki son mesafeyi silerken göğsüm inip kalktı. Düz avuç içleri uzun parmaklarını açarak gümüş rengi yara izlerini gösteriyordu.

ve bu sabahki yeni sıyrıklarla birlikte kazanılan önceki savaşlardan kalma grafit karalamalar.

Ne kadar şiddet görmüştü? Ne kadar sevgi kaybetmişti? Sorular beslenmeye muhtaç çekirgeler gibi zihnime üşüştü.

Bakışları dudaklarıma inerken koyu renk kirpikleri koyu renk gözbebeklerini örttü.

Onları yaladım, nefes nefese kaldım ve durakladım, hazırdım ama aynı anda hazır değildim.

"Seni öpmemi ister misin?"

Karnım zıpladı.

Yavaşça başımı salladım.

"Bana sessizlik dışında bir cevap ver, Pim." Gözleri gerildi. "Konuş çünkü bunun bana ne yaptığına dair hiçbir fikrin yok. Ama bunu elimden alırsan -senin sesini duyduktan sonra- yapacaklarımın hesabını veremem."

Eli masadan ayrılıp boynuma dolandığında nefesim kesildi.

İpler ve boğulmayla ilgili eski anılar kaskatı kesilmeme ve gözyaşlarımın diken diken olmasına neden oldu. Boğazım hala geçmişe bağlıydı, yavaşça krizaliti kırdım ve yeni basılmış kanatları açtım. Gerçi bu kanatlar ıslak ve işe yaramazdı, hala güneşte kuruyorlardı ve uçmaya tam olarak hazır değillerdi.

Başparmağı nabzımın üzerine bastırdı, çenesini sıktı ve dudaklarını bastırdı. "Hâlâ benden şüphe ediyorsun. Kalbin bir tavşan gibi çarpıyor."

Yutkundum, parmaklarının baskısını hissediyordum. Bu Elder değil Alrik olduğunu hatırlamak için kendimi zorladı. Bu kimyaydı, kölelik değil.

"Senden şüphe etmiyorum."

Ağzı nefes almak için açıldı. "Yine de benden korkuyorsun."

Kanım onun dokunuşunun altında fışkırırken yalan söyleyemezdim. Damarlarım ve atardamarlarım mükemmel bir yalan dedektörüydü ve o da bunları okumak için programlanmış bir sonograftı.

"İstiyorum." Sesim nefesimle karıştı. "Ama bundan daha fazlası var."

"Var mı?" Sesi ikna edici bir sekse kaymıştı. Bunu isteyerek yaptığını düşünmüyordum ama sadece
Yoğun sis dış dünyayı hızla siliyor ve onu, beni ve aramızda büyüyen her neyse onu güçlendiriyordu.

Söylenmemiş şeyler. Sırlar. Pazarlıklar. Kontrol edilemeyecek kadar hızlı büyüyen tehlikeli ihtiyaçlar. Terazinin iki zıt ucundaydık. Kendini bırakamadı
çünkü akıl sağlığını aşacaktı. Ve ben kendimi bırakamadım çünkü bir erkeğin dokunuşunu isteyen ve çığlık atıp ölmek istemeyen bir kadın nasıl olunur bilmiyordum.
aynı anda.

Daha başlamadan felakete yazgılıydık. Ve daha yeni başlamıştık. Elder'ın içimde olduğu gerçeği sayılmazdı. Aklımda, seks yapmamıştık. Henüz yapmadık. Bu bir kavgaydı, hataya dönüştü. Bir tökezleme uyanış döndü.

İkimiz için de.

"Benim için başka ne hissediyorsun, küçük fare?" Fısıltısı dudaklarımı öptü ve meme uçlarımın titremesine neden oldu. Vücuduyla beni sıkıştırıyor olmasaydı, sırf tenimdeki karıncalanmaları onunkine sürtmek istediğim için daha da yakınlaşırdım.

Beynimi çalışmaya zorladım. "Bu adil bir soru değil."

"Değil mi?"

"Hayır."

Nefes aldı, "Nasıl yani?"

"Çünkü benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum. Neden zayıflık gösteren ben olayım ki?"

"Benim yanımda zayıf mı hissediyorsun?"

Başparmağı nabzımdan ayrılıp küçük şehvetli daireler çizerek boğazımı okşarken iç çektim.

"Seni ne şekilde zayıflatıyorum, Pim?" Sesi bir hırıltıya dönüştü, kalın ve güçlü, kaba ve tüketici.

"Her şekilde mi?" Bunu bir ifade olarak düşünmüştüm ama bir soru olarak ortaya çıktı. Onun onayını arıyordum. Tutkuya tutkuyla nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

"Birini seç." Dizlerini bükerek ağzını boynumla aynı hizaya getirdi. Önce dişleri beni buldu, dilinin ucuyla beni yalamadan önce aşırı ısınmış etimi ısırdı. "Söyle bana."

Kalbim minik ispinozlara dönüştü, hepsi de kaburgalarımın kafesinden bir çıkış yolu bulmak için çaresizce çırpınıyordu. Başım döndü ve bulanıklaştım. Kendimi sarhoş hissettim.

Basit bir öpücük ve dokunuşla tenimi nasıl bu kadar aşırı hassas, bedenimi nasıl bu kadar sıcak ve ağır yapabiliyordu? Nasıl bir büyüye sahipti? Üzerime hangi laneti koymuştu?

Cevap veremedim. Cevabım yoktu. Dokunmakla ilgili böyle hissedeceğimi hiç düşünmediğimi nasıl açıklayabilirdim?
Sevgi mi? Benim için hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yaptığını?

Dişleri yine beni buldu ve hayal kırıklığını sert bir iniltiyle boynuma bastırdı. Sıcak ağzı boğazımı kapatıp emerken sırtım büküldü ve kollarına yuvarlandım.

Karıncalandı. Titredim. Islandım, ısındım ve tarif edemeyeceğim şeylere hazır hale geldim.

"Yine bana cevap vermiyorsun." Kesici dişlerini boynuma batırdı. "Beni kahrolası ıstırabımdan kurtarmayacaksın." Geri çekilerek çenemi yakaladı, gözlerim kirpiklerimde çiy gibi sallanan minik çapaları dökmek için ellerinden geleni yaparken bile beni sabit tuttu.

"Beni neden zayıf düşürdüğünü söyleyeyim, Pim. Beni o kadar sertleştiriyorsun ki doğru düzgün düşünemiyorum. Hiç hakkın yokken zihnimin içinde geziniyorsun. İlgimi çekiyorsun,
Kafamı karıştırıyor, bildiğim ve inandığım her şeyle çelişmeme neden oluyorsun. Beni yozlaştırıyorsunuz."

Bileğimi tutarak, ne kadar esnek olduğumu görmek için beni hafifçe çekti. Direnç göstermediğimi görünce yavaşça
kolumu öne uzattı, gözlerini benimkilerden ayırmadan.

Bakışlarımı beni tuttuğu yere indirdim, kolum bacaklarının arasına inene kadar baskıyı artırırken daha sert nefes almak için dudaklarımı ayırdım.

Arkasına yaslanıp bileğimi döndürürken ve avucumu yukarı doğru çevirirken gözleri siyah elmaslarla parlıyordu. Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. Ortamda bu kadar şehvet varken ve itirafı kulaklarında yankılanırken her kadın bunu yapardı.

Ben

istemedim.

Ben istedim.

Geri çekilmek istedim.

Geri çekilmek istemedim.

Avucumu ereksiyonuna bastırıp, parmakları onu kavrarken bile beni onu kavramaya zorladığında bir inilti yuttum. beni sarsacak kadar gevşek kaldı.

Bunu bana o yaptırdı ama itaat eden bendim. İtaat etmek zorunda değildim. Geri çekebilirdim. Yumruklayabilirdim. Çığlık atabilirdim.

Ama ben yapmadım.

Parmaklarım kot pantolonunun içindeki büyük, uzun, ateşli uzunluğun etrafında kıvrılırken gözlerimiz kilitlendi. Tırnaklarım kotu kazıyordu.

Gözleri, yıldızları ya da gezegenleri olmayan güneş sistemlerinden daha siyahtı. Tökezledi, kendini daha sıkı tutmam için sıkıştırdı.

Boğazı pek çok şeyle kasıldı. Ama bana onu emmemi emretmedi. Beni yere atmadı ve ihtiyacını benden çıkararak tüm kuralları çiğnemedi.

Bunun yerine, titreyerek ve sabit durarak ona istediğim gibi dokunmama izin verdi. Elini bileğimden çekip kalçamın yanındaki masaya koydu. Dokunuşuma karşılık vermedi, sadece kendini en basit şekilde bana bıraktı.

Denemek için sıkarken gözlerim sevinç, dehşet ve şaşkınlık karışımıyla sulandı. Ona zevk vermek için sıkmadım. Bir erkeği orgazm etmek için bana öğretilen birçok beceriyi kullanmadım. Kot pantolonun altındaki nabzının gümbürtüsünü, arzusunun sıcaklığını ve bir erkeğin vücudunun ağırlığını hissederek yabancının tanınmasına izin verdim.

bir zamanlar benimkinin içinde istenmeyen bir şeydi ama şimdi sadece hoş görülebilir.

"Henüz geri çekilmedin." Alnı disiplin ve işkenceyle çatılmıştı. "Neden?"

Elimi ereksiyonunun başına doğru çektim ve pantolonunun gizlediği yumuşak, sert ete bastırdım.

Titredi ama homurdanmadı ya da küfretmedi. Parmakları masaya gömüldü ve altımdaki mobilyaları salladı.

"Henüz beni diz çökmeye zorlamadın ya da ağzıma hükmetmedin." Güven ve yalvarışla başımı kaldırdım. "Neden?"

Yüzünü buruşturdu. "İnanın bana; bu ne kadar süre kazanacağımdan emin olmadığım bir savaş."

Kopmaya ne kadar yakın olduğunu itiraf etmesi içime korku saldı, keskin kramponları ve kancaları olan bir kaya tırmanıcısı gibi omurgamı tırmandırdı.

Ama bunun beni kontrol etmesine izin vermedim.

O dürüst olabiliyorsa, ben de olabilirim.

Onun iş yerinde, bilinmeyen bir ofiste, kapalı bir pencerenin ardında çalışanlarla çevrili olmamız umurumda değildi. Tek önemsediğim şey gelişmekti. "Sana bu şekilde dokunmak... çok farklı." Parmaklarım daha fazla araştırdı, narin etin bulunduğu yumuşak çıkıntıya doğru inip çıktı.

Kısık bir inilti çıkardı, hayvani ses kalbimin odalarında yankılandı.

"Beni kullanmamak için nasıl mücadele ettiğini görüyorum ve bu bana keşfetme gücü veriyor." Parmaklarımı daha geniş açarak çeliği ona doğru bastırdım. "Daha önce hiç dokunmadım
daha önce böyle biri olmamıştı."

"Asla mı?" Gözleri parladı. "Erkek arkadaşın olmadı mı?

Daha önce-"

Tecavüzlerden önce.

Başımı salladım, bir tutam saç gözümün üzerine düşüp onun yoğunluğundan kısmen korunmamı sağlayınca sevindim. "Asla."

Başparmağımı tepesine bastırdığımda sırtı kamburlaştı, onu koruyan kalın kottan dolayı hayal kırıklığına uğradı. Onunla yatmayı isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sırf istediğim için bir adamın fermuarını açıp onu serbest

bıraktım.

Çünkü aletinin nereye gideceğine dair hiçbir beklenti ve canımı yakacağına dair hiçbir korku yoktu.

Onu keşfetmek istedim. Onu nasıl yapacağımı öğrenmek için

Çünkü onun beni güvende tutmak için temel arzularıyla savaştığını görmek, içimde derin, kırmızı ve sıcak bir şeyin parlamasına neden oldu.

"Beğendin mi?" Sorusu bir ısırık gibiydi. "Bana dokunmak mı?" Ben de aynı şekilde cevap verdim. "Evet."

Dondu kaldı, yalan arıyordu. Dondum, arıyordum delilik. Ondan bana doğru ortak bir anlayış bakışı parladı. Az önce cinsel bir arkadaşlığa açık olduğumu itiraf etmiştim. Ona, kendi etrafında tuttuğu zincirleri çözmesi ve aramızda daha fazlası olabileceğine inanması için izin vermiştim.

"Siktir." Eli ensemi kavradı ve yüzümü ona doğru yaklaştırdı. Alnını alnıma bastırdı, burunlarımız birbirine değdi, dudaklarımız öpüşmeye çok yakındı ama hâlâ ayrıydı. "Bana ne yapıyorsun, Pim?"

"Bana ne yapıyorsun?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Sana daha iyi bir varoluş vermek... eğer doğru yapıyorsam."

Gülümsedim, sonra beni öne doğru sürüklediğinde nefesim kesildi ve

beni öptü. Bu öpücük gerilimle titreşiyordu; patlamayı bekleyen bir patlamaydı. Ama o kendini kontrollü ve nazik tuttu. Dili ağzıma zar zor değdi. Tadı ince ve tatlıydı. Kesik dudağından bakırın en hafif tadı geliyordu. O

Ben hazır olmadan çekip gitti, beni acılı ve muhtaç bıraktı.

"O bahsi bana hâlâ

borçlusun." Kaşlarımı

çattım. "Ne bahsi?"

"Bir şey çalıp saklamadığın takdirde benimle bir gece geçirmeyi kabul ettiğin." Dudakları döndü

hesapçı bir gülümsemeye dönüştü. "Başarısız oldun. Bana borçlusun."

Söz konusu bahis geri geldi. İlk yankesicilik dersimden sonra güvertedeydik. Benimle kumar oynamıştı.

bir gece karşılığında özgürlük. Artık özgürlüğümü tercih ettiğim bir seçenek olarak görmemem ne tuhaf.

Taciz ve tecavüz görüntüleri masum okşama ve kucaklaşma hayallerine karıştıkça boğazım kurudu.

Parmaklarının ensemde sıkılaştığını fark etti.

"Dün gece seninle yatmayacağımı söyledim. Yatmış olsam bile, bu senin için asla acı verici olmaz. Sende benim kelime." Dudaklarını yaladı. "Zaten iznin olmadan içine girdim. Mesafemi korumalıyım. Tek seferlik kuralım yerine geldi. Ama, kahretsin, Pim..." Bakışları kapüşonluydu, arzuyla bulanıklaşıyor. "Beni delirtiyorsun."

Dudakları tekrar dudaklarıma çarptı, kelimeleri zevk lehine iptal etti.

Ona teslim oldum, başladığı gibi çabucak bitirene kadar onu öptüm.

"Bunu yapmamalıyım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama-" Gözlerini sıkarak kapattı, sonra tekrar açarak Manik bir karar. "Bana bir gece verin. Bir gece ve sonra daha iyi olacağım. Sana hiç anlatmadığım şeyleri anlatmaktan
kimseye söylemedim. Benden aldığın şeyden sonra senden bir şey istiyorum. Aramızdaki dengeye ihtiyacım var."

Eli ensemden omzuma, oradan da kolumdan aşağı inerek parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Biliyorum, ben
Çok fazla şey istiyorsun. Hazır olmadığını biliyorum. Ama bana ihtiyacım olanı ver, sonra kendimi tekrar kontrol edebilirim. Eğer yapmazsam delireceğim."

Midem binlerce yay şeklinde düğümlendi, sıkıca çekildi -Rahmim öylesine sıkıştı ki, keskin bir acı saplandı içime. "Beni mi istiyorsun?"

"O kadar çok ki doğru düzgün göremiyorum." Burun delikleri alevlendi. "Kendime bunun olamayacağını söylüyordum. Keşke daha fazla irademolsaydı. Ama sonra tüm ilkleri düşünüyorum
İnkar edildin, sahip olduğun tüm zevkler çalındı ve bu beni çok kızdırıyor. İhtiyaçlarım için seni suçluyorum.

Sen. Seni senin için becereceğimi düşünerek kendimi kandırıyorum. Sana seksin nasıl olması gerektiğini göstermek için."

Sesi bir kadeh merlot ya da ılık viskiye dönüştü. "Sana ilk orgazmını yaşatmak istiyorum. "Dilimle orgazm olduğunda nasıl göründüğünü görmek istiyorum. Bacaklar."

Sarsıldım.

Kollarında fiziksel olarak gerildim, kasıldım ve irkildim. Bende bıraktığı tepki içgüdüseldi ve gerçek olamayacak kadar yoğundu.

"Tanrım, Pim." İnledi, sanki bu onu parçalamış gibi benden uzaklaştı. "Sonra da gidip böyle bir şey yapıyorsun. Gözlerin parlıyor, tenin ısınıyor ve muhtemelen dehşete düşmüş olmana rağmen seni becermem için beni davet ediyorsun."

Ellerini yüzünde gezdirerek homurdandı: "Bunu daha fazla yapamam. Buna kendim için ihtiyacım var. Bir kere. Sonra her şey bitecek."

Kalbim surat astı. İstediğim hiç de bu değildi. Onu fiziksel olarak istiyordum çünkü ilk defa duygusal olarak birini istiyordum. O bana veremezdi.
her şeyi anlattı ve sonra çekip gitti.

Ama benimle ilgilenmesi için gereken buysa?

Doğru kelimeleri bulmak zorunda kalmadan ona ne kadar değer verdiğimi göstermek için mi?

Birlikte yattıktan sonra bir çift olacağımıza dair yazılı bir garantiye gerçekten ihtiyacım var mıydı?

Elder bu işte gücü olanın kendisi olduğunu düşünüyordu. Nasıl, ne zaman ve ne sıklıkta yakınlaşacağımız konusunda seçim hakkı vardı.

O böyle düşünüyor.

Eğer bir mucize olur da bundan zevk alırsam. Eğer panik atak geçirmezsem ve eski alışkanlıklarıma geri dönmezsem, o zaman teslim olduğuna pişman olacaktı. Onu tekrar tekrar isterdim.
Benden çalınan her şeyi almak için onu kullandım.

Başka seçeneği yoktu.

Sorunları ve bana hükmetme arzuları ya da takıntı uyarıları

ne olursa olsun bana borçlu olacaktı.

Elder sanki bunu yapmak onu benim bilebileceğimden çok daha fazla incitiyormuş gibi sert bir keskinlikle kapıya doğru ilerledi.

Bencilliğim birden midemi bulandırdı. Bir kez daha, sadece kendimi düşünüyordum. Elder dün gece bana içini açtı. Bana neden kuralları ve gereklilikleri olduğunu göstermişti.

Eğer bir gece ona sorunlarında yardımcı olabiliyorsa, daha fazlasını kimden bekleyebilirdim ki? Bana yapılanların aynısını yaparak durumu onun için daha da zorlaştıramazdım. Yara izlerini ömür boyu taşıyacaktım. Elder'ın zaten taşıyacak yeterince şeyi vardı.

Kapının kilidini açarak omzunun üzerinden baktı. "Depoya senin için bir hediye bıraktım. Onu bulmak için yankesicilik yeteneklerini kullan. Kimseden bir şey çalmıyorsun. Bu senin için. Gitme vakti geldiğinde gelip seni bulacağım."

Asla unutamayacağım bir gece vaat eden son bir ateşli bakışla ofisten çıktı ve beni masanın üzerinde kemiksiz bir şekilde erimeye bıraktı.

On Yedinci Bölüm

Yaşlı

O da neydi öyle?

Çalışanlarımla mantıklı bir insan gibi konuşurken nasıl oldu da Pim'i kilitli bir ofise sürükledim ve

Onu bana el işi yapması için zorlamak mı?

Zihnim bulandı, bakışlarında gördüğüm istekliliği Alrik'ten kurtardığım yaralı kızla değiştirdim. Başkaları böyle yaptıktan sonra onun bana dokunmasını nasıl sağlayabilirdim?

Ona yanlış mı yaptım? Bana dokunmak isteyeceğini nasıl düşünebildim?

Ama vardı.

Öyle değil

mi?

Parmakları kendi kendine sarılmadı mı? Nefesi hızlanmadı mı ve teni daha da kızarmadı mı? Karşılıklı şehvet belirtilerini, onu saplantı derecesinde arzuladığım için mi yanlış anladım?

Kahretsin, ne yaptım ben?

Peki ya bir gece önce

Onunla yatmak mı? Ona anlattığım ve anlatmaya hiç niyetim olmayan onca şey ne olacaktı?

Kırılıyordum.

Hızlı.

Ne düşünüyordum ki?

Selix beni Charlton ve diğer yöneticilere doğru yürürken buldu. Artık bu yatın Pim'in olduğuna karar vermiştim, iç dekor ve odalar ona uygun olarak yeniden tasarlanmalıydı. Gösterişli ve zengin ama sade ve açık bir şey istiyordum.

Her şeyden korunduğunu ve güvende olduğunu bilerek rahatlayabilmesini istedim.

Tabii kabul ederse.

"Ah, işte buradasın." Selix kollarını kavuşturmuş, benim hissettiğimden on kat daha aklı başında ve derli toplu görünüyordu. "Ben de seni arıyordum."

Kanım bir ralli arabasını taklit ederek damarlarımda hızla akıyor ve çarpışıyordu. Endişeliydim ve kendimi dışarı atmak üzereydim.
lanet olası derim. Pim'i bıraktığım ofisten uzaklaştıkça, göğüs kafesimdeki ejderha daha da canlanıyor ve tıslayarak etimin üzerinde sürünüyordu,
Ona dönüp bacaklarımın arasındaki lanet olası ağrıyı gidermesini emretmek için yanıp tutuşuyordum.

Eğer Pim altımda olmasaydı, adımı haykırarak gelmeseydi.... eğer bu geceden önce kendimi kontrol etmenin bir yolunu bulmasaydım...

Kahretsin.

"Ne?" Havladım. "Ne istiyorsun?"

Patlamam karşısında irkilmedi, sadece kendini beğenmiş bir gülümseme takındı. "Ekip senin hakkında bilgilendirilmeye hazır.
değişiklikler."

"Harika."

Tek kelimeyle harika.

Bir toplantıya gitmem ve lojistiği tartışmam gerekiyordu, aklım Pim'i düşünmeden duramıyordu ve sikim de bu kadar sert olmayı bırakması gerektiğini henüz anlamamıştı.

Yanından geçip gittim, ereksiyonumu kurnazca yeniden düzenledim.
Pim hâlâ düşüncelerimde dans ederken ondan kurtulmak imkânsızdı.

Dün gece odama gelmesi tamamen onun suçuydu. Çok cesur, çok cazip görünüyordu. Durumu tersine çevirmiş ve bir şekilde beni teselliye ihtiyacı olan kişi haline getirmişti.

Hoşuma gitmedi.

Beni yeni keşfettiği bir şeyle izlemesinden hoşlanmamıştım. Gözlerinde cesaret ve şehvet parlıyordu. Konuşmak istememiştim. Onunla hiçbir şey yapmak istememiştim. Ama o zorlamaya devam etti.

Asla yapmaması gereken bir şey yaptı.

Beni kendisi için istediğini gösterdi. O dokunuşumun artık iğrenç olmadığına beni ikna etti ve

öpücüğüm artık günah değildi. Onu yatağa bastırmama izin verdi. Bana izin verdi-

Tanrım,

dostum. O

sadece bir kız.

Eğer uğruna savaştığın tüm kontrollere değer veriyorsan uzak durman gereken bir kız.

Eğer sadece bir kız olsaydı bu görev daha kolay olurdu - eğer beni hala dehşetle izliyor olsaydı. Ona zarar vereceğini bilseydim, onu alma isteğimi görmezden gelebilirdim. Şimdi, o beni davet etti. Reddederek onu incitmişim gibi gösterdi.

Ona bir kez daha sahip olabileceğime inandırdı beni. ve her şeyin yoluna gireceğini. Düşmeyeceğimi. Her şeyi berbat etmeyeceğimi. Sonsuzluğu geçirmeyeceğimi Birlikte bulacağımız kısa zevkin bedelini ödüyorduk.

Hayır, buna değmezdi.

Onu bulur ve söylediklerimde ciddi olmadığımı söylerdim. Bu gece olmayacaktı. Aramızdaki şeylerin değişmeyeceğini.

En iyisi bu.

Kendimi ikna etmeye çalışsam da mantığıma ters düştüm.

Selix elini omzuma koydu. "İyi misin?"

Kendi karusel düşüncelerime kafayı takmış bir şekilde bir mil atladım.

Siktir et.

Bu şekilde devam edemezdim. Ona

ihtiyacım vardı.

Bir kere.

Tamamen katıldığı bir sefer. Ben onun zevkini alırdım. O da benimkini. Aramızda çok güçlü bir şekilde uğuldayan elektrikte eşit olurduk.

Ancak o zaman yasalarımı tekrar uygulamaya koyabilir ve soğukkanlı, sakin yalnız dünyama geri dönebilirdim.

Selix'e dönerek, "Bu gece için Hôtel de Paris'te bir süit ayırtın. Phantom'daki temizlik görevlilerine kendim ve Pimlico için bir gece çantası hazırlamalarını söyle.

yatağımın üzerindeki kırmızı paketle birlikte. Eşyaları süite gönderin."

"Sadece bir oda mı?" Selix masumca sordu. Fazla masumca. "Sanırım Pim ve senin için birer gece çantası dediğine göre, iki misafirimiz olacak."

Ona parmağımı gösterdim ve cevap vermedim.

Tam olarak kaç misafir olacağını biliyordu. Ve tam olarak ne yapacağımızı.

On Sekizinci Bölüm

Pim

Biraz zamanımı aldı ama sonunda buldum.

Elder ofisten fırladığından beri
sehpaların ve aletlerin etrafında. Kuytulara ve köşelere daldım. Depo ve ıvır zıvırların arasında avlandım. Hazine arayışım sırasında, daha önce çaldığım gümüş fotoğraf çerçevesini ait olduğu yerde, talaşla kaplı ve törpü ile çekicin yanında parıldayan bir şekilde buldum.

Elder sözüne sadık kalmış ve eşyayı gerçek sahibine iade etmişti.

Kalbim sevinçle kendini kucakladı.

Sırf vicdanımı rahatlatmak için böyle uyduruk bir sözü tutabiliyorsa, o zaman bu gecenin karşılıklı olacağına dair verdiği sözü tutacağına güvenebilirdim. Olacakları en az onun kadar ben de yönlendirebilirdim. Onunla yatma düşüncesinden korkmama gerek yoktu çünkü her şey çok fazla gelirse hayır diyebilirdim ve o da beni dinlerdi.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Kuralları tartışmamıştık. Pek bir şey konuşmamıştık. Seslerimiz bedenlerimiz ve onların talepleri tarafından bastırılıyor gibiydi. Ta ki biz
Fiziksel bir konuşmayla yetinirken, entelektüel bir konuşma yapabileceğimizden şüpheliydim.

Elder'ın benim için sakladığı hediyeyi almak kalbimin kendini kucaklamayı bırakıp küçük bir çekice dönüşmesine neden oldu.
Kaburgalarıma vurarak, tanımadığım bir melodi çalıyordu. A
Parmaklarım origami güzelliğinin üzerinde gezindikçe melodi yavaş yavaş tanınmaya başladı. Kâğıt
Depo tozu, tahta talaşlarının altında solmuş yumuşak yeşil.

O yumuşak çırpınış. O kusursuz fokurdama.

Ben... mutluyum.

Yıllarca mutsuz olduktan sonra mutluydum.

Mutluydum çünkü Elder kendini tutması ve origami hediyeleriyle bana kendimi değerli hissettirdi.

Gerçek hediye buydu: Ayrılmaya hazır olduğumu düşündüğüm bir dünyada neşeyi bulabilmem.

Origamiyi yaklaştırarak sert kıvrımları ve zarif, keskin çizgileri inceledim. Küçük ev yüz dolarlık bir banknottan yapılmıştı, belki de hem geçmişi hem de bugünü ima ediyordu.

Dört duvar ve küçük çatı, annesinin ona bağırdığı tepedeki evini mi yoksa bu gece birbirimizden sağ çıkıp çıkmayacağımızı görmek için beni götüreceği yeri mi temsil ediyordu?

Elder'ın zarif parmaklarının yüz dolarlık banknotu kıvırarak onu dikdörtgenden üç boyutlu bir tasarıma dönüştürdüğünü hayal ettiğimde, hayallerim damarlarımda sıcak bir şekilde aktı.

Bunu ne zaman yapmıştı?

Çok yetenekliydi, çok gizliydi.

Başka hangi sırları saklıyordu?

Başka hangi acıları gizliyordu?

Karmaşık kâğıdı kucaklayarak depoya doğru geri yürüdüm.

Elder'ı bulup ona teşekkür etmem gerekiyordu. Bu jetonu almaktan mutlu olduğumu bilmesini istiyordum çünkü bu bir hırsızlık değil, sadece bir hak talebiydi. Benim içindi. Anlık ve duygusal bir değeri vardı. Elder hala ona geri ödemek için çalmamı bekliyordu. Onun değer biçtiği özgürlüğümü satın almak için.

İlk geri ödemem bu yüz dolarlık fatura olacaktı - eğer onun katladıklarını yok edecek kadar midem varsa.

O zamana kadar bu hediye paha biçilemezdi ve bir kuruşunu bile harcamazdım.

On Dokuzuncu Bölüm

Yaşlı

HÔTEL DE PARIS, Monte Carlo bizi yüksek fuayeleri, mermer sütunları ve vitray tavan pencereleri ile karşıladı. Beş yıldızlı otel ünlülere ve demokratlara ev sahipliği yapmıştı,
Winston Churchill için evden uzakta bir ev olmasıyla ünlüdür.

Satın almak için bir ev ararken birkaç gece kalmıştım ve özenli personelin takdirini ve lüksün pürüzsüz zarafetini asla unutmadım.

Bir otel lobisinde gezinmek, yeni bir yerde vakit geçirmenin ve son derece kaliteli bir şekilde bakılmanın verdiği rahatlama ve keyif hissini uyandırmalıdır. Ancak, sırtım
sıkı ve dik duruyordu, ellerim yumruk yapmaktan ağrıyordu.

Pim beni bulup origami ev için teşekkür ettiğinden beri diken üstündeydim. Ne yapacağımızı konuşmadık.
ve Selix arabayla deponun önünde belirdiğinde hiçbir soru sormamıştı.

Fantom'a dönüp dönmeyeceğimizi öğrenmek istemedi. Tereddüt etmedi ya da tereddüt ediyormuş gibi duraksamadı.

Sadece içeri tırmandı ve sessiz kaldı, kurtarmış olduğum sessiz küçük fareye dönüştü, becermek istediğim cesur küçük minx'e değil.

Onu neredeyse bu şekilde tercih ediyordum. Bu bana bir rahatlama sağlıyor ve koruyucu içgüdülerin onu hem kendimden hem de dış tehditlerden korumasına izin veriyordu.

Karnım açlık ve stresle gurulduyordu. Biz
Depoda planladığımdan daha uzun süre kaldım, çünkü yatı Alrik'ten Pim'e dönüştürmek için yapılan değişiklikler, savaş gemisini yolcu gemisine dönüştürmek için derinlemesine yeniden düzenlemeyi içeriyordu.

Pim, parmak uçlarıyla çok sayıdaki çalışma masasının üzerine talaş desenleri çizerek sürüklenmek ve izlemekle yetiniyordu.

masalar ve her yaştan kadın ve erkek ahşap ve metali canlı bir kaba dönüştürüyor.

Her şeye verdiği yoğunluk inkar edilemez derecede erotikti.

Göz ucuyla ona baktım. Pim yanımda yürürken Selix arkamızda kaldı. Başını eğerek yukarıdaki yuvarlak tavan penceresinden süzülen alacakaranlığı seyretti.
El dikimi abartılı halının ortasındaki bir kat büyüklüğündeki çiçek aranjmanını görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Sanki daha önce hiç böyle şeyler görmemiş gibi güzelliği içti. Renklerin ve çöküşün tadını öyle bir çıkardı ki, ikinci kez bakıp daha da takdir ettim. Yalan söylemeyeceğim ve onun hayranlığından hoşlanmadığımı söyleyemem. Bu beni gururlandırdı.
Sanki her şaheseri, köşe taşını, kilit taşını ve mermer kemeri oyan ve yontan benmişim gibi gurur duyuyorum.

Karnım yine guruldarken, sikim farklı bir açlıkla zonkluyordu. Bütün gün Pim'i bir otel odasında tek başına düşünmüştüm. Onu kapıya yaslamayı ya da yere yatırmayı. yatağa doğru tökezledi.

Eğer o başka bir kadın olsaydı, bu fantezileri gerçekleştirirdim. Eğer bu bir tutku ve doruk maratonu anlamına gelseydi gecenin geri kalanında aç kalırdım.

Ama Pim eşsizdi ve ben ondan etkilendim çünkü
O eşsizdi. Benimle yalnız bir gece geçirmeyi düşünecek kadar güçlü ve kararlı olması bile beni şaşırttı.

Onu kendi tatminim için kullanarak güvenini ya da yeni yeni kabullenmeye başladığı arzusunu yok etmeyecektim. Hatta bir adım daha ileri giderek bu gecenin benimle değil, onunla ilgili olmasını sağlayacaktım. Böylece benim ihtiyaçlarımdan korunmuş olacaktı.

Bununla başa çıkabilseydim, sikimi pantolonumun içinde tutar ve sadece ona odaklanırdım.

Devasa fuayeyi geçerken, Selix check-in işlemlerimizi yapmak için önden yürüdü. Yavaşlayarak Pim'in dirseğine dokundum,

Onu büyük bir mermer sütuna doğru yönlendirerek, misafirlerden, bavullardan ve belboylardan uzak durmasını sağladı.

"Beğendin mi?" Bir piyanoya ve 'Macar Rapsodisi' çalan yaşlı bir adama bakarken bakışlarını takip ederek sordum. Klasik parça fuayeye parfüm gibi yayılıp her köşeye ve gölgeye sızarken omurgası kilitlendi. Ne zaman müzik duysa hissettiği ortak korku gözlerinde parlıyordu. Yutkundu ve gözle görülür bir şekilde kendini melodinin etkisinden kurtardı.

"Evet, çok güzel." Dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi, gözlerini adamın siyah ve fildişi tuşlar üzerinde uçuşan parmaklarından ayıramıyordu.

Onu böyle parçalanmış görmekten nefret ediyordum. Müzikle ilgili her şeye hayrandım ve bunu paylaşamamak beni üzüyordu. Klasik şarkılara olan şartlanması yüzünden bu gecenin çalınmasını istemedim.

Çellomla bu zincirleri kırmaya çalışmıştım. Belli ki onu daha sık çalmaya zorlamam gerekiyordu. Parmaklarım onunkileri tellere hapsederken onu bacaklarımın arasına oturtmak.
Boynunun arkasını öperken onu yakınımda tutmak ve harika sesler çıkarmak için yayımı sürüklemek.

Onun bağlandığı bir enstrüman bulurdum ve o maestro olana kadar çalmasını sağlardım.

"Sadece notalar ve ritim, Pim," diye mırıldandım, melodi kreşendoya ulaştığında gözyaşları bakışlarında parıldıyordu. Yaklaştım, omzum onunkini öptü. "Seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Gözleri benimkilerle buluştu. Bana sulu bir gülümseme verdi,
O baktıkça daha da sertleşiyordu. "Biliyorum. Eskisi kadar kötü değil ama zaman alacak."

Artık özgürlüğünü talep etmediği için zamanımız vardı. Artık sahip olmadığımız zaman cehenneme doğru kaymaya başlamıştı.

Bir gece kolayca ikiye, sonra üçe, sonra elliye dönüşebilirdi. Benden asla kurtulamayacaktı.

Kaç, Pim... şansın varken.

Selix elinde bir anahtarla döndü. "Charles Garnier Elmas Süiti. İki yatak odası var. Neredeyse Winston Churchill Elmas süiti kadar güzel ama o da yenilemeler."

İki yatak odalı sözüne kaşlarımı kaldırdım. Bana kalırsa ihtiyacımız olan tek şey bir yatak odasıydı. Pim bu otele bu gece ne yapacağımızı çok iyi bilerek girmişti. Yardım için bağırmak yerine kendi isteğiyle yanımda durdu. Kapıcıyı tutmadı ya da polis çağırması için yalvarmadı. Ancak, bunun olmasını istemediğine karar verdiyse, o zaman iki odaya sahip olmak akıllıca olurdu.

Koşup kapıyı suratıma çarpabileceği bir yer.

Hayal kırıklığı içinde gidip mobilyaları dövebileceğim bir yer.

"Teşekkür ederim, Selix." Anahtarı hızlı bir yumrukla aldım. "Sana ihtiyacımız olursa ararım."

Selix kaşlarını çattı. "Her ihtimale karşı seni yemeğe kadar takip etmemi istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Bu gece olmaz. Sadece biz."

Chinmoku'nun intikamını alacağına dair kısa süreli bir korku gelip geçti. Yine de yıllar geçmişti ve beni bulamamışlardı. Bu gece onların gecesi olmayacaktı.

Bu bizim.

Pim aramızda bir ileri bir geri baktı, düşüncelerini saklıyordu. Ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim. Bunu ne kadar istediğini. Ne kadar korktuğunu.

"Hazır mısın?" Elimi uzatarak ona kabul etmesi ya da reddetmesi için bir şans daha verdim.

Artık hangisini yapmasını istediğimi bilmiyordum.

Geriye doğru sallandı, hâlâ bir tokat ya da daha kötüsünü bekliyordu, ama aynı hızla yarı gülümsedi, gözlerimin içine baktı ve cesurca elini benimkinin içine koydu. "Hazır."

Kalbim yerinden fırladı. Sonra bir korsan gemisi gibi battı.

Selix'e veda ederek ona asansörlere kadar eşlik ettim. Kapılar açılırken tek kelime etmedik.

girdik ve sonra odamıza çıkarken kapana kısıldık. Vücudunun sıcaklığı, yakınlığı ve
Yapmak üzere olduğumuz şeyin bilgisi damarlarımda kan yerine adrenalin pompalanmasına neden oldu.

Kapılar sessizce açıldı ve bizi katımıza bıraktı. Onu Fransız Rivera esintili geniş koridordan geçirdim ve anahtarı beyaz boyalı bir kapıya soktu. Kapıyı

açarak önce onun girmesi için selam verdim.

Saygılı bir baş hareketiyle öne doğru kaydı, odayı incelerken dudaklarından küçük bir nefes döküldü. "Oh, vay canına.
Bu... çok çarpıcı."

İtiraf etmeliyim ki çok güzeldi.

Ana yatak odası ördek yumurtası mavisi renginde, krem rengi dört direkli bir yatak ve ağır fırfırlarla süslenmişti. Pencereler iki katlıydı ve sıkışık limanı, tatilcilerin parıldayan tenlerini, palmiyeleri, fıskiyeleri ve aşağıdaki Ferrari ve Porsche'lerin kiraz kırmızısı ve kanarya sarısını görüyordu.

Salonda yüzyılın Fransız barok sandalyeleri, pencere kenarında bir şezlong ve büyük kirli beyaz
kahve masası. Her şey krem, mavi ya da koyu griydi ve ruh halimi gerginlikten rahatlığa doğru yönlendiriyordu.

Pim, salonun dışında yer alan ve en az onun kadar güzel olan ikinci süiti görmezden gelerek ana yatak odasına yöneldi. Yüksek şiltenin üzerine tereddütle oturdu, oturmak için biraz zıpladı. Bacakları
parmakları pahalı ketene gömülürken sallanıyordu.

Birbirimize baktık.

İkisi de konuşmaya, hareket etmeye ya da içinde bulunduğumuz büyüyü bozmaya hazır değildi. Buna dayanamıyordum. Tek düşünebildiğim ellerinin sikimin üzerinde olması ve dudaklarının dudaklarıma değmesiydi.

Aniden bastıran ona dokunma ihtiyacından uzaklaşmak için gardıroba doğru yürüdüm ve
açtım. Beklediğim gibi, kırmızı paketin yanında siyah spor çantamı ve Pim için daha küçük bir çanta buldum. İkisini de aldım.
Hâlâ yatakta oturan kıza doğru yöneldi ve kırmızı paketi her şeyden çok istediğim kızın yanına koydu.

"Senin için."

Geri çekilip bir elimi saçlarımda gezdirdiğimde gözleri büyüdü. "Giy onları. Benim için değil. Ama senin için tak. Bu Kıyafetlerin ne kadar güçlü olabileceğini hatırlama

zamanı." "Ne demek istiyorsun?"

Kırmızı kutuya baktım, bunun benim için ne kadar zor olacağından dolayı şimdiden kendimi azarlıyordum. "Yani doğru

gardırop birçok kusuru ve endişeyi silebilir. Doğru gardırop düşmanınızı dize getirebilir."

Gözleri keskinleşti, ne demek istediğimi anlamaya

çalışıyordu.

Bakışlarımı kaçırarak, o kutuyu açıp kendime hâkim olamama neden olmadan önce yatak odasından çıktım.

Duş almak için banyoya girdim.

Hayatımın en iyi ve muhtemelen en kötü gecesine

hazırlanmak için

Hayat.

Yirminci Bölüm

Pim

DANTEL.

Jartiyer.

Seks, duygusallık ve günah.

Kutu, pembe ve kırmızı kâğıt mendillerin içine ağırbaşlı bir şekilde yerleştirilmiş iç çamaşırlarıyla doluydu. Çoğu kadın için bu
Hayatının en romantik gecelerinden birinin başlangıcıydı. Benim için bu, esareti ve rahatsızlığı temsil ediyordu ve o sertken benim yumuşak olduğumu hatırlatıyordu. O istediğini yapabilen bir efendi iken ben kullanılabilirdim.

Vücudu benimkinin içine girecekti.

Birinin vücudunun, bir başkasınınkine benzemesinden daha tuhaf bir şey var mıdır?

Bir başkasının içine girmek mi? Fazla mı düşünüyordum? Seksi acımasız bir iddia yerine duygu ve his olarak düşünebilecek miydim?

Kadınlığın yılan yuvasından bir sutyen çıkarıp yarım ay kuplarının üzerindeki aşk tanrısı pembe güllere baktım. Bu Eşleşen külotlar da bir o kadar güzel, bir o kadar masumdu. Onu yatağa atıp başka bir kombinasyon aldım.
Bu simsiyah, kadife askılı ve iç çamaşırı dantel panelli. Sayısız beyaz, mavi ve krem rengi.

Dar tayt ve balen giyme düşüncesi tüylerimi diken diken ederken zaman ilerliyordu.

Duşun açılma sesi ve ardından suyun sıçramasıyla kulaklarım diken diken oldu. Anında, benim
Hayal gücü devreye girdi. Elder'ın çıplak ve sırılsıklam görüntüsü, başını arkaya atmış ve sıvı kalın siyah saçlarının üzerinde kayıyordu. Sabun köpükleri vücudundan aşağı süzülüyor, içindeki acıyı temizlemek için ellerinden geleni yapıyor ama başaramıyorlardı.

Karnım bir kez daha sıkıştı ve beni şaşırttı,
kafamı karıştırıyordu. Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Hiç başka birini düşünüp fiziksel bir tepki vermemiştim. Asla

kendi isteğiyle öpüşme hayalleri kurdu ya da daha fazlasını düşündü.

Elder, tıpkı benim onu bozduğumu söylediği gibi beni de bozmuştu.

Elder'ın ejderha dövmesini sabunla kaplamasına, ellerinin esmer teninde kaymasına, vücuduna dair sapkın düşüncelerime değil de iç çamaşırına konsantre olmak için elimden geleni yapıyorum
büyüyen sert ve-

Titredim, hafifçe başım döndü.

Kes şunu. O sadece bir insan.

Sadece bir insan. Ama mesele de
buydu.

Elder sadece bir adam değildi. İnsandan daha fazlasıydı. Fantezinin ötesine geçmişti. O bir kalede kilitli bir canavardı. İçindeki şeytanlarla savaşan bir kahramandı. Bir ölümlüden çok daha fazlasıydı çünkü herhangi bir masal kitabındaki çapkın prensin yapabileceğinden çok daha fazlasını yapmıştı.

Beni o kurtardı.

Beni uyandırdı.

Beni Uyuyan Güzel gibi öpüp uyandırdı.
Pamuk Prenses gibi ruhumdan zehirli elmayı çıkardı.

O benim sonsuza dek mutluluğumdu.

Ona sahip çıkmak için yeterince cesur, yeterince güçlü ve yeterince korkusuz olmam gerekiyordu.

Kendine gel, Pim. Böyle fantastik düşünceleri bırak.

Bu sadece bir randevuydu. Sadece seks. Başka bir şey değil.

Kırmızı kutuyu kazarak, sonuncusunu bir kenara ittim. kalan iç çamaşırları ve siyah bir elbise çıkardı. Saten gibi sade bir kılıftı ama etek ucundaki flapper esintili püsküllleri ve korsajının üzerine dikilmiş siyah inci dizileriyle 20'li yıllara selam gönderiyordu.

Bu yüzden bana vücudu saran iç çamaşırları almış ama elbisenin klostrofobi yaratmadan vücudumda fısıldayarak dolaşmasını sağlamıştı.

İç çamaşırlarının senin için
olduğunu söyledi. Buna

inanmamıştım.
Bu onun için.

Beni baştan çıkarmak üzere olduğu normal bir kadın gibi giyinmiş görmek istiyordu. Geçmişimi unutmak istiyordu, böylece her öpüştüğümüzde gözlerinde gördüğüm suçluluk ve utancı engelleyebilecekti.

Ben bunu istemedim.

Bunun yeni olmasını istedim ama aynı zamanda bizim olmasını da istedim.

Başka insanlar gibi davranan biz değiliz.

Banyo kapısı açıldı ve Elder beline sardığı beyaz bir havluyla dışarı çıkarken yatak odasına buhar bulutları üfledi.

Kalbim nasıl atacağını unutup süpersonik hale gelirken ellerim siyah sütyenin üzerinde donup kaldım. Damlacıklar göğsünün düzlemleri üzerinde dans ediyordu, ejderha şiddetli mürekkeple simsiyahtı, pulları ve pençeleri bir şekilde tamamen gerçekti. Kaburgalarındaki yanılsama beni endişeyle ürpertip hayretle bakmama neden olurken, göbeğindeki kıllar havlunun içinde kayboluyor ve ağzımın korkudan ziyade istekten kurumasına neden oluyordu.

İçimi çektim.

Başka seçeneğim yoktu.

İçimdeki cinsel gerilimi dışarı atmam gerekiyordu.

Bunu yapıp yapamayacağımı kesin olarak bilmem gerekiyordu. Normal olup olamayacağımı.

Islak saçlarını ovuştururken, sert elleriyle suyu silkelerken bakışlarımı fark etmedi. Omuzları

Başından yağan yağmurla parıldadı ve hızla gövdesindeki diğer nehirlerin izlerine katıldı. "Banyo sizindir."

Sıkı gözleri ve sert yüz hatlarıyla bana baktıktan sonra çantasını alıp diğer yatak odasına girdi ve gözden kayboldu.

Yataktan kalktım, ayaklarım banyo yerine onun gittiği yere doğru sürüklendi. Havluyu bırakıp dizlerimin üzerine çökmemi söylerse nasıl hissedeceğimi görmek istedim. I

O denize atlamadan önce güvertede ona baktığım gibi bakmak istedim.

Odanın ortasında durup siyah sütyeni hâlâ elimde tutuyordum.

Ne diyorum ben?

Bana yapılan tüm o korkunç şeylerden kurtulduğumu mu?

Elder'ın soyunduğu anda panik atak geçirmeyeceğime inandığımı mı?

Saçmalıyorsun, Pim.

Onu çıplak görmek istedim. Dokunmak ve incelemek istedim. Ama bunun diğer erkeklerin bana yaptıklarından ne farkı vardı? Onu nasıl nesneleştirebilirdim? Onun yakışıklı bir hırsızdan daha fazlası olduğunu nasıl unutabilirdim? O çıplak kaldıktan sonra olacakları nasıl atlatabilirdim?

Evet, Elder'ı inanılmaz derecede çekici buluyordum, onunla tanıştığım andan beri öyleydim. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda bir şeyler hissetmiştim ve bu şehvet değildi çünkü o zamanlar bu kelimeden nefret ederdim.

Bu başka bir şeydi, aramaya değer bir şeydi, anlamak için iç çamaşırı giymeye değer bir şeydi.

İşler kötüye gittiğinde bile peşinden koşmaya değer bir şey? Her şeyi ikinci kez düşündüğünüzde bile mi?

Cevap bulamayınca dişlerim birbirine kenetlendi.

Uzun zamandır geleceğimi kontrol edemiyordum ve hâlâ da edemiyorum. Elder bana bir şeyler yapıyordu - çılgınca şeyler, bilinmeyen şeyler.

Eğer bu gece onun ima ettiği gibi biterse, kovalamaya devam edecek kadar güçlü olduğumu ummak zorundaydım.

Duşa gir.

Umarım akan su düşüncelerimi sakinleştirir ve bu ani gerginlikten kurtulabilirim.

Topuğumun üzerinde dönerek yatağa döndüm ve sütyenle uyumlu külotu aldım. Kırmızıyı karıştırırken Kutunun içinden yine siyah bir elbise ve bir çift topuklu ayakkabı bulup banyoya girdim ve kapıyı kapattım.

Hayatımda ilk kez, sadece bir erkeğin beni arzulamasını sağlamak amacıyla süslenip püslenecektim.

Özgür olmak istedim.
Güzel olmak istedim.
Onun için.
Daha önce hiç garip şeyler olmamıştı.

Bölüm Yirmi Bir

Yaşlı

BEN PACED.

Bundan gurur duymuyordum. Elbise ayakkabılarımın zengin mavi halıdaki yumuşak gümbürtüsünün bağımlısı olmuştum.

Dokuz adım

sola. Geri dön.

Dokuz adım sağa.

Tekrar et.

Normalde, takıntı ve tekrara doğru serbest düşüşün ürkütücü belirtilerini yaşadığımda, çelloma dönerdim. Dünyayı unutur, kendimi yorucu zihnimden uzaklaştırır ve müziğin benim yerime düşünmesine izin verirdim. Çelloya Kendimden geçene ve saymaya ya da kataloglamaya ihtiyaç duymayan saf notalarla dolana kadar melodinin içindeydim. Aklımı başımda tutma gücüne sahip tek uyuşturucuya kendimi verirdim.

Ama bunu yapamadım.

Bu yüzden tempo yapmam gerekiyordu. Ve hızlanmalıydım. Dokuz adımda bir ilerlemeliydim yoksa hatalı yetilerimin tik takları bu geceyi daha biz odadan çıkmadan mahvedecekti.

Kendimi toparlardım. Pim her an hazır olabilirdi. Banyo kapısı açıldı.

Kahretsin.

Buhar, takıntı haline getirmeyi bırakamadığım kızın önüne geçerken nefesimi tuttum. Sis yerini berraklığa bıraktığında, puslu siyah örtülü figür beni kalbimden yakaladı ve
beni sessizleştirdi. Düşüncelerim sessizleşti. İhtiyaçlarım durakladı.

Hayalden gerçeğe dönüşüp tereddütlü bir zarafetle süite girdiğinde çarparak durdum.

Kelimeler beni terk etti.

Vay canına, lanet olsun ve ben ne halt ediyorum gibi kelimeler. Tek yapabildiğim bakmaktı. Ne kadar çarpıcı

olduğuna bakmak

Siyah elbise onu inciler ve püsküllerle kaplamıştı. Omuzlarındaki kadife askıların bir anlık görüntüsü, altındaki sütyeni nasıl da ima ediyordu. Baldır kaslarının sıkılaşması, balerin bacaklarına belirginlik kazandırması ve topuklu ayakkabılarla onu daha yükseğe taşıması.

Pim her zaman güzeldi; çürükler içinde ve hapishane hastası olsa bile. Şimdi, lanet olası bir tanrıça gibi görünüyordu. Bana büyü yapan bir büyücü.

Gözleri benimkilerle buluştu, yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı.

Bana yukarıdan aşağıya bakarken yanakları parlıyordu. Kirpiklerini koyulaştırmak ve mükemmel dudaklarını lekelemek için otelin sağladığı makyaj malzemelerini kullanmıştı. Saçları omuzlarından ağır bir ipek gibi sarkıyordu.

Hiç şansım yoktu.

İkimiz de birbirimizin erotik çalışmasını bozmaya hazır olmadan, aramızda bir oda olacak şekilde durduk. Geçmişimde bir aziz değildim ama Pim'e bakarken... başka bir kadın yoktu.

O tek kadındı. Bu unvana sahip tek yaratıktı. Sanki daha önce hiç dişi görmemişim gibi hissediyordum. O, gücü, umudu ve yeni doğan güveniyle seks ve bağlantı hakkında konuşulan her şeydi.

O bir kız, cadı ve eşti-

Sikeyim.

Başımı sallayarak bu tür kuruntulu düşüncelerden kurtuldum. Çellomu çalmamıştım. Düzgün düşünemiyordum.

Düşüncelerim için hiçbir sorumluluk almıyorum. Hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum.

Pim sadece çaldığım bir köleydi.

Hepsi buydu.

Ama çimen rengi gözleri siyah takım elbisemde gezinirken ve boynumdaki siyah kravatta oyalanırken, ateşim yükseldi. Dudaklarını beyaz yerine seçtiğim gri gömleğe doğru yaladığında -ışığı vermek yerine örttüğünde- sertleştim.

Onu korumak istememe neden olarak kafamı karıştırırken,

onu taciz etmek için artan aciliyetim kendimle savaşmama neden oldu.

Elbisesinin altına siyah iç çamaşırı giymiş olması beni çılgına çevirdi. Siyah benim tercih ettiğim renkti. Bu geceyi on kat daha zorlaştırdı.

"Çok güzelsin." Ağır ve muhtaç bir sesle boğazımı temizledim.

"Çok yakışıklısın." Bakışlarını kaçırdı, sanki iltifatından dolayı onu azarlamamdan korkuyormuş gibi parmaklarını birleştirdi.

Korkmasına izin veremezdim.

Bir daha asla korkmasını istemedim.

İleriye doğru yürürken, elim yanağına doğru uzanırken duraksadım.

Yapma bunu.

Hissetmene izin verme.

Kolum havada asılı kaldı.

Kendime geri çekilmemi emrettim, ama ona dokunmadığımda yüzü yukarı doğru eğildi, gözleri soru sorarcasına genişledi. Bakışlarının ağzımdan gözlerime ve oradan da tekrar gözlerime kaydığı o kuralsız bakışları kendime olan kontrolümün geri kalanını da çözdü.

Yavaşça, çok yavaşça, aramızdaki mesafeyi kapattım ve usulca yüzünü avuçladım. Acımasız olmak isterken şefkatli olmaktan parmaklarım titriyordu. Beni yalnız bırakması için ona hırlamak istedim. Ona kaçmasını söylemek istedim.

Kelimeler beynim tarafından analiz edilmek yerine kalbimden ağzıma doğru yuvarlanıyordu. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Derin, karanlık gerçeği engelleyecek bir sansür yoktu. "Hiç kimseyi seni istediğim kadar istememiştim."

Pim nefesini içine çekti. İç çamaşırı sayesinde göğüslerinin üst kısmı görünüyordu.

Cümle yüzeysel olabilirdi. İstemek

Birisi şehvetten muzdarip olduğunu ima etti, başka bir şey değil. İstemek, fiziksel ve bencilce bir rahatlama anlamına geliyordu.

Ama ondan bundan daha fazlasını istediğimi zaten biliyordu.

Onun zihnini, geçmişini istiyordum. Geçmişini mikroskop altında incelemek ve Pim'le ilgili her konuda sınavları geçmek istiyordum.

Ve şimdi, benim zayıflayan irademe ve onun artan cesareti sayesinde, onun her santimini parçalamam ve her kişiliğini sökmem gerekiyordu. Üzerimdeki gücünü anlamam gerekiyordu.

Ama en önemlisi, onu

istiyordum. Tanrım, onu

istiyordum.

Kollarını okşadığımda tüyleri diken diken oldu. başparmağımı dudaklarına götürdüm. Elim titremeye devam etti ve soluk pembe rujunun kayganlığı parmak izimi lekeledi.

Nefesinin elimin üzerindeki tüyleri içimi sıktı.

Bana doğru sallandı. Gözleri tam da beni etkileyen şeyle bulutlanıyordu.

Arzu.

Derin, gerçek, affetmeyen, ağır bir arzu.

Elimi bırakarak geriye doğru adım attım, kaslarımın katılığına ve sırtımdaki ağrıya lanet ettim. Onu arzulamak sikimden kalbime ve kemiklerime kadar yayılmıştı. Bana şehvet romatizması veriyordu ve bu kadar uzakta olmaktan nefret ediyordum.

Lanet olsun, böyle saçma benzetmelerle geldim.

Ona yatağa girmesini emretmeye hazırlanırken boğazımı temizledim.

Gitmemiz gerekiyordu. Biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

Kendimi kontrol altına almalıyım.

Ceketimi yumuşatırken, okşadığım şey ısınan tenim ve ağrıyan kemiklerim değil de kumaşmış gibi davranarak, "Gitmemiz gerek," diye tersledim.

Gözlerini kırpıştırarak arzunun baskısını uzaklaştırdı ve bir kez daha uyandı. "Geç mi kaldık?"

"Geç mi kaldın?"

Dudağını ısırdı, endişesi etrafında parıldıyordu. "Rezervasyon için mi?"

Tabii ki böyle düşünürdü. Aynı aceleyle gitmemiz gerektiği söylense herkes böyle düşünürdü.

Ne bir rezervasyonum ne de bir ajandam vardı. Bu gece her türlü deneyime açıktım. Bu yüzden bu odadan çıkmam gerekiyordu. Hem de hemen.

Şimdiye kadar olan her olaydan ve bundan sonraki her olaydan pişmanlık duyarak yarı gülümsedim. "Hayır, geç kalmadık."

"O zaman neden?"

Kapıya doğru döndüm ve kolumu açarak bana katılması için hafifçe eğildim. "Çünkü eğer hemen gitmezsek, asla gidemeyeceğiz."

"Oh?" Öne doğru geldi. Kalçaları sallanıyordu. Saçları parlıyordu.
Gözler güven dolu. "Neden?"

Tanrım, bu işin peşini bırakamazdı. "Çünkü şu anda seninle yalnız kalamam."

Kamusal alanlara ve yargılayan gözlere ihtiyacım var.

Benim ben, senin de sen olduğunun ve yaratmaya çalıştığımız şeyin asla işe yaramayacağının hatırlatılmasına ihtiyacım var.

"Oh..." Bu küçük kelime pek çok şekilde ifade edilebilir.

"Evet, oh." Gözlerimi devirdim ve kapıya doğru ilerledim. Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle yanıma sokuldu. "I anlıyorum."

Gözlerimiz
buluştu.
Şehvet
ateşlendi.
Ve onun anladığını biliyordum.
Hem de çok iyi.

* * * * *

"Masa on dakika içinde hazır olacak, Bay Prest," dedi. Şık giyimli, orta yaşlı şef garson şöyle dedi. "Beklerken size barda bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Hayır demek istedim -bu geceki aktivitelerde alkolün yeri yoktu- ama Pim'e uzanmamak için ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu. Belki bir kez olsun içki beni daha da sinirlendirmek yerine sakinleştirebilirdi.

Başımı salladım. "Tamam."

"Harika. Bu taraftan." Şef garson bizi zengin bir şekilde dekore edilmiş restoranın içinden geçirerek samimi bir şekilde aydınlatılmış bara götürdü. Hôtel de Paris'in özel

restoranını seçmiştim, çünkü kısmen odamıza yakın olmak istiyordum.

kendimi kaybettim ve kısmen de Selix'in korumasını gönderdiği için anevrizma geçirmemesini sağlamak için.

Pim kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyordu. Asansörle buraya inerken kendimi cam duvara yaslamış ve ona uzanmamak için deli gömleği giymiş gibi davranmıştım. Lobideki kısa yürüyüşte, onun mükemmel kıçına her bakışımda parmak eklemlerimi ısırma dürtüsüne direnmiştim.

Eğer kalan kısıtlamalarımı da kırdıysa, en azından dünya beni görmeden önce kaybolabileceğim bir odam vardı.

Kadife kaplı bar taburesine baştan çıkarıcı bir şekilde tırmanarak önümde hareket eden Pim'in kalçalarına tekrar bakma hatasını yaptım. Onu çıplak ayakla ya da düz sandaletlerle görmeye o kadar alışmıştım ki Topuklu giydiğinde ne kadar seksi olacağını. Doğal adımı nasıl da baştan çıkarıcılıktan saf bağımlılığa dönüşürdü.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu barmen, saçları yanlardan kazınmış ve tepeden kesilmişti. Üniforması, şık lacivert yeleği ve koyu mavi işlemeleriyle otel çalışanlarının geri kalanıyla uyumluydu.

Renkler bana okyanusu ve okyanusta olmayı ne kadar özlediğimi hatırlattı. Phantom'da olsaydım, takım elbisemi çıkarır ve serin dalgalara dalardım. Pim söz konusu olduğunda iradesi kalmayan her parçayı boğana kadar hava almaya çıkmazdım.

Yakasındaki dikişleri sayma ya da sayılar tek yerine çift olduğu için bardaki fazladan bir kase fındığı itme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkarak randevumun sipariş vermesini bekledim.

Ancak, onun yerine bana baktı. Sessizliğin ağır yükü üzerine çöktü. Gözleri özür dilemek için kısılmıştı. Benimle konuşmaya alışkın olduğunu ama buna hazır olmadığını ima ediyordu; hevesli barmenlere, beş yıldızlı otel kaçamaklarına ve yaklaşan cinsel ilişkilere hazır değildi.

O güçlüydü. Yine de hayatının ne kadar korkunç olduğunu, burada oturabilmek için ne kadar çok şeyin üstesinden gelmek zorunda kaldığını unutuyordum.

ve martini içerken hıçkırmamak.

Yabancılarla konuşmama ihtiyacını kabul etmek ve Kendi koltuk değneğim olduğu için onun koltuk değneğini anlayarak, onun için sipariş verdim. "Bir tekila sunrise alacak."

Dudakları aralandı.

Onaylama mı yoksa reddetme mi olduğunu bilmiyordum ama "Şunu iki yapalım" diye ekledim.

"Hemen efendim." Pim'in gözleri benimkilere kilitlenmişken barmen içkilerimizi hazırlamak için döndü.

"Ne?"

Omuz silkti, bardan bir peçete aldı ve kenarlarını kıvırdı. "Hiçbir şey."

"Önemli bir şey
değil." "Ben
sadece-"

Ellerimi uzatıp peçetenin üzerindeki ellerini sabitledim. "Sadece ne?" Teni benimkinin altında parladı, elektrikli ve sarhoş edici. Ona dokunmak, daha fazla dokunmak ve daha fazla sikişmek istememe neden oldu. Her santimini okşamak, yalamak ve tapmak istiyordum. Kaşıntılı, ezici ihtiyaç kanımda çatırdıyor, bırakmam ve sadece teslim olmam için yalvarıyordu.

Bu sahte yemeği unutmak ve meraklı gözlerin yargılamayacağı bir yere geri dönmek. Pim'i uyarılarla donatmak için
kırılmaya ne kadar yakın olduğumu ve sonunda kırıldığımda bunu onun suçu haline getirdiğimi.

Ama ben
yapmadım.
Ben olsam
yapmazdım
.

Gitmesine izin verip, iki bardak şarap içerken başımla
teşekkür ettim.

Önümüze portakal suyu, tekila ve nar ekşisi konuldu. "Sessizliği başkalarına karşı kullanabilirsin Pim, ama bana karşı kullanamazsın."

İçkisini yudumladı, alkolün güçlü tadıyla yüzünü

buruştururken sorumu geçiştirdi. Ona birkaç dakika vererek ben de kendi içkimi içtim. Turunçgillerin ekşiliği gergin ruh halime yardımcı olmadı.

Yanımda yumuşak bir fısıltı. "İçki içmiyorsun."

Kıpırdamadan durdum, bardağı tekrar bardağın üzerine koydum ve yüzümü ona döndüm. "İçki içmediğimi nereden biliyorsun?"

Utangaç bir ifadeyle bana baktı. "Alrik'in evinde... teklif ettiği içkileri reddettin."

Bunu fark etmiş miydi? Hıh. Başka neyi fark etti? "Çünkü bir ahmakla sosyal nezakete katlanmayı reddediyorum."

Omuzları gerildi, aklı gitmesini istemediğim yerlere gitti.

Bileğinin narin tenine dokunarak mırıldandım, "Bir ölü ahmak. Artık size zarar veremez."

Bana keskin bir gülümsemeyle konuyu değiştirdi. "Phantom'da içki içmiyorsun."

"Çünkü daha iyi bir alternatifim var."

"Ot mu?"

"Bu ve diğer şeyler."

"Çellon."

"Evet."

Gözleri parladı, hesaplamayla daraldı. "Bana o ilk gece hayatını yöneten pek çok yasa olduğunu söylemiştin." Sanki bana bunu sormak için hazırlanıyormuş gibi daha dik oturdu. "Nedir onlar?"

İçimi çektim ve içkimden bir yudum daha aldım.

Tekila pek iyi gelmedi ama yine de bir yudum daha aldım.

Bu benim hatamdı. Önceki sorularını yanıtlamıştım, bu da ona daha fazlasını yanıtlayacağım yanılsamasını vermişti. Ona ailemden bahsetmiştim. Kendi annemin benden ne kadar nefret ettiğine şahit olmuştu. Hakkımda zaten sayısız şey biliyordu. Benim onun hakkında bildiğimden çok daha fazlasını.

Birbirimize karşı anlayışımız orantısızdı. Bunun devam etmesine izin verilemezdi.

İçkimi iterek kollarımı kavuşturdum. "Artık yok." "Artık yok mu?" Başını eğdi. "Artık ne yok?"

"Cevaplar."

"Ama-"

"Benimkilerden bazılarına cevap verene kadar başka yok."

Bana baktı, yüz hatlarını endişe kaplamıştı. "Neyin cevabı?"

"Her şeye."

Bilmek istediğim şeylerden oluşan bir ansiklopedim vardı; sormak için yanıp tutuştuğum sorular. Ama önce, o
Bir centilmen olmayı ve önceki anlaşmamızı uygulamamayı seçtiğim için, bana sadece sırlarını değil, başka şekillerde de ödeme yapması gerektiğini anladı.

Barmen, pencere kenarındaki yaşlı bir kadınla konuşmak için yerinden ayrılmıştı. Tezgâhın arkasında düzenli raflarda ve mavi ışıklı vitrinlerde oksitlenmiş siyah metal kaşıklar, preslenmiş peçeteler ve otelin amblemiyle süslenmiş kokteyl karıştırıcıları vardı.

Otel mülkü ama hiçbir değeri yok. Konukların hiç düşünmeden kullandıkları ve aşırdıkları şeyler.

Bakalım Pim ne yapacak.

Gülümsedim. "Konuşmadan önce benim için bir şey yapacaksın."

"Ben mi?"

"Öylesin." Çenemle vitrini işaret ederek, "Bana bir kaşık çal" dedim.

Kaşları havaya kalktı, cildinin ne kadar kusursuz olduğunu, yeşil gözlerini ortaya çıkarmak için makyaja ihtiyaç duymadığını vurguladı.
Saçlarının beni sürekli cezbetmesini sağlamak için bir kuaförle saatler geçirdim. "Pardon?"

"Anlaşmamızı hatırlıyor musun? Benim için bir şeyler çalacaktın?" "Böyle şeyler söylediğini hatırlıyorum. Ama ben hiç
kabul ettiğimi hatırlıyorum."

Gülümsedim. "Oh, beni şımartarak onları kabul ettin. Ayrıca, sessizliğinin gözlerinin bana cevap vermesini engellediğini mi sanıyordun? Seni okuyabildiğimi unutuyorsun Pim, tıpkı senin beni okuyabildiğini tahmin ettiğim gibi."

Dudaklarını büzdü, beden dilini anlamakta usta olduğuna dair inancımı ne doğruladı ne de yalanladı.

"Ayrıca, benim adıma zaten birkaç şey çaldın. Bu seni bir hırsız yapar." Daha yakına eğildim, bu konuşma kesinlikle ikimizin arasında kalsın, elmasla değil
etrafımızdaki ışıltılı soylular. "Ve bir hırsızın pratiğe ihtiyacı vardır."

Teninin kokusu burnuma çarptı, beni yakaladı.
sikin etrafında. Daha da yaklaşıp boynunu kuğu kıvrımına doğru uzatarak ısırmam için yalvarırken iniltimi yuttum. "Şu
yüz dolarlık banknot bende.
ev. Bunu sana verebilir miyim?" Sesi dalgalandı, arzuyu yansıtan bir yumuşaklıktaydı. "Eminim bu aptal bir kaşıktan daha değerlidir."

O yaklaştıkça kalbim hızlandı. Dizini
dizime dayadı.

Onun vücut ısısı benim vücut ısıma karşı.

Görüşüm bulanıklaşsa ve odaklanabildiğim tek şey o olsa da kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Onun kokusu. Onun sesi.
Onun cazibesi.

"Ben para istemiyorum. Bir sürü param var."

Keskin bir nefes aldı, omurgasından aşağı doğru hafif bir ürperti yayıldı. "Ne istiyorsun o zaman?"

Kahretsin, bu yüklü bir soruydu.

Ve basit bir cevabı olmayan bir
soru.

"Eğer sana gerçekten ne istediğimi söyleseydim, buradan öyle hızlı kaçardın ki seni yakalayamazdım."

Geri çekildi, gözleri gözlerime kilitlendi. Dudaklarını yaladı ve onu öpmek için tüm içgüdülerimle savaştım. Tadının tekila ve portakal suyu olduğunu biliyordum. Sıcak olacağını biliyordum. Onun da beni öpeceğini biliyordum.

Tanrım, bu düşündüğümden de zormuş.

Doğrulurken içkimi yudumladım ve iki uzun çekişte bitirdim. "İstediğim şey, Pim, bana bir içki çalman.
kaşık."

Etrafında dans ettiğimiz her şeyden kaçınmam sayesinde aramızdaki sıcaklık sönerken ürperdi. "Bir kaşık mı?"

Elimin tersiyle ağzımı ovuşturdum, bu oyundan zevk alıyordum çünkü onu soyarken gücü tekrar bana veriyordu. "Evet. Özellikle de barın arkasından siyah bir kaşık."

"Ama Fantom'un üzerinde sayısız kaşık var." "Mesele bu değil."

"Ne anlamı var ki?" Giderek artan hırçınlığı, tavrını gösterecek kadar güvende hissettiği bir sırıtışı gizlememe neden oldu
ve sinirlendim çünkü bu beni onun için daha da zorlaştırdı.

Sesimi alçaltarak gürledim. "Bana itaat etmeni sağlamak için." Yutkundu, uzun uzun ve sertçe baktı.

Zaman durdu.

Otel soldu, şehvetle parıldadı ve hızla
buluşma adabının sınırlarını zorluyor. Akşam yemeği ve sohbet kimin umurundaydı ki?
onu barın üzerine yayıyor, herkese gitmeleri için bağırıyor, ve onu tam burada, şu anda almak neredeyse boşalmama neden oluyordu?

Bu fantezi çok iyiydi, çok gerçekti.

Sonunda gözlerini indirip bar taburesinden kayarken hızla sertleşen sikimi yeniden düzenledim. Gerginliği onaylamadığını gösteriyordu. Eğik kaşları itaat edeceğini söylüyordu... kızgınlıkla.

"Sadece bir tane mi?" Ses tonu alaycılık kokuyordu. "Bunun yeterli olduğuna emin misin?"

Asık suratlı sözlerini azarlamadan geçiştirdim. "Sadece bir tane."

Oflayıp pufladıktan sonra barın etrafında dolanırken başka bir şey söylemedi ve gözünü görevliden ayırmadı.
yaşlı müşterisiyle konuşmaya devam etti.

Sevdiğim okyanus gibi hareket ediyordu. Çakıl taşları, kaşmir ve kadife üzerinde yuvarlanan, asla sıçramayan, asla kırılmayan, yeni bir yere yolculuk eden bir nehir gibi.

Ateşi hiç sönmeden istediğim her şeyi yapması beni mahvetti.

Onca yıl boyunca nasıl bir eşya olarak tutulmuş ve hiç kırılmamıştı? Ona nasıl böyle davranılabildi?
ama onu mahvetmelerine asla izin vermedi mi? Başka hiç kimse

Ne yaptığımı gördün mü? İmparatoriçenin ölümlü halini gördün mü? Herkesten çok daha cesur savaşçıyı gördün mü?

Kahretsin, esaretten sonra bu kadar çabuk hareket edip konuşuyor ve beni yerime koyuyorsa, bundan bir ay sonra nasıl olurdu? Bir yıl sonra? Dizlerimin üzerine çökmüş, göstereceği ilgi için yalvaran ben olurdum.

Pim hiç oyalanmadan, ışıltılı kadehlerin ve pahalı içki şişelerinin yanından geçerek hırsızlığının nesnesine doğru ilerledi. ile

Hızlı parmaklarıyla, kardeşlerinin bulunduğu raftan uzun saplı siyah bir kaşık aldı ve utanmadan ya da korkmadan bana doğru döndü.

Müşterileri zengin bir şekilde dekore edilmiş sürahilerden burbon ya da konyak almaya ikna etmek için tasarlanmış ışıklar yüzünü kamaştırıyordu. Sanki gökyüzünden yıldızlar düşmüş ve teninde yeni bir yuva bulmuş gibi görünüyordu.

Beni sıcak bakışlarına hapsederek bir kez gülümsedi ve aleti göğüs dekoltesine soktu.

Yutkundum.

Bacaklarım gerildi.

Vücudum sertleşti.

Kalbim bir dakikada bir mil attı.

Bu kız çok tehlikeliydi.

Bu kız cehennemin ta kendisiydi.

Hızlıca, ama tüm otoritesiyle, şef garsonun masamızın hazır olduğunu duyurması için tam zamanında bana doğru geri yürüdü.

Yirmi İkinci Bölüm

Pim

KAŞIK çoktan soğuk metalden sıcak dosta geçmişti.

Elder'ın beni kime dönüştürdüğünün bir amblemi gibi göğüslerimin arasına yerleşti.

Onun için çalmıştım.

Bardan bana ait olmayan bir şeyle çıktım ve suçluluk duymadan bir masaya oturdum.

Elbette, otelde binlerce kaşık vardı ve çoğu zaman içinde kaybolacak veya aşırı kullanımdan dolayı atılacaktır

-Ama istemeden almıştım ve bu sefer utanmadan saklayacaktım.

Fotoğraf çerçevesinin aksine, onu iade etme ihtiyacıyla kaşınmadım. Sütyenimin içindeki ağırlığından zevk aldım. Her nasılsa, bir güç tılsımına dönüşmüştü. Daha uzun oturdum. Daha derin nefes aldım. Göğüslerimin arasına sıkışmış büyüsüyle canlandım.

Erkeklerin beni dövmesine neden oldukları için nefret ettiğim göğüsler.

Göğüslerimi küçümserdim çünkü beni hiçbir şey olmak istemediğim zaman. Fiziksel formu olmayan, acı çekmeyen, kanı ya da bedeni olmayan hiç kimse olmak istedim.

Ama şimdi... o kaşık tenimi öperken ve Elder içine attığı her şeyle cızırdarken, başka bir parçamın kilidini açtım.

Sonunda kadın olduğum için minnettar olan bir parçam. Ölümün hoş sirenine teslim olmadığım ve hayatta kaldığım için minnettardım.

Hayat daha iyiydi. Hayat çalmak, manipüle etmek ve karar vermek için benimdi.

Dünyanın birdenbire ne kadar heyecan verici göründüğünü düşünerek kendime sarılmak istedim. Telafi etmem gereken ne kadar çok fırsat ve kaçırdığım deneyim vardı. Çalmak istedim başka bir kaşık. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Çatallar, bıçaklar, vazolar ve heykelcikler istedim. Almak ve almak istedim, benden çalınanları geri almak istedim.

Gölgelerle örtülü ve mahremiyetle gizlenmiş samimi bir masada karşılıklı otururken Elder konuşmadı. A Lacivert masa örtüsünün üzerinde tek bir mum titriyordu. Yanında neredeyse Elder'ın mükemmelleştirdiği origami dolarlar kadar mükemmel beyaz bir gül vardı.

Hava, söylemediğimiz her şeyle ağırlaşmıştı.

Bana bir şey olduğunu biliyordu.

Söylediğinden çok daha fazla mücadele ettiğini biliyordum.

Birbirimizi okuyoruz - tüm konuşmaları nüanslarda ve titreyen kirpiklerde tutuyoruz, diğerinden gerçeği istemeden kendi kararlarımızı ve teorilerimizi oluşturuyoruz.

"Merhaba, bu gece garsonunuz ben olacağım."

İstenmeyen bir davetsiz misafir Elder ve benim aramdaki yüksek atmosferi mahvedince şaşkınlıkla irkildim.

Elder gözlerini benimkilerden ayırdı ve kolunda beyaz bir bez, elinde net bir not defteri ve kalem olan şık genç adama sertçe gülümsedi.

Garson başını eğdi. "Sipariş vermeye hazır mısınız? Size ne getirebilirim?"

Elder bakılmamış menüyü kapıp bir komut verdiğinde kulaklarım çınladı. Baştan çıkarıcı tınısı kulaklarıma doldu ama sözleri bir anlam ifade etmedi.

Ne yiyeceğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu çünkü kulaklarım çalışmayı bırakıp her şeyi gözlerimle algılamaya başlamıştı.
onun hakkında. Garson gittikten sonra suyunu yudumlama şekli.
Gümüş dalgalı kol düğmeleriyle oynaması. Bu şekilde
Bana bakmayı kesmeye çalıştı ama birkaç saniye içinde gözleri tekrar benimkileri buldu ve bırakamadı.

Ben de aynı dertten
muzdariptim. O
yerçekimiydi.

O aydı, ben de okyanus ve birlikte bir an bile gözlerimizi ayıramıyorduk.

O kaşık istememişti, ben de istememiştim.
ona vermek için. Bu bizim küçük sırrımızdı ve muhtemelen bakışlarının birden fazla kez göğsümde gezinmesinin tek

nedeni bu değildi,

Beni aynı anda hem sıcak, hem soğuk, hem ıslak, hem de karıncalı yapan bir şekilde üzerimde duruyordu.

Aperatiflerimiz geldi.

Ton balığı ceviche ve krem peynirli çıtır wonton tabanı.

Elder tabağımı toplayıp önüme iki nefis meze koyarken bir kez daha sohbet etmedik.

Parmaklarımı kullanarak bir tanesini ağzıma yerleştirdim. Benim
İştahın aç olduğu tek bir şey vardı ve o da yemek değildi. Bir kez daha, o korkunç şehvet kelimesi beni çarpıtmış ve istediğim şeyi isteyecek kadar iyileştiğime inandırmıştı. umutsuzca açlık çekiyordu.

İnce tatlar dikkatimi çektikçe tat alma tomurcuklarım canlandı ve sonunda bana Elder'dan başka odaklanabileceğim bir şey verdi.

Yavaşça çiğnedi. Gözleri bir an için kapandı, hafif ama aromatik yemeğin tadını çıkardı.

Güçlü boğazı yutkunurken dalgalandığında ağzım sulandı. Elleri peçetesini toplamak için bükülürken dişlerim birbirine kenetlendi. Başını çevirip restoranı ve kendi yemek vahalarında yemek yiyen arkadaşlarını incelediğinde, mükemmel biçimli kulağını, alnındaki allık mavi-siyah kıvrımı ve saat beş yönündeki gölgesinin pürüzlerini inceledim.

Ceviche'nin içinde yasadışı maddeler mi vardı? Neden birdenbire yemeğimle ilgili her şeyin farkına varmıştım? Arkadaş mı?

Peki neden konuşmadık?

Sadece birkaç bakış, kelimelerimizin asla ortaya çıkaramayacağı şeyleri ortaya çıkarırken neden konuşmaktan korkuyordum? Birbirimiz için acı çektik. Birbirimiz için yaralandık.

Hiçbir zaman sevildiğini hissetmek için fiziksel temasa ihtiyaç duyan bir kız olmamıştım. Annem sarılmayı sevmezdi ve ben de sefil geçmişimden sonra hiç dokunulmamaya daha uygun biriydim.

Ama Elder'ın varlığı beni etkiledi.

Masanın diğer tarafında olmak hoşuma gitmiyordu. Onun yanında olmak istiyordum. Ona dokunabilmek istiyordum.

Masa örtüleri ve kaliteli yemekler, köpek kasem ve zincirlerimden sonra hala bir yenilikti. Bu dünyada bir sahtekârdım.

Elder'ın bana düşüncelerim için bir peni vermeye çalıştığı o ilk gecedeki gibi yakın olmasına ihtiyacım vardı. Dünyamın sonunu getirdiği o ilk buluşma.

Beni geçmişimin fısıltılarından koruması için ona ihtiyacım vardı, böyle bir yerde yemek yeme iznim olmadığını tıslıyordu. Bir evcil hayvan değil de bir kadın olduğumu düşünmek için ehliyetim olmadığını.

Beni inandıran oydu. Beni güvene yaklaştıran oydu.

Ana yemeğimiz geldi.

Elder ikimiz için de aynı şeyi sipariş etmişti: karnabahar püresi ile kızarmış deniz tarağı, adını koyamadığım şeylerle ve dilimde patlayan otlarla süslenmişti.

Yemek yerken, bakarken ve biraz daha yerken sessizlik üçüncü bir varlıktı.

Midem yemek ve fantezi ile karıştı. Sorulardan doğan gerginlik.

Odamıza döndüğümüzde ne olacak? Yalnız kaldığımızda ne yapacağız?

Elder sert bir bakışla ve muhteşem badem gözlerini gölgelemeyi hiç bırakmayan kaşlarını çatarak beni yerime yapıştırırken kendimi her lezzetli lokmayı yemeye zorladım.

Ancak yemeklerimizi bitirip kirli tabaklarımızı aldıktan sonra arkasına yaslandı, peçetesiyle ağzını sildi ve kaşlarını çatarak kararlı bir tavır takındı.

Ortam arzu ağırlıklı olmaktan çıkıp amaca dönüştü.

Garip bir şekilde minnettardım. Aramızda zonklayan bağlantı henüz bizi yutmadığı için minnettardım. Zamanımız olduğu için. Bedenlerimizin çığlıklarının esiri olmadığımız için.

Peçetemle onu taklit ettim ve hazırlık aşamasında cesaretimi artırmak için bir yudum su içtim.

Elder gözlerini benden ayırmadan ceketinin cebine uzandı ve para klipsini çıkardı. Yüz dolarlık bir banknotu soyarak masanın üzerine bıraktı ve zarif parmaklarıyla bana doğru itti. "Senin için."

Aval aval paraya baktım, kaybolmuş ve biraz ucuzlamıştı. Bana daha önce de para vermişti ama banknotlar her zaman origamiyle süslenmişti. Kaç tane olduğunu saymamıştım.

Kâğıt eserleri sayesinde hediye ettiği miktar - yıllardır sahip olduğumdan daha fazlaydı - ve katlanmış sanat eserlerinin herhangi bir sayısını kabul etmeye devam edecektim çünkü harcamak için onları yok etmeye niyetim yoktu.

Onlar hediyeydi. Bu
ödemeydi.

Ne için ödeme?

Asla doğrudan nakit kabul etmezdim.

Sandalyeme geri oturdum, dudaklarım
inceldi.

İnce reddimi anlayarak öne doğru eğildi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Faturayı aldı, yeşil kâğıdı buruşturdu, yüzü aramızdaki gerginlikten sıyrılıp neredeyse masum bir hal aldı. Parmakları kıvrıldı ve katlandı, düz parayı sihirli bir şekilde bana okulda öğretilen basit bir turnaya dönüştürdü.

Bana doğru geri iterek mırıldandı, "Bu bir hediye. Ödeme değil."

Beni bu kadar iyi anlamasından nefret ediyordum. Beni bu kadar iyi okuyabilmesinden. Bu benim mahremiyetime bir saldırıydı. Gizli ve saklı tutmaya çalıştığım her şeye bir saldırı.

İleri uzanmadan önce bir saniye durakladım ve
yeşil kuşu masa örtüsünden kopardı. Beni doğru okumuş olması onu cezalandıracağım anlamına gelmiyordu. Müziğinden nefret ettiğim kadar origamisini de seviyordum.

Avucumun içinde tutarak kabul anlamında başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme. Bu bir şeyin
karşılığı." "Ne için?"

Çenesini ovuşturdu. "Bilmek istediğim şeyler için."

Sessizce oturdum, olanları anlamaya çalışıyordum. Elder öne doğru eğildi, ellerini birbirine kenetledi, dirseklerini masaya dayadı. "Sorduğum her soru için bana bir cevap vereceksin."

Daha fazlasını bekledim.

Devam etmeyince, "Para nereden geliyor?" diye sordum.

"Sana belirli bir değer vereceğimi söylemiştim. Özgürlüğünü kazanmak için ödemen gereken bir değer. Özgürlük teklifimi reddettin. Şimdi, onu almak için dediklerimi yapmalısın."

"Peki ya istemezsem?" Acımasız bir dürüstlükle ikimizi de şaşırtarak ağzımdan kaçırdım. "Eğer artık kendimi güvende hissetmediğim bir şehre, beni hiç sevmeyen bir anneye ve artık beni tanımayan arkadaşlara mı? Sonra ne olacak?" "Sonra paranı alır ve yeni bir hayata başlarsın."

Kalbim başka bir varoluşu düşünmek için çarpıyordu. Seyahatlerin, yatların ve en önemlisi onun olmadığı bir hayat. Ben yüzeysel değildim. Elder'ı bana sağlayabileceği pahalı yaşam tarzı için sevmedim. Elder'ı bana verebileceği yaşam kalitesi için sevdim. Sunduğu anlayış için. Akrabalık paylaştığı bilgi. Bu nitelikler benim gözümde paha biçilemezdi.

Vinçi döndürerek fısıldadım, "Yani hala benden kurtulmak mı istiyorsun?"

"Mesele benim ne istediğim değil, Pim." Ters ters baktı. "Bu neyin doğru olduğuyla ilgili."

Bir an cevap vermedim, neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştım. Aramızdaki bağ yanlış mıydı? Aramızda büyüyen şey korkunç bir şey miydi? kesilmesi gereken? Kim doğruyu ve yanlışı yargılayacak kadar saftı? Kendi kurallarımızı koyarken ve kendimize bir zemin bulurken bize kuralları çiğnediğimizi söyleyecek kim vardı? ikimiz de hayatta kalabilir miyiz?

Başımı kaldırıp gözlerinin altındaki gri gölgeleri ve çenesindeki gerginliği inceledim. Elder o kadar yetenekli görünüyordu ki bana söylediklerini unuttum. İhtiyacını

uygun bir şekilde görmezden geldim.

sadelik, müzik ve eğilimlerini uzak tutmak için alışılmışın dışında yollar.

"Senin için gitmemi istiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil."

"Yani hayatını daha karmaşık hale getirdiğimi inkar mı ediyorsun?"

Homurdandı, havlaması hüzünlü bir kahkahaya dönüştü. "Bu kadar acı verici bir şekilde doğruyken bunu asla inkar etmem."

Dudağımı ısırdım, oksijenin yerini alan helyumun beni gıcırtılı, ince ve her an patlamaya hazır hale getirmesinden nefret ediyordum. "Oh." Yani bu denklemde yanlış olan bendim. Elder benim doğrumdu, ama ben onun yanlışıydım. Ben iyileştikçe, o yenik düştü. Ben iyileştikçe, o kötüleşti.

Birlikte hayatta kalamadık çünkü ben onun yardımseverliğinden ve koruyuculuğundan beslenirken o benim yeni doğan cinselliğimin ve umudumun altında boğuldu.

Birbirimize karşı dürüst olmanın iyi bir şey olduğunu sanıyordum. Bu gece ne olursa olsun, buna bir sonumuz olduğunu bilerek başladığımızı bilmek.

Bunu biliyordun, Pim!

Bunun geçici olduğunu hep biliyordun.

Sadece biliyor olmam, kalbime saplanan paslı bir bıçak olmadığı anlamına gelmiyordu.

Para turnasını sanki canlanıp yemekten kalan kırıntıları gagalayacakmış gibi okşayarak, "Benim değerim ne kadar?" diye mırıldandım.

Çenesi sıkıştı. "Değerinin ne kadar olduğunu düşünüyorsun?"

Ne korkunç bir soru. Çok düşük cevap verirsem geçmişimin üstesinden gelemediğime inanacaktı. Çok yüksek cevap ver,

ve onun yardımının üstünde olduğumu düşünüp beni gönderecekti. Kendime ondan daha fazla değer verdiğimi düşünecekti. "Buna cevap verememem."

"Bu durumda, sence benim değerim ne kadar?" Gözleri simsiyah parlıyor, tahmin etmem için bana meydan

okuyordu.

Soru beni şaşırttı. "Gerçek net değeri mi yoksa mecazi ruh fiyatını mı kastediyorsunuz?"

"Bunlar iki ayrı şey mi?"

"Kesinlikle." Yüz dolarlık turnayı masanın üzerine koydum ve sanki beyaz keten üzerine yeni indiği bir göletmiş gibi peçetemin ortasına yerleştirdim. "Bir ruh paha biçilmezdir ve asla parasal bir meblağa bağlanamaz. Net değer bu hayatta bir fark yaratabilir, ama öldüğümüzde hepimiz aynı değerde olacağız."

"Peki bu nedir?" Elder'ın sesi aldatıcı bir şekilde alçak ve kışkırtıcıydı.

"Geride bıraktıklarımızın ağırlığı kadar değerliyiz. Dokunduğumuz insanlar. Paylaştığımız hayatlar. Paylaştığımız hayatlar.
Topladığımız ve takas ettiğimiz bilgi. Fiziksel olarak cesetlerimizin dönüştüğü toza değeriz ama ruhsal olarak sonsuza kadar zenginiz."

Kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Bunların hepsi çok güzel, Pim, ama soruma cevap vermedin." Dudaklarını yaladı. "Birini seç. Bir değer seç ve bana bir rakam söyle."

Kendimi Elder'a bakmaya
zorladım. Gerçekten bakmaya.

Egzotik yakışıklılığın, vahşi çocuksuluğun, tanıdığım adamın ötesine geçip sadece şık bir restoranda tertemiz bir takım elbise giyen kaba saba bir iş adamı gördüm.

"Sen zenginsin."

Başını salladı. "Ne kadar
zengin?" "Milyonlarca
mı?"

"Devam et."

"Gördüğüm en büyük yatla dünyayı dolaşacak ve Alrik gibi adamlarla anlaşmalar yapacak kadar zengin."

Gerildi. "Ve anneme inanıyor musun?
çaldığımı mı söyledi?" Omuzları gerildi, vücut dili sanki hiçbir fikrim olmadığını umuyormuş gibi kapandı. Cevap vermek istemediği bir soru sormuştu.

En azından endişelenmesine gerek yoktu. Kanıtlar aksini gösterene kadar bir insana diğerinden daha fazla inanmazdım. "Sen

Yaptığınız her şeyi mükemmelleştirme yeteneğine sahip bir müzik dehası.
Çalsaydın da çalmasaydın da para sana gelecekti."

"Beni çok fazla düşünüyorsun." Güldü, garson tatlı olarak tuzlu karamelli tartları bırakmaya geldiğinde yüzü kibar bir kayıtsızlığa büründü.

Onlara dokunmadık, bu karmaşık konuşmaya çok dalmıştık.

Şekerli ikrama bakarak fısıldadım, "Bana anlatacak mısın? Nasıl bu hale geldin? Bu imparatorluğu nasıl yarattın?"

Çatalını eline alan Elder, tatlıyı bir oyalama taktiği olarak kullandı. Tatlı ve günahkâr bir lokmayı ağzına atarak yavaşça çiğnedi. "Bu başka bir zaman anlatılacak bir hikâye, Pim."

"Ama bana söyleyecek misin?"

Gözlerini kaçırdı. "Bu gece olmaz."

Onu taklit ettim ve karamelden bir ısırık aldım.

Bir ısırık daha aldıktan sonra Elder sordu: "Sence bunu hak ediyor muyum?
Bu mu?"

Sorduğu sorular beynimi ağrıttı ve korkuya kapılmama neden oldu.
Yanlış anladığım için içim içimi yiyordu. Soru sormak istediğini söylediğinde, soruların onunla değil benimle ilgili olmasını bekliyordum. Kaçamak cevaplar vermeye ve hiçbir şey söylememeye hazırdım, barikatlarını aşmak ve hiç bilmediği şeyleri ortaya çıkarmak zorunda kalmayacaktım. görmemi istedi.

Sorusuna başka bir soruyla cevap verdim. "Bir insan hayatı boyunca harcayabileceğinden daha fazlasını hak eder mi?"

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "İyi cevap." Gözleri anlayamadığım şeylerle bulutlandı. "Doğru cevap hayır, ben bunu hak etmiyorum. Annem haklıydı. Onu çaldım. Bunların hiçbiri gerçek değil."

"Buna inanmıyorum. Bu gerçek. Sen gerçeksin. Senin için hissettiklerim gerçek." Nefesim kesildi, parmaklarımı dudaklarıma bastırmak için çırptım.

Hay aksi.

Dondu kaldı, sandalyesinde eski bir heykel gibi kilitlendi. Derin bir nefes çekti, gözleri beni sonsuza kadar inceledi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmezken bir şeyden nasıl emin olabiliyorsun? Bildiğin tek şey benim bir katil, bir suçlu, ailesi ya da geçmişi olmayan biri olduğumken?" Öfkesi yüzüne kazındı, omuzlarına ve ellerine kaydı. "Bana nasıl böyle bakabiliyorsun?"

"Ne şekilde?"

"Şu anda yaptığın gibi. Sanki ben seni bu masada becermemek için ölürken seni güvende tutacağıma güveniyorsun."

Onun itirafı ikimizi de susturdu.

Sessizlik çatırdadı.

Tartı görmezden gelerek vincimi tekrar elime aldım, neden olduğu kırbaçlama yoğunluğundan dolayı umutsuzca kıpırdanmaya ihtiyaç duyuyordu. "Sana naif göründüğümü biliyorum ama elimde değil.

Ne hissettiğimi. Bir şey hissetmeyeli çok uzun yıllar oldu. Kaçırılmadan önce bile, yaşamaktan ziyade önceki hayatımda sadece var oldum."

Yine sustum.

Henüz kendimle ilgili tek bir şey bile paylaşmamıştım. Şimdi başlasam durabilir miydim bilmiyordum.

Ama Elder az önce açtığım kapıyı kapatmama izin vermedi. "Nasıl yani?"

Masa örtüsüne baktım. Hiç Kimse'ye yazmak ve hayali bir kalem arkadaşıma anneme ne kadar kızgın olduğumu söylemek, bunu yüksek sesle söylemekten farklıydı. Yazmak ihanet gibi hissettirmiyordu. Bugün bile katı tutumu ve sevgisizliği yüzünden ondan nefret ettiğimi itiraf etmek istemiyordum.

Onun için endişelendiğimi. Ondan nefret ettiğimi. Onu sevdiğimi. Onu özlediğimi. Onu lanetlediğimi.

Elime bir kalem alıp bir şeyler karalamak için duyduğum o tanıdık kaşıntı beni yiyip bitirdi. Hiç Kimse'ye yazmayalı günler olmuştu. Hayatımın bu yeni bölümünü mürekkep ve kalemle paylaşmayı nasıl unutmuştum?

Papirüs mü? Sadece... Elder'ın beni bilmediğini söylediğimde

doğru değildim.

Öyle.

Notlarımı kimseye okumadı.

Her bir mektubu.

Başımı kaldırdım, belli belirsiz bir öfke sıcak bir kızgınlıkla birleşiyordu. "Geçmişim hakkında söylediğinden daha fazlasını zaten biliyorsun. En içteki düşüncelerimi okudun. Onları çaldın."

İnkâr kaslarını sıkıştırırken alnı çatladı, ancak gerçekle birlikte damlayıp gitti. "Ben yaptım."

"Öyleyse neden beni öğrenme ihtiyacı duyuyorsun? Benim hakkımda herkesten daha çok şey bildiğin halde neden benden kurtulmak için bana 'hakim olman' gerektiğini söylüyorsun?"

Çenesini ovuşturdu. "Notlarını okumuş olabilirim Pim, ama kime yazdığını hiç düşünmedin mi?"

"Kimseye yazmıyordum."

"Aynen öyle."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Neden onları Kimse'ye verdiniz?

Neden özellikle bu adres?"

Omuz silktim. "En az iddialı olan oydu. Sevgili Günlük çok gençti. To The Person I Wish Would Rescue Me ise dayak yemeye davetiye çıkarıyordu. Sadece... doğru hissettirdi."

Elder başını hafifçe sallayarak bıyık altından kıkırdadı. "Sadece doğru hissettirdi."

Ne melankolisini ne de alışılmadık sohbetimizin yönünü anlayabildim.

Detaylandırmasını isteyecektim ama başını kaldırıp baktı, siyah gözleriyle beni iğneliyor. "Benim kültürümde bir aile üyesi reddedilirse ona hiç kimse denildiğini biliyor musun? Onlar

Evim yok, insanlarım yok, gidecek hiçbir yerim yok. Seni kurtarana kadar.

hiç kimse değildi. Bu tesadüfün ne kadar çılgınca olduğunu anlıyor musun? Notlarını çalmak ve sanki bunca zamandır bana yazıyormuşsun gibi hissetmek? Seni bulmam için bana yalvardığına inanmak, ama yine de seni kurtarmamın iki yıl sürmesi?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben tesadüflere inanmam, Pim. Kâğıt üzerinde okuduklarımın gerçeği duyma ihtiyacımı saptırmasına izin vermeyeceğim. Her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum.

Her şeyi biliyorum. Şimdi anlıyor musun? Şimdiden seni tanıyormuşum gibi hissediyorum ama seni tanımıyorum. Okuduklarım beni zerre kadar tatmin etmiyor. Bunu senden duymaya ihtiyacım var." Gözleri yandı, aynı hızla yeni bir konuya geçti.
buna çevirdi. "Akşam yemeğini bitirdik. İkimizin de o otel süitine adım attığımız anda gerçekleşeceğini bildiğimiz şeyden bizi uzaklaştıracak başka hiçbir şeyimiz yok."

Daha sert, daha hızlı nefes aldım. "Ne diyorsun sen?"

"Bir şey söylediğimden emin değilim." Yüz hatlarını işkence görmüş bir maskeye dönüştürdü. "Bu gecenin nasıl geçeceğini bildiğimi sanıyordum ama hiçbir fikrim yok. Eğer benimle birlikte
sorumlu olmayacağım. Özür dilemeyeceğim. Kontrol bende olmayacak."

Nefes almayı tamamen bıraktım. Buna nasıl tepki vermem gerekiyordu? Çığlık atarak sokakta koşmak mı? Güvenerek peşinden mi gidecektim? Neye?

"Söylemen gerek," diye ısrar etti. "Daha önce söylediklerinde ciddi olduğunu söyle."

"Ne dedim ben?"

"Benim için bir şeyler hissettiğini. Bu gecenin artık sadece seninle ilgili olmadığını biliyorsun. Benimle ilgili. İkimiz hakkında
bize."

Ayağa kalktı, beni vaat edilen krallık yerine yeraltı dünyasına götürmeye hazır karanlık bir prens gibi elini uzattı. Bunu ben davet etmiştim. Haftalardır bu uçuruma doğru yaklaşıyorduk.

Nasıl tepki vereceği hakkında
hiçbir fikri yoktu. Nasıl tepki
vereceğimi bilmiyordum.

Eşit zemini ve nihai zevki bulabiliriz. Ya da birbirimizi uyumsuz bir acı yağmurunda mahvedebiliriz.

Buna değer mi?

Bu kumarı oynayacak kadar güçlü müydüm? Garip arkadaşlığımızı korkunç bir romantizmle takas edecek kadar?

Bir cevabım yoktu. Elimi onun elinin içine koyup odaya kadar onu takip edene kadar bulacağımdan şüpheliydim.

Ta ki ben pes edip olacaklara izin verene kadar.

Ben de aynen öyle yaptım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yaşlı

Yemek odasından asansöre ve süite sessizce ilerlerken HÔTEL DE PARIS röntgenci gibi görünüyordu.

Tatmadığım yemeği yerken, etrafımda istemediğim insanlar vardı, duvarlar cansız, mobilyalar kör, sağır ve dilsizdi.

Şimdi, koridorlarda yürürken ve ağır perdeleri, davetkar yastıklarıyla zengin süitimize girerken ve
Yüzyıl dekoru, sanki duvarlar göz, mobilyalar kulak çıkarmış gibi ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Hiçbir şey yapmadığım için kendimi suçlu hissettim.

Her şeyi beklediğim için utandım.

İki büklüm olmuştum ve lanet olası derimden sıçrıyordum.

Pim, sanki bir spot ışığı altında değilmiş ya da geçmişinde yaptığı her yanlış için avizelere veya koltuklara hesap vermek zorunda değilmiş gibi sallanarak odaya girdi.

Eşikte duraksadım ve kendime son bir kez istediğimin bu olup olmadığını sordum.

Tek seferlik kuralım iki sefer lehine bozulmuştu.

Bunu yaparsam, kendime gelip gelemeyeceğimi ya da kendi takıntıları dışında hiçbir şeyi umursamayan çocuğa dönüp dönmeyeceğimi kim bilebilirdi ki? Çello telleri parmaklarını kemiğe kadar çiğneyene kadar çalan. İnsanları döven, çünkü o
Bir silah olmanın acısını ve zaferini arzuluyordu.

Bağımlılığın ritmine kapılmaya bu kadar yakınsam, tamamen vazgeçmeme daha ne kadar vardı?

Elim uzandı, kapıyı itmek ve kilitlemek için kapıyla birleşti. Emniyet zincirini yerine kaydırdığımda şangırdadı. Potansiyel tecavüzcüleri ve katilleri dışarıda mı bırakıyordum yoksa Pim'i içeride biriyle mi kilitliyordum bilmiyordum.

Lanet olsun, topla kendini.

Arkamı dönerken şakaklarıma masaj yaptım.

Pim'in parmakları göğüs dekoltesinin arasına dalınca donup kaldım.

Orada ne olduğunu biliyordum. Çalınan mutfak eşyasını unutmamıştım. Yemek boyunca göğsüne bakmaktan ve onu aramak için duyduğum çaresiz arzuyla savaşmaktan kendimi alamadım.

Banyo kapısının yanındaki yan sehpaya doğru yöneldiğinde yutkundum, kaşığı serbest bırakmaya ve üstünde duran deniz mavisi kaseye bırakmaya hazırdım.

Tek başına soğumasına izin veremezdim. Vücudunun sıcaklığını hissetmem gerekiyordu.

"Bekle." Elimi kaldırdım, sertçe ilerledim. "Bana bırak."

Önünde durduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Dudaklarını birbirine bastırarak hafifçe başını salladı ve göğsü kabararak ellerini bıraktı.

Tüm kaslarım baskıcı ihtiyacıma karşı koyarken, parmaklarımı yavaşça onun sıcak, mükemmel göğüslerinin vadisine soktum.

Yüce Tanrım.

Gözlerim şehvetle dolup taşarak kapandı. Teni çok yumuşaktı. Nefesi çok narindi. Parmak uçlarım kaşığın etrafına kilitlenirken daveti çok sıcaktı.

Kukuletalı bir bakışla, hafifçe çekiştirdim.

Pim ürperdi, dudakları aralandı ve en seksi kızarıklık göğsünden yanaklarına doğru tırmandı.

Sikim o kadar sertleşti ki bel kemerimi deldi, kaçmak ve yapamadığım şeyi yapmak için çaresizdim.
-Üzerine atlayıp onu çaresizce becermek için.

Tekrar çekiştirirken, kaşığı dekoltesinden kaydırırken ve yuvarlak ucunu sürüklerken manik bir özlemle doluydum.
etinin küreciklerinin etrafında.

Sağ göğsünün tepesine sessizlik anlamına gelen Japonca karakteri çizdiğimde titredi.

Onun için sessizlik.

Hayatımı aptalca teslim ettiğim hizip için sessizlik.

Chinmoku Japonca'da sessizlik anlamına geliyordu ve tıpkı Kimse Yok mu'ya yazdığı gibi, hiç beklemediğim bir şekilde dönüp dolaşıp karşıma çıkmasından nefret ediyordum.

Hala sıcak olan kaşığı avucumun içinde tutup ondan bir adım uzaklaşırken ikimiz de titriyorduk. Biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Özlemin eşleşen kokusunu içime çekmeden nefes almaya ihtiyacım vardı.

Onu sıkıca kavradım. "Nasıl hissediyorsun? Bunu alırken?"

Pim parmaklarını saçlarında gezdirdi, parlak telleri karıştırdı, cinsel transa girmişken kendini uyandırdı. içine kaydı. Şık ve lezzetli yaratığı akşam yemeğinden sildi, yerine daha vahşi, bir şekilde daha da güzel bir versiyonunu koydu. "Kaşık mı?" Sanki konuşmak aklındaki son şeymiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

O duyguyu biliyordum.

Bu yüzden onu yakalamak yerine konuşmayı seçtim. Onu anlamsızca öperek bize biraz daha zaman kazandırdı. "Evet, kaşık. Onu aldığına pişman mısın?"

"Almalıyım. Onu ben almadım."

"Yapmalı mısın? Bu yapmadığın anlamına mı geliyor?" Ağzım gururlu bir gülümsemeye dönüştü. "Onu almaktan zevk aldığını mı söylüyorsun? Heyecanlandığını mı?"

Etrafımda dolaşarak yatağa doğru ilerledi. "Pek sayılmaz."

"Yalancı." Kelimeyi ikiye böldüm.

Bağışlanmak istercesine ellerini iki yana açtı. "Güzel. Bana bir şeyler yaptı. Binlerce kaşıktan biri olduğunu ve özlenmeyeceğini bilmek elbette yardımcı oldu."

"Ah, bahaneler başladı."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Davranışımı mazur görmüyorum. Yanlış olduğunu biliyorum ve bunu bir daha yapmam... ama bu bana kendimle ilgili kaybettiğim şeyleri gösterdi."

"Ne gibi?" İlgim tavan yaptı. Kulaklarım artıklar için yalvarıyor.

"Birçok şeyi kaçırdığımı bilmek gibi. Çok korktuğum için kaçırmaya devam etmek istemediğim

deneyin."

Satır aralarını okumamak için elimden geleni yaptım. Cinsel bir davet duymamak için.

"Hırsızlığın heyecanı budur, Pim. Yaptıkça daha da kötüleşiyor."

Başını iki yana salladı. "Bu küçük heyecan kırıntısı duyduğum heyecanın yanında hiçbir şey-" Sözünü kesti, neredeyse ağzından kaçırdığı ve bilmemi istemediği bir şeyi söylediği için gözleri şokla parlıyordu.

Ona olan takıntım kontrol edilebilir olmaktan çıkıp tehlikeli sınırlara dayandı. "Ne zaman?" Ona doğru ilerlerken, benden kaçmak için geri adım attığında omurgamı kilitledim. Onun uzaklaşması içgüdülerimi acımasızca etkiledi. Kovalamak, avlamak, yutmak istememe neden oldu.

"Önemli değil." Bakışlarını zengin mavi halıya indirdi. "Unut gitsin."

"Ben hiçbir şeyi unutmam, Pim." Kaşığı arkasındaki yatağa fırlatarak kollarımı kavuşturdum. "Anlat bana."

Sertçe solumadan önce olduğu yerde kıpırdandı. "Beni öptüğünde... bana dokunduğunda duyduğum heyecanın yanında bu bir heyecan değildi." Yanaklarında kırmızı bir parıltı belirdi. "Ben pek öpülmedim. Hoşuma gideceğini sanmıyordum ama sen..." Kirpikleri havalandı ve gölgeli yeşil gözlerine bakmama izin verdi. "Bunu iyi yapıyorsun."

"Ah, Tanrım." Her santimim kalan mesafeyi silmek ve onu almak için hırlarken bir iniltiyi yuttum. Kendi kendine dayattığı sessizlikten sonra benimle konuşması en büyük ödüllerden biriydi. Beni öpmekten hoşlandığını itiraf etmesi?

Kahretsin, katlanabileceğimden daha fazlaydı.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin, Pimlico. Özellikle de şimdi." Ondan uzaklaşarak spor çantama ve acil durumlar için bir şeyler koyduğum küçük yan cebe doğru yöneldim. Zihnim vücut parçaları ve itiş kakışla doluydu. Hızlı, şiddetli sevişmeler. Onun travma geçirmiş ruhunu hiç düşünmeden istediğimi almakla.

Pim'in itirafı sayesinde içimdeki dürtü daha da güçlendi. Kanunsuz düşüncelerim olmaması gereken şeylere odaklandı.

Perdeler üzerinde çizgiler olan kumaştan yapılmıştı. Sayarsam çift çizgili mi yoksa tek çizgili mi olurdu? Halıda lacivertin içinde daha açık mavi girdaplar vardı. Açık ve koyu renklerin oranı eşit olur muydu?

Gözlerimi kapattım, aşırı uyarılmaktan saklanıyordum.

Parmaklarım hayali çello akorlarının üzerinde çırpınarak kanımdaki düzensizliğin etrafından dolaşmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. I
Pim'e dokunmak istedim. Bir bakıma, merkezde kalmak ve teslim olmamak için ona dokunmam gerekiyordu.

Ama sadece dokunmakla kalmazdı.
ve mutlak hakimiyet. Onu soyar, yalar, içine girerdim. Kavrar, sürer, tutar ve manipüle ederdim.
Bana her şeyini vermişti.

Ben berbat bir halde olduğum ve o da geçmişiyle trajik olduğu için, bu sadece bizi mahvedecekti. Ne onun ne de benim gelişimimi mahvetmeyi reddettim.

Ben bundan daha iyiyim.

Spor çantamın fermuarını açıp önceden sarılmış bir esrar çıkarırken dişlerimi sıktım. Bu bitkisel otun etkileri ilaç çok azdı ama gerekliydi. Zihnimi sakinleştirdi, meşguliyetimin sivri uçlarını biraz soldurdu ve istisnasız her şeye şimdi, hemen, hepsine ihtiyaç duymaktan biraz huzur verdi.

Yaklaşırken Pim'in topuklarının sesi halının üzerinde fısıldadı.

Ona sırtımı döndüm, bir yandan esrarı tutarken cebimde bir çakmak arıyordum. Pim yanımda durmak için hareket ettiğinde parmaklarım ateş çıkaran aleti bulmakta zorlandı ve daha derine indi. Hüzünlü gözleri otun üzerindeydi, yüzü soru sormakla beni rahat bırakmak arasında gidip geliyordu.

"Yapmamamı isteme, Pim," diye homurdandım, çantamda yedek bir çakmak gördüm ve onu kaptım. "Benden bunu yapmamı isteyemezsin."

"Yapamaz mıyım?"

Ateşi cigaraya tutarak yaktım ama içime çekmedim. Onun anlamasına ihtiyacım vardı. Bu benim olduğu kadar onun da korunması içindi. Onu zaten incittiğinden daha fazla incitemezdim.
oldu. Onu düzeltmeliydim, kendimi kontrol edemediğim için daha da kötüleştirmemeliydim.

Tatlı, tiksindirici duman yükseldi ve gözlerimi yaktı. Yine de içime çekmedim. "Benden durmamı isteyemezsin."

Dilinin ucunu alt dudağının üzerinde gezdirerek dumanın tavana doğru kıvrılmasını izledi. "Neden?"

"Sana nedenini söyledim."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Hayır, bana başka bir gerçeği söyle ki benimle birlikte olmak için kendini uyuşturuyormuşsun gibi hissetmeyeyim. Söyle ki beni istemediğini düşünmeyeyim."

Ne kadar ağır bir soru. Daha da ağır bir cevap.

Phantom'daki yemekte ona zaten söylemiştim ama bu gece farklı nedenlerim vardı.

İlk otu içmek için can atıyordum ama dürüst olmak için elimden geleni yaparak onu kendimden uzak tuttum. Ne de olsa, bu gece onun dürüstlüğünün her parçasını talep edecektim. Saklanacak hiçbir yeri, ona yardım edecek hiç kimsesi olmayacaktı.

Zevkli olduğu kadar acımasız da olurdu ve bu kadar uç noktalarda olmak, alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Alrik'in yatak odasındaki o ilk gece?"

Kollarını kendine doladı ve kötü anılara barikat kurdu. "Ne dedin sen?"

Hatırlamamasına şaşırmamıştım ama bu, yüzeyin altındaki öfkenin kabarmasına neden oldu ve onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu gösterdi. "Sana ilk dokunan olmak istediğimi, sadece sesimle seni ıslatmak istediğimi söyledim. Seni ilk yalayan olmak istediğimi, nasıl boşaldığını tatmak istediğimi söyledim. Dilimi bıraktığında ne kadar güzel olduğunu izlemek için."

Tüyleri diken diken oldu ve ürperdi.

"Sana meme uçlarını ısıracak, karnını öpecek ve benim gibi bir adam üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu anlamanı sağlayacak ilk erkek olacağımı söylemiştim."

Başını kaldırdı, hızlı ve av gibi nefes alıyordu. "Bunu bu gece yapacak mısın?"

Nefes alışım yavaşladı, kabarıyor ve avlanıyordum. Ben kendimi tutmak için elimden geleni yaparken bile saldırdı. "Yapmamı ister misin?"

Boğucu siyah bir elbisenin içinde göğüs uçları iğnelenmiş bir kadın gibi değil de bir çocuk gibi omuz silkti.

Ona doğru adım attım. Dizlerim kendimi kontrol edemeyişimin ağırlığı altında inliyordu. "Soruya cevap ver. Tıpkı bu gece tüm sorularıma cevap vereceğin gibi. Tıpkı sonunda bana teslim olacağın ve sana şehvetin nasıl olması gerektiğini göstermeme izin vereceğin gibi."

Kelimeyi duyunca gerildi ama ben uzaklaşmayınca bir tutam saçını kenara itti ve kalan saç tellerini ensesinde topladı. "Cevap ver bana."

Bakışları yavaşça yumuşadı ve davetkâr bir hal aldı. "Evet, seni istiyorum için." "Neden?"

Gözleri parladı ve sonra tekrar kapandı. "Çünkü sana ihtiyacım var için." "Çünkü mü?"

Alnı çatıldı, testten mutsuzdu. "Çünkü ben normal olmak istiyorum. İçimde yarattığın ağırlığı anlamak istiyorum. İstiyorum-"

Nefesimi içime çekip devam etmesini bekledim. Lanet olası ayaklarımı yere yapıştırdım, böylece onu yatağa fırlatıp her lanet kuralı cehenneme çevirmedim.

Fısıltısı kulaklarıma zar zor ulaştı. "Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

"Nasıl bir şey? Seks mi?" Kelimeyi yedim. Kelimeyi parçaladım. Tıpkı içimdeki salyalı canavar gibi pençelerimle delik deşik olana ve dişlerimle çiğnenene kadar onu parçaladım.

Çabucak başını salladı. "Seninle seks. Farklı olmalı... farklı olmalı. Daha iyi-"

Onu öne doğru ittim ve kendime çektim.

Bunu yapmak istememiştim. Onu gereğinden fazla yakınımda istemiyordum. Ama söz konusu Pim olunca bir kez daha kendime engel olamadım. Onun karmaşık kırılganlık karışımı ve
Cesaret beni canavar ve kahramanlarla savaştırdı.

Kolları geçici olarak belime dolandı, sıcaklığı ve söğüt gibi gövdesi tam sertliğime yaslanıyordu. Kahretsin, onu sıkmak istedim; gitmesine asla izin vermeyeceğime söz vermek istedim. Bu bir yalanken o güvendeydi. Bunu doğru yapamadığım halde benim olduğunu. Benden asla korkmasına gerek yoktu.
Çünkü en büyük yalan buydu.

Tutuşumu gevşeterek söz verdim, "Aramızdaki seks daha önce yaşadığın hiçbir şeye benzemeyecek. Söz veriyorum."

Aramızdaki seks, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyecekti. Ve beni korkutan da buydu. Ona sahip olduğumda yemek yemeyi, nefes almayı ve içmeyi unutacak kadar bağımlı hale gelecek olmam beni dehşete düşürüyordu.

Uzaklaşırken kucaklaması gevşedi. "Seni... hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim." Saçlarını barikat olarak kullanarak başını salladı. "Eminim daha iyisini bulacaksın-"

"Ne?" Ben durduramadan dudaklarımdan bir kükreme döküldü.

Sıçradı, yüzü öfkenin yüz hatlarımı boyamasıyla beyaza döndü. "Ben, eh, senin biriyle birlikte olduğunu düşünecek kadar aptal değilim.
diğer-"

Bunu daha fazla yapamazdım.

"Dur. Hemen şimdi." Volta atarak yavaşça tütmekte olan esrardan bir nefes çektim. Yoğun bulut ciğerlerime girdi, çıkarken dilimi yaktı. "Biliyor musun neden
Buna ihtiyacın var mı? Sen hayatıma girdiğinden beri neden sadece sigara içmek zorunda kaldığımı? Bu tür yöntemlere en son üç yıl önce başvurmak zorunda kaldığımı mı?"

Başını iki yana salladı.

"Senin yüzünden. Seni ne kadar çok istediğim için. Çünkü içimi parçalıyorsun. Kalan hasta ve çarpık kalbime bir şeyler yapıyorsun ve hak etmediğim şeyleri arzulamama neden oluyorsun."

Tüm çürümüş ruhumu dökmemek için elimden gelenin en iyisini yaparak süite girdim. "Bu olmadan seninle bu otelde olamam, anlıyor musun? Senden yardım almadan elbiseni çıkarmanı isteyemem, anlıyor musun?"

Tavana baktım, varlığıma, neden olduğum sorunlara, yaptığım yanlışlara, karmaya lanet ettim.
kendimi boyadım. "Sorun sensin, başka kimse değil. Sana yaklaşmama izin vereceğini bilmek. Seni aldığım için beni affettiğini bilmek. Benimle yatmayı düşünecek güce sahip olman bile beni o kadar bozuyor ki, tek bir öpücük bile beni mahvedebilir."

Pim'in elbisesindeki inciler onları saymam için bana yalvardı.

Etek ucundaki püsküller, şu anda oldukları vahşi dağınıklık yerine düzenli gruplar halinde düzenlemem için benimle alay ediyordu.

Durdum ve kendimi onun keder dolu, bilge yeşil gözlerine bakmaya zorladım. Bir bakışıyla beni lanetlenmeye gönderdi. "Kopmama şu kadar kaldı, Pim, o yüzden sakın
Lanet olası derimin altına giren tek kadın olduğun için özür dile, tamam mı?"

Uzun zamandır mücadele ettiğim öfke ortaya çıktı. Kendimi mermer şöminenin yanındaki deri düğmeli koltuğa attım, esrarı derin derin çektim, külünü kristal bir tepsiye döktüm ve bakışlarımla onu kıstırdım. "Şimdi soyun.
Bana o elbisenin altında ne giydiğini göster."

Nefesi kesildi.

Parmakları sanki başka bir edep katmanı ekliyormuş gibi göğsüne doğru sıçradı. İtaat etmek için hareket etmedi.

Son bir kez çektim ve kırmızı kömürün esrarımın geri kalanını yutmasını sağladım. Isı tenimi yaktığında. söndürdüm, parmaklarımı bacaklarımın arasında birleştirerek öne doğru eğildim ve bir pranga oluşturmak için parmaklarımı sıkıca geçirdim - uzanıp ona dokunmamak için kendimi hapsediyordum.

Bu kısım Pim içindi.

Benim için değil.

Bu geceyle ilgili her şey onunla ilgili kalmalıydı.

Ot bu sözü tutmama yardımcı olacaktı. Sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmamı sağlayacaktı.

Onu.

Sakin kalmamı ve derimden parçalanmamamı sağlayacaktı.

Bu beni öldürebilir, yaralayabilir, kendi koyduğum yasağı delmek için Fas'taki tüm cin lambalarına yalvarmamı sağlayabilirdi ama yapmadım.

Çünkü kendi gücünü anlamaya ihtiyacı vardı. Kendi güzelliğine sahip çıkmak için.

Kendi bedenine sahip olmak için.

Belki o zaman, istediğimi almamı kaldırabilecek kadar güçlü olurdu.

Parmaklarım bembeyaz kesilmiş, kalbim hızla çarparken homurdandım: "Bir daha sormayacağım, Pim. Soyun. Her santimini görmek istiyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Pim

SESİ kafatasımın içinde sekti.

Her santimini görmek
istiyorum. Her santimini
görmek.

Hiç mantıklı gelmedi.

Beni görmüştü. Giyinik olduğumdan daha çok çıplaktım. Bana dokundu, içime girdi, beni gördü.

Neden sanki daha önce hiç soyunan bir kadın görmemiş gibi sordu?

Neden vücuduyla benden olabildiğince uzakta oturup titriyor ve parmakları sıkmaktan mavi-beyaza dönüyordu? Gözleri binlerce ateşle yanarken neden duyularını köreltmeye çalışıyordu?

"Pim."

Hırıltı içime kadar ulaştı, her şeyi çekiştirdi.
ve tutkulu bir sinir. Yerimden sıçradım, ellerim boğazıma gitti.

Hâlâ tecavüz, kısıtlama ve korkunç efendilerin ırzına geçme anılarını barındıran aynı boğaz.

"Elbiseni çıkar."

Ellerimi vücudumdan aşağıya inmeye zorladım, toplanıp beni korumalarına izin vermeyi reddettim. Bunu ben istememiş miydim?
Bunun olması için baskı yapmamış mıydım?

O zaman neden her şey olurken ben tamamen taş kesilmiştim?

Bakışlarımı indirdim, püsküllü flapper elbiseyi parmakladım. Çıplak olmanın özgürlüğünü, giyinik kalmanın klostrofobisiyle değiş tokuş edeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradaydım, hareket etmeye isteksizdim çünkü gözleri beni yakana kadar
alev almakla tehdit ediyordu.

Önünde çıplak dursam beni yakardı.

Yutkunurken boyun kasları dalgalandı, bakışlarını bedenimden hiç ayırmadı. Sanki ben onunmuşum gibi, sanki

kendi fikirleri ve kararları olan bir insan değilmişim gibi bana baktı. O

göz teması kurmadı. Yoğunluğunun beni ne kadar rahatsız ettiğini kontrol etmedi.

O sadece açlığa yeni bir semptom verdi ve her şeyi bana karşı çevirdi.

Kalbim seks için kabardı. Amım seks için sıkıştı. Meme uçlarım seks için çakırdadı.

Sek
s.
Sek
s.
Sek
s.
Bu nasıl mümkün
olabilir? Seksten nefret
ederdim.
Seksle ilgili hiçbir şey yapmak
istemiyordum. Yine de arzum
daha da arttı.

Damarlarımda şarkı söyleyen bir koro ve göğsümde çarpan bir bando ile daha uzun durdum.

Seks sadece iki yetişkinin birlikte yaptığı bir şeydi.

Anahtar kelime rıza. Hiç seks
yapmamıştım.
Sadece tecavüze
uğramıştım. Bu
yeniydi.
Bu yeni ve bilinmeyen bir şeydi ve korkulacak bir şey
değildi.

Yavaşça, çok yavaşça, yanıma uzandım ve elbisenin fermuarını kolumun altından kalçamın yarısına kadar açtım.

Ağır kumaş aralanarak sıcak otel havasının belime, göbeğime ve aşağıya doğru süzülmesine izin verdiğinde titredim.

Elder hareket etmedi.

İnce kayışları omuzlarımdan çekmek için uzandığımda nefes almadı, ikisi de aynı anda hareket ediyordu
Kaçma içgüdülerim kalma cesaretimle savaşırken çıldırtıcı derecede yavaştı. Kumaş dirseklerime kadar kaymış ve asılı

kalmıştı.
Orada, sütyenimin çizgisiyle dalga geçiyor, bana kibarca istediğimin gerçekten bu olup olmadığını soruyordu.
Elbisenin bana gerçekten

veda edip beni halıya mı bırakacaktı? Elder'ın vahşi gözlerinin saklı olanı görmesini gerçekten istiyor muydum?

Cevabım birkaç saniye içinde evetten hayıra, evetten hayıra milyonlarca kez değişti. Arasında bir savaş verdim Olduğum köle ve olmak istediğim kadın. Pim ve Tasmin. Esir ve özgür.

Ağır bir yudumla kollarımı indirdim.

Ağır boncuklu elbise kıvrımlarımdan aşağıya doğru kayıyordu,

Topuklu ayakkabılarımın etrafında cansız siyah bir havuza düşene kadar bacaklarımı yaladı.

Elder homurdandı, kısa ve derin, sanki basit bir eylem Kınından çıkarmak onu kabul edebileceğinden çok daha fazla etkilemişti. Dudaklarını elinin tersine değdirirken bakışları gece yarısı gibi yanıyor, beni baştan aşağı süzüyordu.

"Bunu söylediğimde bana inanın. Sen hayatımda gördüğüm en güzel yaratıksın." Gözleri bir süreliğine benimkilerle buluştu. Giydiğim siyah kadife ve dantel iç çamaşırına geri dönmeden önce bir saniye.

Bütün akşam sıkı lastiğe, affetmeyen balenlere, cızırtılı jartiyere ve kaygan çoraplara lanet ettim.

Üzerime yapışan bu kadar çok his, yemek boyunca birden fazla dikkat dağınıklığına neden oldu. Ayaklarımı kesen, doğru iyileşmemiş kemikleri ve olmaması gereken kireçlenmeyi vurgulayan bantlı siyah topuklu ayakkabılardan bahsetmiyorum bile

ben çok büyüyene kadar beni bulamadı.

Asla tamamen esnek olamayacaktım. Kaynaşmış kıkırdağım ve zedelenmiş bağlarımla bir jimnastikçi olamazdım ama

güzel ol.

Elder öyle demişti.

Ve ilk kez ona inandım.

Dudaklarının aralanma şekline inandım, sanki ben Gün doğumu ve gün batımı ve sadece bir kız değil. Vücudunun kasılma ve yumuşama şekline inandım, sanki bir an

Ayağa fırlayıp yanıma geldi ve bir sonraki sefer kendini oturmaya ve kilitli kalmaya zorladı.

Kanımda bir parıltı belirdi. Daha önce hiç hissetmediğim bir sihir.

Sadece beni izleyerek bana şehvet armağan etti. O Arzunun farklı katmanlarını ve karmaşıklığını ve hayranlık duyduğunuz nesneye bakmanın ve ona uzanıp onu kavramamanın, onu zedelememenin, ona sahip çıkmamanın, izin verildiği sürece onu takdir etmekten başka bir şey yapmamanın gerektirdiği saygı ve kontrolün büyüklüğünü anlamamı sağladı.

Ne yaptığını biliyorum.

Onun konuşmasına gerek kalmadan birdenbire her şeyin kuralını anladım.

Başını salladı, onunla konuşmayı reddettiğim zamanki kadar net bir şekilde düşüncelerimi takip ediyordu. "Anlıyorsun."

Nefesimi içime çektim.

"Bana bu hediyeyi verenin sen olduğunu anlıyorsun, başka kimse değil. Ben almıyorum; sen veriyorsun." Geri çekildi
Sandalyeye oturdu, iri elleri kalçalarına gitti ve kaslarına sertçe saplandı. "Bu gecenin sorumlusu sensin, Pim. Bana ne istediğini söyle. Görmemi istediğin şeyi bana göstermek sana kalmış. Bana istediğini ver. Karşılığında benden sana istediğini vermemi iste."

Siyah pantolonunun içindeki sert ereksiyonu avuçlarken büyülenme sırası bendeydi.

"Bana yaptığın şey bu. İçinde bulunduğum acı. Sebep olduğun ihtiyaç. Hepsi senin yüzünden. Ama beni bu ıstıraptan kurtarmanı ne kadar istesem de seni zorlamayacağım. Sen bana izin verene kadar sana dokunmayacağım."

Meme uçlarım sütyenimin altında sertleşti ve
Bana uzun uzun baktı ve kendini acımasızca sıktı. Eli bembeyaz olurken dudağını ısırdı,
Kendine zevkle değil, acıyla dokunuyordu.

Acı, biliyordum. Acıyı anlıyordum.

Bunu onun için istemedim. Bunu kendim için de istemedim. Farklı bir şey istiyordum. Zaten inşa edilen bir şey

Aramızda isimsiz ama aynı zamanda bilinen bir şey vardı.

Ellerim sütyenimi açmak için arkama gitti. Elder'a başka bir parçamı gösterme düşüncesi
Bana bir sıcaklık dalgası vermek istedi.

Sertleşti; eli sikinin üzerindeydi.

Gözlerim otelin kapısına kaydı, kilitli olduğundan emin oldum; bir kapı gördüğüm için neredeyse şok olmuştum. Kaç yıldır mahremiyetin olmadığı bir yerde yaşıyordum? Kaçacak ya da
Saklanmak mı? Ve şimdi, işte buradaydım, bu oyunu oynadıkça daha az insan gibi görünen bir adamın önünde duruyordum ve korkmuyordum.

Güçlenmiştim, cesaretlenmiştim, canlanmıştım.

Sesi bir canavarınkine benziyordu. "İstersen gidebilirsin. Seni durdurmayacağım."

Ona bir kaçış aramadığımı, rahatsız edilmeyeceğimizden emin olmak istediğimi söylemedim. Ona herkese güvendiğimden daha çok güvendiğimi, hatta kendime bile güvendiğimi. Sandalyesinde kilitli kalarak bana istediğim her şeyi yapabileceğimi kanıtladığını.

Onun için soyunabilirim.

Onun için yatağa uzanabilirim.

Kendime dokunsam bile kımıldamazdı. Bu
onu öldürür. Ama hareket etmezdi.

Ve tüm bunları bilmek beni aramızda var olan her neyse ona doğru daha hızlı yuvarlanmama neden oldu.

Gözlerimi kilitleyerek sütyen askısını çözdüm, göğüslerimden açılıp alttaki elbiseyle birleşmek üzere dalgalanmasına izin verdim.
Hava meme uçlarımın etrafında ılıktı ama onun ağzı kadar sıcak değildi. Beni sıkıca kavradığını hayal ettim.
ve beni emiyordu. Bana yumuşak ama sert, sahiplenici ama kontrollü bir şekilde dokunduğunu hayal ettim.

Karnım sıkıştı ve beni hiç olmadığım kadar ıslattı. Vücudum, bir erkeğin önünde durup sekse adapte olabileceğim, isteyerek ilişkiye girebileceğim ve bundan zevk alabileceğim fikrini aklımdan geçirebileceğim kadar iyileşmişti.

Elder ağzını ovuşturdu ve sanki verebileceği komutları susturmak istercesine iki elini dudaklarının üzerine koydu.

Düşen elbiseden uzaklaşarak geriye, yatağa doğru ilerledim. Kalçalarım sallanıyor, yüksek topuklu ayakkabılarımla vurgulanıyordu. Karnım sığ nefeslerle yükselip alçalıyordu. Vücudum
Bir yanım ağırlaşırken diğer yanım hava gibi hafifledi.
Çevresel görüşüm beni terk etti ve artık otel süslerini, şömineleri ya da kumaşları görmüyordum... sadece onu görüyordum.

Ses noktamın sonundaydı ve ben odaklandıkça yavaş yavaş büyüyordu. Görebildiğim, kabul edebildiğim ve anlayabildiğim tek şey o oldu.

Eğilip topuklu ayakkabılarımın minik tokalarını açmak için uzandığımda saçlarım omzuma döküldü. Serbest bırakmak ayak bileklerimi, topukları küçük hareketlerle tekmeleyerek uzaklaştırdım, işkence gören ayak taraklarım bükülmeden düz hale gelirken biraz irkildim.

Elder izlemeye devam etti ama yaklaşmak için sandalyesinden kalkmadı.

Yapmazdı.

Ben söyleyene kadar olmaz.

Ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

Bir bakıma, bu gece ipleri ve zincirleri takan oydu.

Ben değil.

Ayakkabısız, elbisesiz, sütyensiz, sadece üç parça giysi kalmıştı.

Jartiyerim, çoraplarım ve külotum.

Ellerim titreyerek jartiyerlere uzandım ve şeffaf ipeği bacaklarımdan aşağıya doğru yavaşça yuvarlamadan önce onları açtım,
Kendimden bir parça daha koparmış, bir korkuyu daha yok etmiş, geçmiş bir anı daha silmiş gibi hissediyordum.

Parmaklarım kalçalarıma gitti, dantelin etrafına dolandı. Elder'ın oturduğu sandalye, o kımıldadıkça gıcırdadı.

Utanç içindeydim.

Çıplak olma düşüncesinden utanmak değil.
İç çamaşırları beni saklayamadan çok önce çıplaklığımı kucakladı. Hayır, ona ne kadar ihtiyacım olduğu için utanıyordum. Ne kadar boş olduğumu. Ne kadar açtım. Daha önce hiç bu kadar içgüdüsel bir tepki yaşamamıştım. Ve bu yüzden Elder'ın, ne kadar yakışıklı ve mükemmel görünürse görünsün, beni tatmin edemeyeceğinden endişelendim.
hızla artan kaşıntı.
Ya beni sadece bu derin arzuyu hissetmem için lanetlediyse?
beni sonsuza dek tatminsiz bırakacaksa? Ya seks tecavüzden farklı değilse? Ya vücudum ikisini birbirinden ayıramıyorsa? Ya o zevk vaadi hiç gerçekleşmezse?
Dur.
İnanmak. Güven. Rahatla.
Kalan güvenimi çalmadan önce bu korkuları yuttum. Yatağa oturup külotumu çıkarmadım, bu kararı ne onun ne de bir başkası için değil, kendim için verdim. Parmağımı kaldırdım ve gel der gibi büktüm.
Elder anında ayağa fırladı. Bir elini sıkıca yumruk yapmış, diğer eli hâlâ sert ereksiyonunun üzerindeydi. "Emin misin?"
Dudaklarımı yaladım, her şeyle savaştım, her şeyi kucakladım. "Eminim."
Beni takip etti.
Başını eğdi, gözleri parlıyordu, vücudu hazırdı. Birkaç bacaklı adımla alanı geçti ve sonra buradaydı. Sadece bir adım ötede, iki eli yumruk olmuş, iki bacağı kilitlenmiş, tüm vücudu hareket etmeme emri almıştı.
Yeterince yakın değil.
Ayağa kalkarak önünde durdum.
Ellerim ceketinin düğmelerinin üzerine geldiğinde inledi. Gözlerini açtığımda, ceketini kenara ittiğimde ve parmaklarımı gömleğiyle kaplı göğsünün sıcaklığına soktuğumda gözleri kapandı.
Yüzümü ona sürtmek istedim.
Onu koklamak, sevmek, onunla eğlenmek istedim.

Ama yüzü gerildiğinde ve kendini kontrol etme gücü boşlukta uğuldadığında ne kadar zorlayabileceğimi bilmiyordum.

Onun yerine siyah kravatını tuttum, parmaklarıma doladım ve onu öne doğru çektim.

Bana doğru tökezlediğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Yatağa geri düşerken beni takip etti. Asla izin vermedi Kravatını bıraktım, onu da kendimle birlikte çekerek yatağın daha yukarısına çıktım.

Bana izin verdi.

Bana itaat etti.

Daha önce hiç bir erkeğe boyun eğdirmemiştim.

Onunla sarhoş oldum, onunla güçlendim. Bir yıldız yuttum ve onunla parladım.

Dört ayak üzerinde üzerimde sürünüyordu, kravatını sıkıca kavradığım için sırtı eğikti, beni devasa yatağın ortasına kadar kovalarken iri elleri vahşi pençelere benziyordu.

Kravatını bırakarak uzandım.

Sonrasında ne olacağı hakkında

hiçbir fikrim yoktu.

Üzerimde durdu, nefes nefese, dudakları dolu, gözleri vahşi, şakakları ter içindeydi.

Hareket etmedik.

Gerginlik kanımda dolaşıyordu. Üstümde bir adam varken sırtüstü yatmak yeni bir şey değildi. Her zaman tam bir cehennem olmuştu. Ama şimdi... sadece Elder'a hiçbir beklenti ya da ne olacağını bilmeden bakarken, onun gerçekten ne kadar muhteşem olduğunu takdir edebildim.

Beni ondan korumak için nasıl titrediğini. Bana

yer açmak için nasıl sırt üstü döndüğünü.

Yan yana yatarken yumrukları yatağa saplandı. Gözlerini kapattı; alnı kısıtlamayla kazınmıştı.

"Kahretsin, bu düşündüğümden de zormuş." Düz bir avucunu alnına bastırarak bana yan yan baktı. Bir daha konuşmadı ve kulaklarım bir talimat ya da bir şey duymak için gerildi.

İki normal insanın yatakta yan yana uzanırken ne yapacağına rehberlik eder.

İkisi de acı
içinde değil. Ne
de gözyaşları
içinde.
Karşılıklı, istenen ve güvenli.
Elder göğsünde bir gümbürtü duyarak sırt üstü yattığı yerden yan yattığı yere geçti ve eliyle başını destekledi. "Sana dokunacağım. Sana dokunmadan edemem." Diğer eli çarşafın üzerinden fısıldayarak belime dokundu.
Korkudan değil ama delilikten.
Parmak uçlarının neden olduğu yoğunluğu. Derimin altında yanan bir gül gibi kan nasıl da fışkırıyordu. Her kadınsı parçam nasıl da zevkle gerildi ve kıvrıldı.
Eli karnımın üzerinde düzleşti, dişleri alt dudağına gömüldü ve yavaşça yukarı ve yukarı okşadı.
göğsüm.
Anılar beni tüketmeye çalışırken gözlerim kapandı. Onun sıcaklığı, onun ağırlığı - hepsi beni titretti, ta ki ter tenimi onunkiyle aynı seviyeye getirene kadar. Henüz dokunmamıştık bile.
Adrenalin ve ihtiyaç, elimizde kalan tüm kontrolü yakıp kül etti.
Parmaklarıyla bana masaj yapıyor, göğüs uçlarımı yuvarlıyor, beni daha önce hiç sevilmediğim şekilde okşuyordu. Bitmesi için yalvarmak, fiziksel hislerin bana zarar veremeyeceği zihnimde kaybolmak yerine, dokunuşuna doğru yükseldim.
Eline daha fazla etimi bastırdığım anda beni tersledi.
Kalçaları öne doğru fırladı, siyah pantolonunu ve gömleğini çoğunlukla çıplak olan bedenime bastırdı. Başı aşağı doğru düştü,
Yumuşak, nemli dudaklarımı dudaklarıma çarparak.
Beni öperken inledim. Sert.
Hızlı.
Derin
.
Islak.
Ereksiyonunun sertliği kalçamı kavururken ve hala sert olan dişleri

Fermuarlı fermuar kalçamı çizdi.

Yaklaşmak için kıpırdandım.

İnsanlığını geride bıraktı ve beni daha derinden öptü. Dişlerimden kalan çürükler dudaklarımda iz bıraktı. Dilim onunkiyle savaştı. Tatlarımız karamel ve tekilaya karıştı.

Hayatımda hiç bu kadar şefkatle ama bu kadar acımasızca öpülmemiştim.

Hayatımda hiçbir zaman bir sonraki aşamayı isteyerek aramamıştım.

-Bir bedenin ısınması ve ıslanması, daha fazlasını istemesi.

"Lanet olsun, Pimlico." Kendini daha yakına sıkıştırdı, onun elim göğsümden dantele doğru düşüyor.

son parçamı da aldı. Parmaklarını pantolonumun kemerine geçirerek pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyırdı ve vücudunu kıvırarak beni soyarken ağzının benimkini parçalamaya devam etmesini sağladı.

Eğildim, büküldüm ve külot bacaklarımdan yeterince aşağı indiğinde, talimat beklemeden tekmeleyerek çıkardım.

Ben de onu öncekinden daha sert öptüm. Daha geniş açıldım, daha derin yaladım; kendimi yeni deneyimlere, daha iyi varoluşlara ve umutsuzca bir parçası olmak istediğim bir dünyaya attım.

Parmaklarım kemerine gitti, onu çözmek için uğraştım, gömleğini çekiştirdim.

Hâlâ tamamen giyinikti.

Ben hiç giyinmemiştim.

Merhametli olan bendim.

Ama sonra tekrar...

Değildim.

Siyah giyimli bir baştan çıkarıcı beni öperken Kendimi kontrol etmekten titremek beni savunmasız yapmadı. Oh, hayır. Beni güçlü yaptı. Cesur. Kendi seçtiği bir talip tarafından tapılan bir kraliçe, öfkeli bir efendiye itaat etmek zorunda kalan bir köle değil.

Elder bileklerimi yakaladı ve ellerimi başımın üzerine sıkıştırdı. Ağzını benimkinden ayırırken, nefes nefese kaldığında dudakları parlıyordu. "Hayır."

Hayır mı?

Neye hayır?

Ona

dokunmak mı?

Onu memnun etmek mi?

Ben daha soramadan boştaki eli bacaklarımın arasına girdi. Tüm elini. Güçlü, zarif, çello çalan, cüzdan çalan elinin tamamı.

Arzuyla irkildim.

Korkuyla irkildim.

O kadar sert salladım ki gözlerindeki vahşi parıltı kayboldu ve anlayışla sıvıya dönüştü. "Benim, Pim. Sadece benim."

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım. Sessizlik bir kez daha benim arkadaşımdı. Konuşmayacaktım. Konuşamazdım. Tavşan deliğinden aşağı düşmemek için onunla kalmak tüm konsantrasyonumu gerektiriyordu.

Parmakları etrafımda sıkılaşarak beni soluk soluğa bıraktı ve kıvrandırdı. Böyle bir şekilde tutulmanın sıcaklığı, klitorisim bir şey, herhangi bir şey için zonklayana kadar beni kavurdu.

Kaçmak ve saklanmak

istedim. Yalvarmak ve

ata binmek istedim.

Karışıklıklar yüzünden ikiye bölündüm.

"Hazır değilsin." Alnını benimkine bastırdı. "Buna bir son vermeliyim."

Başımı salladım, ağzını tekrar bana yaklaştırmak için eğildim.

Onu öptüm.

Cevabım buydu. Tamamen özgür olmayabilirim ama yine de istedim. Bahsettiği tüm ilkleri yaşamak istiyordum. Acımın yerini zevk alsın istiyordum.

Bir inilti daha ondan içime düşerken kendini inanılmaz derecede yaklaştırdı. Avucunun topuğu Karnıma roketler ve füzeler göndererek klitorisime doğru fırlattı.

Sonra eli aşağı doğru hareket etti.

Parmakları amımın üzerinde

gezindi.

Dokunuşları girişimi bulana kadar araştırdı.

Her şey dondu. Ben.

Onu.

Zam

an.

Dudaklarımız hiç ayrılmadı ama o sessiz bir soru sorup sessiz bir cevap alırken kıpırdamadık.

Bunu gerçekten istiyor

musun? Sanırım

istiyorum.

Uzun bir saniye daha düşündü ve kendini kontrol etmesini sağlayan zincirleri kontrol etti.

Ve sonra bana dokundu. Beni

işgal etti.

Uzun, güçlü bir parmağını imtiyaz, sahiplenme ve bastırılmış saldırganlıkla içime bastırdı.

Diğer her şey soldu.

Nefret ettim.

Ondan

nefret

ettim. Ben

istedim.

Ona

ihtiyacım

vardı.

Vücudum onun istilasına uyum sağlamak için gerildi. Parmağı ince ve sertti.

Zihnim kirlendi.

Küfürlü kelimeler. Küfürler.

Tek gördüğüm kırmızı, kadife ve dumandı.

Parmağı devam etti, beni içten dışa doğru ele geçirdi.

Vay anasını.

Daha önce hiç bu şekilde dokunulmamıştım. Parmaklar ne kadar kuru olduğumu kontrol etmek ya da asla ihlal edilmesini istemediğim yerlerime kayganlaştırıcı sürmek için kullanılıyordu.

Elder bana o kadar saygıyla dokundu ki tüm bunları unuttum. Çığlıkları ve gözyaşlarını sildim ve sadece ne kadar tuhaf, mükemmel, garip ve görkemli olduğuna odaklandım.

Bileklerim parmak zincirlerinin altında ısındı. Parmağını

kancaya takıp bileklerimi ovuşturdukça nefesim kesiliyordu. İçimdeki bir nokta daha yeni tanıştığım lezzeti ikiye katladı.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, her şeyi izlemek istiyordum. Alt dudağına kenetlenmiş dişlerinden ve kalçalarının benimkilere doğru erotik salınışından başka bir yere bakamıyordum. Pantolonu onu bağlı tutuyordu ama bu ereksiyonunun beni damgalamasını engellemiyordu.

Çok fazla uyarıcı vardı.

Neye odaklanacağımı bilmiyordum. Vücudu tamamen benimkinin üzerindeydi, bacağı benimkinin üzerinde sallanıyordu, eli bana hissetmemi, sıkmamı, daha fazlası için açılmamı emrediyordu.

Derin sesi kulaklarımda yankılandı. "Hoşuna gitti mi?"

Beğendin mi?

Bilmiyordum.

İnsan ırkının bildiği her durumu yaşadım. Suçluydum, utanıyordum, korkuyordum, uyanmıştım. Durmasını, devam etmesini, beni yalnız bırakmasını, tamamen içime girmesini istedim.

İçinde her türlü duygunun zıpladığı bir kale gibiydim.

Kıkırdadı, sesi acı içindeydi. "Hoşuna gidecek... Sana göstereceğim. Nasıl olması gerektiğini sana ilk gösteren ben olacağım. Boşaldığını ilk hisseden ben olacağım."

Ona inanmak istiyordum ama çirkin geçmişim aramızdaki üçüncü yatak arkadaşıydı. Kalbim yara izleri ve yaralarla dolup taşıyor, vücudumu susturmak için elinden geleni yapıyordu.
ona güvenmeye karar verdi.

Hayvani arzularım karmaşık değildi. Bedenim yeni bir partnerle birlikte olduğunu ve bu partnerin ona iyi davranacağını biliyordu. Ama zihnim... rahatlamaya, ilk darbe, ilk vuruş, ilk kan için gerilmemeye çok fazla şartlandırılmıştı.

Gelebilmem için mi? Elder'a o kadar sarıldım ki, okuduğum gibi paramparça olabildim?

Yapabileceğimi sanmıyordum.

Ne kadar istesem de kimsenin beni yapabileceğinden şüpheliydim.

Bileğinin açısını değiştirerek içimde daha derinlere daldı. İkinci bir parmak birincisine katıldı. Basınç daha fazlaydı. Daha da genişliyordu. Beni daha önce üzerimde

kullanılanlardan çok farklı bir şekilde doldurdu.

İstenmeyen nesneler ve iğrenç taciz anıları zihnimin merkezinde yer aldı. Elder'ın
Nefesi, uzun bir öpücük kondurduğu saç çizgimi ısıttı. "Benimle kal. Gitme."

Bir nefes çektim ve vücudumu rahatlamaya zorladım, zihnimin Elder'a ve sadece Elder'a odaklanması için, otel odası için
ve yumuşak ipeksi çarşaflar bana bir daha asla işkence görmeyeceğimi hatırlattı. Bu benim kendimi geri istememdi. Bu benim gelecekteki iyileşmem için zorunluydu.

Elder parmaklarını içimde hareket ettirdi, okşadı, itti- ilk başta yavaşça. Yavaş, derin ve uzun.

Vücudumun acıyı bu kadar çabuk unutmasına hazırlıklı değildim.
ve söz verdiği şey için hevesli kollarıyla uzandı. Başparmağı klitorisimi bulup tüm doğru yönlere bastırdığında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Nefes nefese kaldım, ellerim açılıp kapanırken hâlâ başımın üzerindeki yatağa sabitlenmişti.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Parmakları sertçe sürdü, derinden. "Boşalman gerek, Pim. Bunun senin için iyi hissettirmesine ihtiyacım var çünkü daha fazla dayanamayacağım."

Acı çekmek zorunda kaldığım herkesten çok farklıydı. Kendisi için bir şeyler beklerdi ama bana gelince cömertliğin ötesine geçerdi.

Özür dilemek için ağzımı açtım - ilk kısım ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, boşalamayabileceğim konusunda onu uyarmak için. Ama başını salladı ve parmaklarını daha yukarı itti.

İnledim, üzerime bir mutluluk dalgası çökerken başımı yana doğru salladım.

"Gözlerini kapatsan daha mı iyi olur?" diye mırıldandı. "Sadece sana ne yaptığıma odaklan."

Kararlılıkla açık kaldılar. Onu dışarıda bırakmak istemedim, kaçmayacağıma dair kendime güvenmezken olmazdı.

Kalbim endişeli ellerini ağzına kapattı. Gelmezsem beni cezalandırır mıydı? Başarısız olursam bunu kişisel olarak algılar mıydı?

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan duyduğu korku arttı.

"Pim, rahatla." Sıkıca okşadı. "Gözlerini kapat. Güven bana."

Ne olacağını zaten biliyordum ama onun için gözlerimi kapattım.

İtaat ettiğim anda tek gördüğüm Alrik ve beyaz hapishane hücrem, klasik müzik, zincirler, ipler ve acı oldu. Oraya geri dönmüştüm. Yine kan kaybediyordum, yine çığlık atıyordum, yine ölümü diliyordum.

Paramparça olmuştum.

Küçük parçalara ayrılmıştım. Dur.

Dur.

Durun!

"Pim. Pim!" Elder bileklerimi serbest bıraktı ve çenemden tutarak yüzümü ona doğru çevirdi. "Pim, gözlerini aç. Hemen şimdi."

Bir kavgaydı.

Korku bataklığından çıkmak ve dışarıda başka bir dünya olduğunu hatırlamak için bir mücadele. Kirpiklerimde yapıştırıcı vardı, yapıştırıcı nerede olduğumu, kiminle olduğumu ve o güne kadar olan her şeyi öğrenme korkusu şeklindeydi.

Elder Prest adında ejderha dövmeli bir yabancıyla yaşananların rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu.

"Pim. Bana bak."

Dişlerimi gıcırdatarak ona, yatağa ve otele geri döndüm. Tenim soğuk terle kaplanmıştı ve uyandırdığı zevk, hastalıklı dehşetin altında sessizleşmişti. Bir topun içine kıvrılıp yok olmak istedim.

Sadece birkaç saniye olmuştu ama sanki Alrik bizimle birlikte odada yeniden dünyaya gelmiş gibi sinmiştim.

Elder parmaklarını içimde tuttu ama hareket etmedi. Yanaklarımdaki nemli saçları bir kenara fırçalayarak "İyi misin?" diye fısıldadı.

Boğazım kurbağa vıraklamasına dönmüştü. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

"Gitmek istememiş miydin?"

"Bu sefer bir seçim değildi. Durduramadım." Başka tarafa baktım. "Sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapattım."

Hüzünle gülümsedi. "Hayır, gitmedin. Birkaç dakikalığına ortadan kayboldun." Eli, beni boşaltma arayışını sonlandırmak için ayrılmak üzere hareket etti. "Bu kötü bir fikirdi." Kalçaları hareket etti, ereksiyonu her zamankinden daha sertti.

"Bekle!" Bileğini kavradım ve parmak uçlarının beni terk etmesini engelledim. "Durmak istemiyorum."

Çenesini sıktı, burun delikleri açıldı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Kendimi kaybetmeme ramak kaldı ve sen hazır değilken seni almayı kesinlikle reddediyorum."

Gözlerimde yaşlar parladı, dikenli ve sıcak. "Çok şey istediğimi biliyorum ama... lütfen..."

Beni inceledi. Bakışları dudaklarımdan burnuma, oradan saç çizgime ve nihayet elinin bacaklarımın arasında durduğu yere kaydı. "Lanet olsun."

Bir daha yalvarmazdım. Onu bunu yapmaya zorlamazdım. Yapamayacağı bir şey. Bileğini bıraktım, arkama yaslandım ve her uzvuna, bağına ve sinire emrettim.
rahatlamak için. Bağlantı yüzünden ısınmak. Cazibe yüzünden zonklamak.

Elder'a bakmak yardımcı oldu. Beni toprakladı. Beni burada tuttu, orada değil.

Tereddütle gömleğinin düğmelerine uzandım. Önce birini, sonra ikisini, sonra üçünü çözdüğümde kaskatı kesildi.

Gözleri kısıldı. "Ne yapıyorsun?" "Seni
görmem gerek."

Dokunmaya, bakmaya ve ona kilitlenmeye ihtiyacım vardı.

Reddedecekmiş gibi dudaklarını büzdü. Ön kolu bana dokunmamak için gerildi.

O düşünürken ben kalan düğmeleri çözdüm. Hızlı parmaklarımla kravatını gevşettim, gömleğini açtım ve muhteşem dövmesi ortaya çıkınca bir nefes aldım.

Yontulmuş karnı kaslarla kazınmıştı. Zar zor nefes alıyordu. "Bana bakmaktan hoşlanıyor musun?"

Hızlı kahkahamı durduramadım. "Sevmek mi? Hayır." Ejderhanın burnunun izini sürdüm, titreyişine bayıldım. "Sana bakmayı seviyorum." Parmak uçlarımın sıcaktan kavrulan tenini keşfetmesine, sıkı kaslarına basmasına, göğsüne ve mürekkebine dokunmasına izin verdim. "Seni çok... çekici buluyorum."

Yutkundum, utangaçlığım cesaretimin önüne geçti. Daha önce hiç birini baştan çıkarmam ya da bir başkasını sadece kendisi olarak bana harikulade şeyler yaptığına ikna etmem gerekmemişti.

Elder nefesinin altından küfretti, avucumun tamamını kalbinin üzerine bastırdığımda başı öne eğildi. "Sürprizlerle dolusun, küçük fare." Parmakları tekrar amımın içine girdi, hızlı ve emin, ıslak ve sıcak. "Bunu mu istiyorsun?"

Başımı salladım, kendimi daha merkezde ve geçmişimin şaklayan çenelerinin merhametine daha az maruz kalmış hissettim. "Evet."

İçime sert bir şekilde girdi, her şeyi harekete geçirdi. zaten inşa edilmiş ve başka bir zevk sarmalını katmanlıyor. "Emin misin?"

Tırnaklarımı ejderhasının boynuzlarına geçirdim, kendimi bağlı ve güvende hissettim. "Evet."

Başparmağı klitorisimin etrafında dönerek bacaklarımı birbirine kenetledi ve kalçalarımı oynattı.

"İzlemek ister misin?" Daha fazla baskı uyguladı, parmakları tamamen içimde kayboldu. "İstersen bir ayna getirebilirim? Ne kadar iyi hissettiğini göster."

Sessizliğimin böyle şeyler için bir talep olduğunu düşünmesi ihtimaline karşı çaresizce başımı sallamak istedim. Ama o sadece rahatsızlığıma kıkırdadı ve boynumu öpmek için eğildi.

"Belki başka bir zaman, sana yaptığım her küçük şeyi izlemeni sağlarım. Belki bir dahaki sefere, elimde ne kadar ıslak hissettiğini, amının ne kadar sıcak olduğunu, bunu yaparken bacaklarının titremesini ne kadar sevdiğimi söylerim-" Sert ve hızlı bir şekilde itti.

Beni susturmak yerine, bağlı olduğum iplere makas oldu. Düştüler, zararsız ve

Onun dokunuşuyla gevşeyip gevşemediğimi sordu.

Gelmek için herhangi bir şansım olması için ihtiyacım olan şey buydu.

Zevk için savaşmaya cesaret eden ben değildim. O

oydu. Bana cesaretini ödünç verdi. Daha cesur, daha güçlü olmam için ondan çalmama izin verdi. Ona dokunarak. Onu dinlememe.
Onu hissetmek. O beni özgür kılacak tılsımdı.

Parmakları hareket etmeye devam etti, beni karanlıktan çıkarıp vücudum toparlanıp gerilirken rastgele saçılan havai fişeklerin içine sürükledi.

"Seninle konuşmamdan hoşlanıyor musun, Pim? Ben seni parmaklarken bana dokunmak hoşuna gidiyor mu?"

Onun sesi benim dayanağımdı. Vücudu benim merdivenim. Onun varlığı benim kalkanımdı.

Onu tutmak vücudumun tırmanmasına ve aramasına izin verirken, yanlış yöne düşersem beni yakalayacağını biliyordum.

Rahmim zevk nedir bilmiyormuş gibi davranmaktan vazgeçip teslim olduğunda bir sıcaklık fışkırması parmaklarını kavradı.

Elder benim onayımı hissettiğinde inledi. "İşte buradasın. Siktir, evet. Bırak beni. Seni boşaltmama izin ver."

Ben de öyle yaptım.

Ellerimi göğsüne kenetledim ve ona tutundum.

Gözlerimi yakışıklılığına kilitledim, karanlık güzelliğinin nefesimi çalmasına izin verdim ve ejderha pullarıyla mürekkeplenmiş kuzgun saçlı bir hırsızın beni korkunç geçmişimden kıvranarak ve nefes nefese sürüklediği bir fanteziye düştüm.

Keskin dişleri mükemmel biçimli dudaklarını delerken Bakışlarımı dövmesine ve vücutlarımızın öpüştüğü yere kadar takip etti.
Siyah bakışları daha da koyulaştı, artan şehvetini gizleyemedi.

Her zaman taktığı aşılmaz maske, benim onu incelediğim kadar o da beni dikkatle incelerken bir an için kaydı.

Bu beni doruğa ulaştıracak bir dövüşten daha fazlasıydı. Çalıntı köle ve intikamcı savaşçıdan daha fazlasıydı. Bakışlarımız bizi seksten çok daha derin bir şeyle örüyordu. Bakışlarımız
Diğerinin dağınık ruhunda sığınak bulmak bizi herhangi bir kaba sevişmeden çok daha gerçek bir şekilde bağladı.

Kalbim açıldı, asma köprü yıkıldı, hendek kurudu, sancaklar

onun içeri girip kalbimi sahiplenmesi için dalgalandı. Hayır.

Artık savaşmak istiyordum. Düşmek, düşmek ve bulacağımı hiç düşünmediğim bir şey bulmak istiyordum.

Değerli bir şey.

Sonsuz bir şey.

Elder beni öpmek için eğildi, başparmağı daireler çiziyor, parmakları sokuluyor, amım şiddetle seğirene kadar sıkılıyordu. Dudakları benimkini zar zor sıyırdı, sonra sanki bunun şefkatli olmaması gerektiğini hatırlamış gibi - bir noktayı kanıtlıyor olması ve aşık olmaması gerekiyordu, maskesi
tekrar yerine oturdu ve dokunuşu sertleşti.

Bedenimi daha yükseğe zorlarken nefesim kesildi. Parmakları kavis çizerek elektrik topladı ve bir şekilde kalp atışlarımı doğrudan bacaklarımın arasına sabitleyip odaklamayı başardı.

Tuhaf bir ağırlıkla karıncalanıyordum.

Garip bir hayal kırıklığıyla nefes nefese
kaldım.

Başparmağını ıslaklığıma daldırıp klitorisime bastırdı ve ben de kalan tüm terbiyemi kaybettim.

"Oh, Tanrım!" Başımı arkaya attım. Parmaklarım omuzlarını tırmalıyordu.

Gülümsemesi Hades'in ta kendisiydi. "İşte bu, küçük fare. Karşı koyma."

Lakabım kaslarımı bir kez daha gerdi. Fare.
Geçmiş bugünle harmanlanmış. Masumiyet şehvetle örülmüş.

Yükseldim,

yükseldim. Evet.

Evet.

Evet.

Onu daha yakına çektim. Sıcaklığına ihtiyacım vardı. Yakınına ihtiyacım vardı. Elder onu kavramama izin verdi.

Bacağı benimkinin etrafına kilitlendi, parmakları yumuşaklığını yitirdi ve acımasızca içime girdi.
Ciddiyet.

Aleti kalçama yapışmış, kumaşın altında zonkluyordu. "Bunu içine sokmayı ne kadar istediğimi bilemezsin, Pim, ama senin iyiliğin için, sırılsıklam olana kadar bekleyeceğim ve

Daha önce hiç hissetmediğin bir orgazm." Burnu benimkini sıyırdı. "Bu benim için adil değil mi? Güzel değil mi?"

Çılgınca başımı
salladım. Çok
adil.
Çok
güzel.
Daha
fazla.
Daha fazla.
Daha fazla.

Boştaki eliyle bileklerimi kavrayarak bir kez daha başımın üzerine çarptı. Elleri, kalçaları, bacakları ve ereksiyonuyla yatağa sabitlenmiş, tamamen çaresiz, umutsuz ve tamamen onun takdirine kalmıştım.

Keskin hamleleri vahşice arttı, utanmadan
Kendini mutluluğa götürme arzusuyla beni yaralıyor.

Boğazını zorlarken yutkundum, alnını şakağıma bastırırken saçları bir gözünün üzerine düştü. "Boşalacaksın, Pim. Her şey kafanın içinde."

Göğsümde ihanet dolu bir inilti oluşurken dudaklarımı birbirine kenetledim. Aşağıda yeni bir şey oldu.

Aynı anda hem gerildim hem de gevşedim.

Aynı anda hem titriyor hem de karıncalanıyordum.

Seksim sıkıştı ve sıkıştı, aradı, sadece parmaklardan daha ödüllendirici bir şey aradı.

"Bunu hissediyor musun? Vücudunun nasıl teslim olduğunu hissediyor musun?" Elder's
Dili kulağımın kabuğunda geziniyor, siki kalça kemiğime giriyordu. "Beni kendine o kadar takıntılı hale getirdin ki, sadece sana dokunmakla bile boşalmama saniyeler kaldı."

Başparmağı daha hızlı daireler çizdi. "Öyleyse gel, Pim. Gel ki ben de gelebileyim.
Tanrım, gelmem gerek." İki parmağı üç oldu.

Gövdem yataktan
havalandı. Evet, ihtiyacım
olan şey buydu.
Kalınlık, sertlik ve sahiplik. Bunu biliyordu.
İhtiyaçlarımı benim tarif edebileceğimden daha iyi

okudu. Beni nasıl tepki vermeye zorladığına hayret ediyordum. Böyle bir coşku yaşayabildiğim için şok olmuştum.

Elektriksel bir zirvenin ilk bandı beni buldu. Bir başkası için gerilirken ağzım açık kaldı.

Bir tane daha. Bir başkası.

"İşte böyle, vücudunu dinle." Bana doğru sürdü. Tekrar ve tekrar. "Düşünme. Korkma. Sadece hisset." Nefesi sert girdaplara dönüştü. "Seni o kadar çok istiyorum ki. Sikimi taşaklarına kadar içinde istiyorum. Parmaklarımda paramparça olmanı istiyorum. Dilini ağzımda, yalvarışlarını kulaklarımda istiyorum."

Kirli tiradı, daha fazla sinir ucunun merkezime sıfırlanmasına neden oldu. Sesinin emredici ısırığı beni sırılsıklam etti

cinsel düşünceler, sözlerini eyleme dönüştürme,

Onu üstümde hayal ediyordum, kalçaları içime giriyordu, siki içimdeydi. Ağzım onun dili için sulandı ve mümkün olduğuna hiç inanmadığım bir şey yaptım.

Kendimi tutkunun içine attım. "Lütfen... Lütfen..."

Dudakları zaferle seğirdi. "Benim için gelmeye hazır mısın? Parmaklarımı sağmaya hazır mısın?" Yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu, gözleri siyah ve acımasızdı.

Çenem kendiliğinden eğildi, bir öpücük için çaresizdim. Rahmimdeki iğdiş edici beklenti kalınlaştı ve büküldü, sadece bana verirse havai fişeklere dönüşmeye hazırdı İhtiyacım olan şey.

"Beni istiyor musun, küçük fare? Benim için çığlık atacak mısın?

Benim için ağlar mısın?" Parmakları şehvetimle kayganlaştı ve artık bana nasıl dokunduğunu söyleyemiyordum, sadece dokunduğunu biliyordum. İçimin derinliklerine dokundu ve gizli yerlerime masaj yaptı.

Gözlerim yuvarlanırken başım arkaya düştü ve tamamen pes ettim. Bu her neyse, bitmesini istemiyordum.

Asla.

Asla.

Asla.

Huzursuzca, çaresizce yer değiştirdim. Dikkatim onun

hünerli parmaklarına ve ustaca manipülasyonuna odaklanmıştı. Benim

Göğüslerim ağırlaştı ve sızladı, bedenim boşaldı ve ihtiyaç duydu. Kraliçe ve hükümdar olduğum bir galaksiye girmiştim ve dünyevi formum tam olarak emrettiğim şeyi yapmak zorundaydı.

Ben de gelmek istiyorum.

Gel.

Gel.

Gel.

Gel.

"Bırak beni, Pimlico." Üzerimde şaha kalktı, parmakları Derin kazıyordu, tırnağı beni yakalıyor ve keskin bir ceza veriyordu. Dişleri boynuma yapıştı. Dili boğazımı yaladı. Onun hâkimiyeti beni kömürleşmiş bir kül parçası gibi cızırdayana kadar yaktı.

Çok
yaklaştık
. Çok
yakın.
Çok
yakın.

Bedenim gerildikçe nefes nefese kaldım ve içimdeki ağır kasırganın beni yakalayıp uçurmasını diledim.

Elder ateşle tısladı, ondan bana doğru bir arzu dalgası yayıldı. O beni böyle izlerken, beni böyle parmaklarken, benden her şeyimi böyle çalarken hayatta kalamazdım.

Ağır gözlerle bakışı beni canlı canlı yemek isteyen bir canavarın bakışıydı. Dili alt dudağının üzerinde kayarak beni arzuluyordu. Dilini üzerimde, içimde, beni tüketmesini istedim.

Ve onun imzası olan alt dudağını ısırdığında, gizli tuttuğum her parçamdan vazgeçtim ve tüm kalbimle onun eline verdim.

"Aferin kızıma, işte böyle. Hissediyor musun?" Sesi bir mırıltıya dönüştü, kendini daha sert, daha hızlı, kalçama karşı giderek daha acımasızca tatmin ediyordu. "Siktir, seni çok istiyorum." Dişleri kulağıma indi, hızı çılgınlığa dönüşürken sertçe ısırdı.

Yatak sallandı ve bana karşı mastürbasyon yaptığı kalçam morardı. "İşte bu kadar. Gel bakalım. Klitorisini ovuyorum,

çimdikliyorum, acıtıyorum, ihtiyacın olan buysa morartıyorum. Sür

lanet parmaklarım, Pim. Bana bin ve o kadar sert boşal ki sessiz olmayı unut ve çığlık at."

Bir şey oldu. Final beni
buldu.
Yuvarlanan gözlerim ona
kilitlendi. Nefesim kesildi.

Beni korkuttu, tuzağa düşürdü ve bedenim ne için çabalıyorsa beni son zirveye fırlattı.

BE
N..
.
BE
N.
..

Bıraktım.

Ve bıraktığımda nefes almayı, düşünmeyi, yaşamayı, var olmayı, korkmayı bıraktım.

Sıkışan unsurlardan, fışkıran sıvılardan ve ısınan kadınlıktan başka bir şey değildim.

Duygusal cenneti karşısında dudaklarım sessiz bir çığlığa dönüştü.

Titredim, sarsıldım ve daha önce hiç tırmanmadığım bir dağın tepesine doğru itildim.

Yorulmak bilmiyordu, acımasızdı, beni o kadar derinden beceriyordu ki kim olduğuma dair tüm kavramlarımı kaybettim ve patladım.

Tanrım,
patladım.
Geldim.
Paramparç
a oldum.
Kırıldım.
Şiddetle.
Açlıkla.
Patlayıcı bir şekilde.

Saniyeler ya da saatler sürebilirdi, ancak coşkunun biriken bantları sonunda beni Elder'ın şiddetli kucağında kemiksiz ve akıl sarhoşu bıraktı.

Gözlerimi dönmekte olan bir odaya ve odaklanamayan

bir sevgiliye açtığım anda Elder parmaklarını çıkardı, kemerini salladı ve fermuarını çekmeye çalıştı.

Bunu striptiz olsun diye yapmadı. Yaptı çünkü acı çekiyordu. Acımasız, şehvetli bir acı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Aletini çekerken baştan çıkarıcıydı ve ezici bir hassasiyetle irkildi.

Öfkeli ereksiyonunun uzunluğu ve çevresi, parmaklarını genişçe açıp parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sert sıkarken büyük avucunu cüceleştirdi. Yüzü kızardı. Elinin içine bir kez soktu. İki kez.

Çok uzun ve kalındı. İnkâr edilemez derecede acımasız ve korkunçtu. "Bana bak, Pim. Senin için gelişimi izle. Bir dahaki sefere, içinde olacağım ve seni işaretlediğimi, sana sahip çıktığımı hissedeceksin." Tamamen utanmazdı, suçsuzdu ve yaptığımız şeyin öfkesine kapılmıştı.

Meme uçlarım dayanılmaz bir ağrıya dönüştü, rahmim boşluğu yakaladım ve hayatımın en cesur hareketiyle sarhoş parmaklarımı göğüslerime götürüp sıktım.

Burun delikleri alevlendi ve dudaklarından şehvet ve tehlikenin en seksi törpüsü döküldü. "Kahretsin, bana ne yaptığını bilmiyorsun. Tekrar yap."

Onun için pervasız olmak istedim. Her zamankinden daha gevşek olduğumu bilmesini istedim. Hiç olmadığım kadar mutlu. Ona takıntılıydım ve kendimi onun kalbine damgalamak istiyordum, böylece beni asla unutmayacaktı.

İki dakika öncesine kadar nefret ettiğim bir vücudu porno şovuna dönüştürmemi isteseydi, yapardım. Dizlerimin üzerine çökmemi ya da acı verici bir şekle sokmamı isteseydi, yapardım.

Çünkü bunu ben
seçtim. Başka kimse
seçmedi.
Ona bu hediyeyi verirdim.
İzin almadan almazdı. Biz eşittik.
"Meme uçlarını çimdikle, Pim. Kendine dokun."

Komutları beynimi büyüledi, ellerimi düşünmeden itaat ettim. Sırtımı dikleştirdim, bacaklarımı açtım, kime dönüştüğüm konusunda kafam karışmıştı ama yine de onu kucakladım.

"Siktir!" Elder ikiye büküldü, eli sikini sarsıyordu.

Menisinin ilk sıçraması beni tüm vücudumu saran bir spazmla sarsarken boğuk hırıltısı ayak parmaklarımı kıvırdı.

Kalp atış hızım gözlerimin ve boğazımın arkasına yerleşti, Tacından fırlayan beyaz iplikçikler karnıma sıçrarken beni tamamen nefessiz bıraktı. O
Aletini kavradı ve kendini acımasızca avucunun içine itti, sanki bir serbest bırakma bulamazsa ölecekmiş gibi.

Orgazmının son dalgası ondan bana doğru fışkırırken midesi kaya gibi sertleşti ve beni inci gibi dölle kapladı.

Acele edip yıkamak gibi bir isteğim yoktu.

İşaretlendiğim için kusmama gerek yoktu.

Hayatımda yaptığım en iyi şey yüzünden titreyerek yatıyordum.

Pantolonunu dizlerine kadar indirip üstümde kayarken artık sıkışma üzerine sıkışma yaşadı ve acı çekti. Daha boşalmayı bitirmemişti ki eli
sikinden çözüldü ve parmakları tekrar içime daldı.

Zevkten haykırdım, sonra siki iç uyluğumu dürttüğünde donup kaldım.

Dondum kaldım.

Dondu kaldı.

Nefes alış verişlerimiz gürültülü ve kontrolden çıkmıştı.

"Sana ihtiyacım var." Sesi zar zor çıkıyordu ama çaresizlikle yankılanıyordu. "Tekrar gelmem gerek. Lütfen, Pim." Parmakları geri çekildi, önceki orgazmımı lekeledi, ıslak ve hazır olmamı sağladı ve beni doldurması için neredeyse titriyordum.

Ona doğru kıvrıldım ve omzunu ısırdım, ejderhanın bana duman üflemesini ya da kaburgalarının ayrıntılarıyla kanlı olmasını umursamadan.

Derin ve alçak sesle inledi, işkencenin düzensiz bir sesiydi. "Bıraktığında muhteşem oluyorsun." Parmakları sikinin etrafını sararak tepesini girişime doğru yönlendirdi. "Bunu yapmama izin ver. Benimle kal."

Sarsıldım ama çözülmüş halimle böyle bir hissin beni neden üzmesi gerektiğini hatırlayamadım. İyi hissettirdi. Bu

doğru hissettirdi. Evim gibi hissettim.

Ereksiyonunun ucu içimdeyken, elleri yukarı fırladı ve başımın altındaki yatağa saplandı. Saçlarımı sıkarak sertçe çekiştirdi, sırtımı eğmeye ve kalçalarımı açmaya zorladı. "Boşaldın. Artık hazırsın. Sen benimsin." Dişleri hiçbir incelik ya da alay olmadan boynuma kenetlendi.

Dili köpek dişlerinin ısırıklarının üzerinde gezinirken irkildim ve sertçe mırıldandığında ürperdim, "Şimdi seni becereceğim. Sertçe."

Bana çığlık attıracağına dair verdiği sözü tuttu.

Sikini içime sokarken hezeyan içinde çığlık attım. Parmaklardan daha kalın. Parmaklardan daha uzun.

Daha geniş, daha derin, her şeyi
kapsayan. Düşünceler, gitti.
Korkular gitti.
Korku, dehşet, panik... hepsi gitti.

Ağzı benimkine çarparken bacaklarım kalçalarına dolandı. Onu sıkıca kavradım. Çıplak göğsü bana her şeyden daha iyi geliyordu. Tekrar tekrar içime girerken terden tere birbirimize yapıştık.

Canlı ya da ölü, kurgu ya da gerçek, tutsak ya da özgür olmanın izini kaybettim.

Elder benim güneşim, havam,
dünyamdı. Ve beni sürmesine izin
verdim.

Kalçaları daha hızlı ve daha hızlı ilerlerken tutundum. Öpüşleri ıslak ve şiddetliydi. Onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi bilmiyordum. Biz birdik. Vahşi, çılgın, sersemlemiş ve arayış içindeydik. Dinlenebileceğimiz ve nefes alabileceğimiz bir bitiş çizgisi arıyor ve yalvarıyorduk.

Ağırlık. Sıcaklık. Sallanma ve inleme.

Beni sikmeyi bırakmadı, ben de onu istemeyi bırakmadım.

Panik atak geçirmedim. Gözyaşı dökmedim. O beni tutarken, sadece ve sadece onun olarak kaldım.

Ve nefesi ikinci kez sıkıştığında ve içime öfkeli bir aygır gibi girmek için şaha kalktığında, yüzeysel bir bedenden ziyade kalbimin serbest kalmasıyla haykırdım.

Boşaldı, beni ikinci bir doruk noktasına taşıdı.

Boşaldım ama beni insan yapan her şeyle birlikte. Orgazmın karnımdan mı yoksa ruhumdan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama her uzvum karıncalandı ve gevşedi. Her hücre parıldadı
ve çözüldü. Karşı cinse karşı beslediğim tüm nefret ve öfke yatışmış, saf bir keyifle içime çekmeme izin vermişti.

Birbirimize sarıldık, kısır yüksekliğimizden aşağı iniyorduk.

Sonunda, nefesimizi tuttuktan ve
Elder bir kez daha insan derisi yerine hayvan postu giyerek yavaşça üzerime çıktı. Beni yukarıdan izlerken, yüzü keskin sırlarından ya da gölgeli ıstırabından hiçbir şey kaybetmemişti, ama gözleri daha sakindi, daha az siyah akıntılar ve daha çok obsidyen okyanus. "Özür dilerim."

Neden özür diliyordu?

Yanlış bir şey yapmamıştı.

Yan tarafına dönerek sikini çıkardı ve beni ortak salınımların yapışkan ıslaklığıyla baş başa bıraktı. Kolunu gözlerinin üzerine koyarak mırıldandı, "Yarın doktora gideceğiz. Sana ertesi gün hapı alırız."

Tüylerim diken diken oldu. Bana dokunduğu sürece bunu yapabilirdim. Normalmişim gibi davranabilirdim. Durduğu anda, köle olduğuma dair anılar geri geldi. Yapamadım Hayatımın en iyi cinsel deneyiminin tarih tarafından mahvedilmesini istemiyorum.

Ona doğru kıvrıldım, kolu etrafımda kayarak beni sarmalayana kadar derinlere gömüldüm. "Buna ihtiyacım yok. Alrik'in bana yaptığı iğne birkaç ay daha geçerli."

"Oh."

Küçük bir kelime ama arkasında söylenmemiş binlerce şey var.

Düşüncelerimiz daha az mutlu yerlere geri döndü
ve içimi hayal kırıklığı ve garip bir üzüntü karışımı doldurdu.

Kim olduğumu, nerede olduğumu ya da ne olmak istediğimi tam olarak anlayamadan bir melankoli gölünün üzerinde sallanıp durdum.

"Uyumalıyız." Başımın üstünü öpen Elder beni bıraktı ve yataktan çıktı. Pantolonunu tekrar beline kadar sıyırarak banyoya girdi. O dönmeden önce musluğun sesi odayı doldurdu ve
kalan kıyafetlerini çıkardı.

Kravatı koparılmış, gömleği silkelenerek çıkarılmış ve pantolonu yere bırakılmıştı.

Işığı söndürüp perdeleri açık bıraktı ve gece gökyüzü onu yıldız ışığı ve sokak lambasının hayalet siluetine boyadı.

Yatağa tırmanarak, yan yatana kadar bekledim. Diğer odaya gitmemi isteyip istemediğini bilmiyordum. Ona yer açmak için. Ona dokunmama izin var mıydı?

Tıpkı onun gibi yan yatana kadar omzumu iterek sorularımı ortadan kaldırdı, sonra kolunu belime doladı ve beni önüne doğru sürükledi.

Bir kucaklaşma ya da bakım beklemiyordum. Bana rahatça veremeyeceği bir şey vermesini istemedim.

Ama ben kıpırdanıp uzaklaştığımda, kucaklaması hiçbir çıkış yolu bırakmayacak şekilde sertleşti. "Kal. Seni hissetmem gerek."

Dürüst olmak isteyerek derin bir iç çektim. "Benim de seni hissetmeye ihtiyacım var."

Hafifçe içine çektiği nefes, onu şaşırttığımı gösteren tek sesti. Şilte sallandı ve bacakları benimkilere değdi, ardından pazuları yarı koruma, yarı sahiplenme amacıyla etrafımda sıkılaştı.

Bir an için kaskatı kesildim, klostrofobi rahatlığımın sınırlarında belirdi.

Kulağımın arkasından öptü. "Rahatla, Pim. İlk geceki gibi uyu. Seni güvende tutacağım konusunda bana güven." Parmakları sırtımı okşadı, beni ona doğru eğilmem için cesaretlendirdi.
evcilleştirilmiş kedi. "Uyu. Yarın yeni bir gün." Yarın yeni bir gündü.

Yarın konuşmak için bir gündü. Yarın, bu geceden daha fazlası için bir gündü. Ve bu gece cenneti bulduğum geceydi.

Ve Elder bulmayı hiç ummadığım bir adamdı.
Ve ben onun sayesinde daha iyiydim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Yaşlı

GÖZLERİM üç kat üstümdeki el boyaması dekoratif tavana kayıyor, Pim'in hâlâ yatakta olduğunu, yalnız uyandığını, yüz dolarlık banknottan yapılmış origami atı ve içindeki küçük notu gördüğünü hayal ediyordum.

Sadece birkaç kelime çünkü binlerce alfabe bile dün gecenin benim için ne anlama geldiğini ifade edemezdi. Onun orgazmının bana ne yaptığını. Onun güveninin bana hissettirdiklerini.

Uyuyan formuna baktım ve nasıl yapacağımı düşündüm. Tutarsız bir şeyler karalamaya çalışmak yerine, kalbimi oyarak orada ne yazdığını okuyabilmesini sağladım.

Sonunda, bunu basit ve neredeyse duygusuz tutmaya karar verdim.

En iyisi buydu.

İkimiz için de.

Selix ile sabah toplantısına gidiyorum. Yakında döneceğim.

Origami atı açtığında ve o kişisel olmayan satırları okuduğunda ne düşünecekti?

"Beni dinliyor musun yoksa ne?" Selix boğazını temizleyerek macchiato'sundan bir yudum aldı, güneş otelin kafesinde etrafımızdaki halıyı boyarken.

Zihnimi Pim'den uzaklaştırarak kendi kahvemden bir yudumla ona eşlik ettim. "Tabii ki."

"Az önce ne dedim ben?" Dudaklarında ukala bir sırıtışla arkasına yaslandı.

Yıllar önce ona benimle gelmesini teklif ettiğim güne lanet ettim.

Onu sokaklarda bırakmalıydık, kibirli piç.

"Annem ve amcamın artık Monte Carlo'daki evde olmadıklarını söylemiştiniz."

Her şeye rağmen dinlediğimi görünce sinirlenmiş gibi kaşlarını çattı. Sadece yarım yamalak dinlediğimi bilmesine gerek yoktu. Pim beynimin büyük bir kısmını başarıyla ele geçirmişti.

"Nereye gittiklerini biliyor musun?" Selix kahvesini bitirirken sordu.

"İstiyorum."

"Peki annenin peşinden gidecek misin? Onunla konuşacak mısın?"

Başımı salladım, kırışmamış olmasına rağmen kot pantolonumu düzelttim. "Hayır. Anlamı yok."

Pim'e çok fazla şey anlattığım o talihsiz akşamdan beri onu düşünmeme izin vermemiştim. Ve ben de
Daha önce yaptığım gibi dünyayı dolaşıp af dileyecektim.

Elimden geleni yapmıştım.

Gerisi onlara kalmış.

Ve eğer beni bir daha hayatlarında istemezlerse, o zaman sorun yok. Onları uzaktan korumaya ve yalnız varlığımı sürdürmeye devam edecektim.

Kimsem olmadan bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Ömür boyu hayatta kalabilirdim.

Selix gözlerini kıstı. "Ailenin her zaman bir bildiği vardır. Eğer benim bir ailem olsaydı, hayır cevabını kabul etmezdim."

Selix, ailesi yerel bir sinemada vurulduktan sonra Çocuk Evlat Edinme Hizmetleri'ndeki bir yazışma hatası nedeniyle sokaklarda kalmıştı. Kimsesi yoktu... tıpkı benim gibi.

Yorumunu bıkkın bir el hareketiyle geçiştirdim. "Ailem beni ölü olarak düşünmeyi tercih ediyor."

"Ailen tam bir ahmak."

Öfkelendim ve sadakatimi göstermek için ona gülümsedim. "Ailemin kendine göre sebepleri var."

Selix'e söylemeye hiç niyetim yoktu, ama onu tanıyorsam, muhtemelen çoktan anlamıştır ya da anlayacaktır.
o yapana kadar snoop.

"Tamam, o zaman anne ve amcanın ziyaretini görmezden gelerek, her ne kadar evinizi kendi tatil evleri gibi kullanmak yerine onları takip edip konuşturmanız gerektiğini düşünsem de
Teşekkür etmeden çekip gitmek yok, konuşacak başka konularımız var."

Çenemi ovuşturarak kahvenin son tadına baktım. "Bunu onlara ben teklif ettim. Teşekkür kartlarına ihtiyacım yok."

"Devam edelim o zaman." Selix telefonunu çıkardı ve bugün hangi gündemi ele alması gerekiyorsa ona göz attı.

Bir saat içinde depoya dönüp yeni çelik ve son müşterim için arabamdan daha ağır olan türünün tek örneği bir bilardo masası için bazı ağır siparişleri onaylamam gerekiyordu. Bu durum, matematikçilerimizin mutfak ve yatak odalarının oyun odasının olması gereken yere göre düzenlenmesi konusunda sorun yaşadıkları noktaya kadar balastı altüst etti.

"Pim'in yarın sabah limandan ayrılmadan önce bir dişçi randevusu var, ayrıca bir göz doktoru testi ve jinekolojik muayene de yapılacak. Michaels bunları Pim'in genel sağlığının bozulmadığından emin olmak için ayarladı. iyileşiyor." Selix dikkatle dinlediğimden emin olmak için başını kaldırdı. "Ayrıca jinekoloğun bir kadın olduğunu söyledi, malum nedenlerden dolayı. Pim'in muayeneyi onun ya da başka bir erkeğin yapmasından memnun olacağını sanmıyordu."

Pim'le ilgili her şeye en üst düzeyde konsantre olurdum.

Ve bunun sebebi dün gece değildi.

Ona söylemeyecektim ama bu sabah bir cigara daha içmiştim. Bütün gece zar zor uyudum. Perdelerdeki çizgileri saydım. Aritmetik yaptım ve ülkeleri okudum. Ben Pim'in içimde yarattığı kaos uyumama yetecek kadar sakinleşene kadar kafamın içinde çello çaldım.

Sadece, rüyalarım uyanık olmaktan daha kötüydü.

Pim'i tekrar tekrar siktiğimi hayal ettim. Dinlenmesine izin vermem için bana yalvarıyordu ama ihtiyaçlarım buna izin vermiyordu. Uyandığımda ağlıyordu ve şafak bana sigara içmek, duş almak ve oradan defolup gitmek için bir bahane verdi.

"Anladım." Bacağımı salladım, sabırsızlığım artmaya başlamıştı. "Yeri ve saati telefonumla paylaş. Ona kendim eşlik edeceğim."

Selix bana garip bir bakış attıktan sonra başını salladı ve cep telefonunda birkaç şeye dokundu, bu da benimkinin bip

sesi çıkarmasına neden oldu

yeni bildirimler.

"Yarın saat 16:00'da yola çıkacağız. Bugün yakıtla birlikte yeni yemek ve malzeme de teslim ediliyor. Güney Hampton'a doğru yola çıkacağız.
talep edildi."

"Güney Hampton?" Kaşlarımı çattım. "Neden yine İngiltere'ye gidiyoruz ki?" İngiltere'ye gitmek için bir yat inşa ettiğimi hatırlamıyorum.
orada biri vardı ve hiçbir şey gelmiyordu-

Kahretsin, evet var.

İnledim. "Pim'in o suçlularla omuz omuza olmasını istemiyorum."

Selix bıyık altından güldü. "Tanıdığım en büyük hırsızlık kayıtlarından birine sahip olduğunu söylüyor." Sesini alçalttı. "Bir milyarın dörtte üçünden fazlasını çalmanın hapis cezası ne kadardı?"

"Kapa çeneni," diye alçak sesle homurdandım, kahvaltıya giden arkadaşlara baktım. "Bu farklı."

"Para değil de elmas ticareti yapmaları şu anlama gelmez-"

"Bu ellerinde kan olduğu anlamına geliyor, Selix. Şahinler hafife alınacak bir aile değil. Özellikle de en büyük oğulları... adı her neyse. Babasından devraldığından beri işleri ölüm sessizliğinde. Söylenti yok. Bilgi yok. Ya bir önceki veliahttan daha acımasız olduğuna ya da söylentileri başlamadan bitirmek gibi bir hüneri olduğuna dair işaretler var."

Selix telefonuna baktı. "Adı, kayıtlarınız için, Jethro Hawk. Acımasızlık konusunda haklı olabilirsin ama Kuzey Yarımküre'deki en prestijli baloyu düzenliyor. Sayısız müşterinin yanı sıra senin yeteneklerini ve kaliteni isteyen başkaları da orada olacak. Sen de gidiyorsun. Kim?
kızı almak zorunda olduğunu mu söyledin?"

Öfkem tısladı. "O sadece bir kız değil."

Bakışları sıkılaştı, beni yargılıyordu. "Evet, bunu görebiliyorum.
Dikkatli ol, El."

Bu lakaptan nefret ettiğimi biliyordu. Ancak, nedense, Pim bu lakabı kullanırsa, o kadar da umursayacağımı sanmıyordum.

İkiyüzlülükler lanetlensin.

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim, Selix. Kapa çeneni."

Sırıttı. "Katılımınızı onaylıyor muyum yoksa iptal mi ediyorum? Artı bir mi, artı bir yok mu?"

Tekrar tavana baktım. Pim çoktan Buckinghamshire'ın Kara Elmasları'na maruz kalmadan da yeterince kötülükle uğraşıyordu. O aileyi ve eski borçları çevreleyen söylentiler Pim'in dahil olmasını istediğim bir şey değildi.

Ama yine de onu hayattan korumak bana bağlı değildi. Benimle ya da bensiz her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu göstermek bana kalmıştı.

Siktir et.

"Onaylayın. Bir artı bir ile." Ayağa kalktım, buna hazırdım. toplantının bitmesini bekliyordum. Depoya gitmem gerekiyordu ama önce Pim'i kontrol etmek istiyordum.

Ot vücudumdan atılmadan önce onu son bir kez daha görmek istedim.

ya tekrar kendi kendini tedavi etmek zorunda kalacak ya da ondan kaçacaktı. "Ah, gitmeden önce." Selix ayağa kalktı ve telefonunu

ceketinin cebinde. "Bir sorunumuz var."

"Sorun mu? Ne sorunu?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Pim'in annesiyle ilgili izini sürdüğün ipuçlarından bazıları geri geldi."

Donup kaldım. "Ve?"

"Ve onun nerede olduğunu biliyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Mutlu muydum yoksa üzgün müydüm bilmiyordum. Pim'in onu arayan bir ailesi vardı. Onu seven başkaları vardı. O onlar için biriydi, ben ise sonsuza dek

onu çalan adam olabilir.

Bu gideceği anlamına mı geliyordu? Söz verdiğim gibi gitmesine izin mi vereceğim? Kahretsin, bu imkansız olurdu. Bana hissettirdiği deliliğe teslim olmuştum.

Artık geri dönmemin bir yolu yoktu.

Kahretsin.

"Nerede o?" Aklımdan Pim'e haber vermenin yolları geçmeye başlamıştı bile. Seyahat planlarımı değiştirip onu geri getirmek için
Eve. İngiltere'ye gidiyorduk. Bana tam olarak nereli olduğunu söylememiş olsa da, aksanına bakılırsa oralıydı (sanırım).

Hawks ziyareti onun koluma girmesiyle başlayıp beni terk etmesiyle sona erebilir.

Bunu yapmayacağım.

Gitmesine izin vermek istemedim.

Ama bunu yapacağımı biliyordum çünkü ne istediğimden bağımsız olarak doğru olan buydu. Seçimlerimi yapmıştım. Onların arkasında duracaktım. Ve Pim söz konusu olduğunda doğru olanı yapacaktım.

Her zaman.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek, "Söyle bana, Selix," diye bağırdım.

Patlamam üzerine birkaç lokanta çalışanı başını kaldırarak konuşmamızın özel olmadığını hatırlattı. Sesimi alçaltarak emrettim, "Benimle gel. Bunu dışarıda tartışırız."

Selix başını salladı ve beni takip etti.

Çökmekte olan lobilerden geçtik ve canlı
güneş ışığı ve sonra hemen geleceğime dair her şeyi karıştırdı.

Bana Pim'in annesinden bahsetti.

Ne yaptığını.

Nerede olduğu hakkında.

Her şey hakkında.

* * * * *

"İşte buradasın." Pim banyodan çıktı.

Her kasım sıkıntıya kilitlendi. Bağımlılık otun yumuşaklığını yok etti ve beni arzulattı. Ona tekrar sahip olmak için can atıyordum.

Lanet olsun, bir saniye olsun beni öldürmeye çalışmayı bırakamaz mı?

Havlu giymiş, saçları erimiş gibi yapışmış Köprücük kemiğinin etrafındaki çikolata, tüm fantezilerimin hayata geçmiş haliydi. Teni parlıyordu. Dudakları gülümsüyordu. O bir
Daha önce hiç sahip olmadığı bir gevşeklik, bir seksilik vardı onda. Nefesimi kesen, içime işleyen ve aynı anda ona saldırıp öpmek istememe neden olan şehvetli bir sakinlik.

Söz konusu o olduğunda zaten berbat durumdaydım.

Annesini öğrendiğimden beri daha da kötüydüm.

Başka tarafa bakarak, kafamın içinde dönen tüm kirli arzularla mücadele etmek için yumruklarımı sıktım. "Üzgünüm, Selix ile buluşacağım."

Sana ne olduğunu biliyorum.

Gerçekte kim olduğunu

biliyorum.

Onun sırları benim sırlarımdı.

Ve ona bunların hiçbirini söyleyemedim.

Ayakları halının üzerinde usulca gümbürdedi. "Notunuzda öyle yazıyordu." Daha parlak bir şekilde gülümseyerek bana doğru geldi.
Bakışlarındaki niyetler. Beni öpme, bana dokunma ve hatta belki de asla söylememem gereken sözleri yerine getirmek için beni cesurca yatağa sürükleme niyetleri. "Seni özledim."

Elimi kaldırıp ondan uzaklaştım ve çantama doğru yöneldim. "Şimdi olmaz, Pimlico." Son giydiğim kıyafetleri fırlattım.
gece - seks ve onun kokusunu taşıyan - çantanın içine koydu ve fermuarını sıkıca kapattı. "Aklımda başka şeyler var."

Seni yere atmamak ve bacaklarını ayırmamak için dikkatimi dağıtmak gibi şeyler. Kendimi bu otel odasını kilitlemekten alıkoymak ve yatağımdan çıkmana asla izin vermemek gibi şeyler.

Taşaklarımdaki ağrı neredeyse beni hasta edecekti. Dün gece art arda iki kez boşalmıştım ama yine de tam olarak tatmin olmama yetmemişti. Bedenim istediği şeye kilitlendiğinde hazzın sınırı yoktu. Bazı erkekler bana şanslı diyebilirdi. Ben kendime lanetliyim diyordum.

Bütün gece sırtım önüme dönük, sikim kalkmış bir şekilde uyudum.

Libidosunun sonu olmayan bir cinsel sapık olduğumdan değildi. Çünkü bağımlılığım her şeyi-
fethetme ve kontrol etme arayışında onun ihtiyaçlarına itaat etmek.

Ben sadece mümkün olan en yüksek manipülasyona ulaşmak için bir araçtım. Ve Pim hızla benim dövüş sanatları, origami ve çello saplantımın yerini alıyordu.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Çünkü eğer olsaydı, hiçbir şey beni sakin tutamazdı. Sadece o. Sadece onun içindeyken, ona dokunduğumda, onu öptüğümde, onu sevdiğimde böylesine düşündürücü, yorucu bir durumla gelen saymayı, çılgınlığı ve meşguliyeti durdurabilirdim.

"Oh." Yüzüne hüzünlü bir kabullenme yerleşmişti. çantayı kavradı ve kapıya doğru yürüdü. Dün gece kaydettiğimiz ilerleme kayboldu ve bir sonraki yumruğu arayan, yaklaşan tekmeden korkan uysal bir aidiyete geri döndü.

Ölmek üzere olan bir kelebek gibi elini sıktı. "Tabii ki. Üzgünüm, meşgul olduğunu biliyorum. Ben... Ben yolunuzdan çekileyim." Omuzlarını indirerek banyoya geri döndü. Kapı kapanmaya başladı ama gözlerindeki yaşların hayalet parıltısını görmeden önce değil.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Mesafesini korumasını istedim. Zalimce davranmıştım ve bunu başarmak için soğuk. Bana kalsa, odaya girer girmez onu yakalar ve üzerime oturturdum.
tam da bu lanet anla yüzleş.

Ama sağlıklı değildim.

İhtiyaçlarım doğru değildi.

Onun ve benim iyiliğim için uzak durmak zorundaydı.

Ama ne onun acısını hazmedebiliyordum ne de buna sebep olduğumu bilerek yaşayabiliyordum.

"Pim, bekle." İlerleyerek elimi kapıya vurdum ve açık kalmasını sağladım.

Dudakları aralandı. "Sen ne-"

Ağzından, köprücük kemiklerinin narin kanatlarından ve yeni duş almış teninin pembeliğinden başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Geçmişini, annesini, geleceğimizi siktir et.

Kapıyı iterek onu tek kolumla kaldırdım ve makyaj masasına yerleştirmek için öne doğru fırladım. Ağırlığı mermer leğene aktarılmıştı, bacakları sallanıyordu, gözleri belirsizlikten çılgına dönmüştü.

Bu belirsizlikten nefret ederdim.

Belirsizliğimden ve şu anda taşıdığım korkunç bilgiden nefret ediyordum. Onun bilmediği bir şeyi bilmenin ve bunu ona söylememek için her şeyimi verebileceğim halde söylemek zorunda kalmanın borcu.

"Ben de seni özledim." İki elimle yüzünü kavrayarak onu öptüm.

Dokunuşumla eridi. Bir an acıyor ve güvenmiyordu. Sonra sıcak ve sıvı. Soğuk su ve naneli diş macunu tadındaydı, teni nemli ve sıcaktı.

Beni daha derinden öpmek için başını eğdi, dili yetenekli bir yılan gibi başımı döndürüyor, kurallarımı paramparça ediyor ve kendimi kontrol etmemi engelliyordu.

Akıl sağlığımı kaybettim ve parmaklarımı kalçalarına doladım. Onu makyaj masasının kenarına doğru sürükledim. kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim.

Havluyu kenara itip sertleşmiş aletimi ona sürttüğümde inledi. Dudakları öncekinden daha hızlı, diğer ortak bağlantılarımızdan daha emin ve kendinden emin bir şekilde ayrıldı. Onun
dilimi manipüle etmeye fırsat bulamadan benimkiyle savaştı. öpücük. Keşfi cesur ve cüretkârdı, her damla kanı sikime gönderiyordu.

Dün gece kendimi tutmaktan kaynaklanan bastırılmış saldırganlık taştı.

Ona zarar verebileceğimi umursamadan havlusunun geri kalanını yırttım.

Makyaj masasının üzerinde sallanıyor, elleri omuzlarıma kilitleniyordu. Tek yapmak istediğim kot pantolonumu indirip içine girmekti.

Onun istediği gibi ona binmek için.

İki kırık şeyin yatakta birbirine bağlandığında bir bütün haline gelebileceğini bize hatırlatmak için.

Parmakları göğsümün üzerinden kemerime doğru tüylendi. Ben ona sıkıca yapışmışken tokayı açmaya çalışırken dokunuşu sikimi sıyırdı.

Uçurumun kenarında durdum; arkama yaslanıp beni soymasına izin vermeme ve içine girmek için onu kaldırmama saniyeler kalmıştı.

Ama bir şey beni durdurdu.

Bu işi daha da berbat etmemek için tutunduğum tek bir şey vardı.

Annesi.

Pim artık benim değildi. Hiçbir zaman benim olmadı. O bir ebeveyne aitti. Ağza alınmayacak şeyler yapmış bir ebeveyne. Onu hak etmeyen ama yine de
kızı olan bu inanılmaz kadını sahiplendi.

"Pim... dur." Kendimi geri çekerek elimi kollarına kenetledim, onu yere yatırdım ve parmaklarının fermuarımı açmasını engelledim. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Gözlerini kırpıştırdı, şaşkın ve kızgındı. "Ama-"

"Sana dün gece söyledim. Seninle sadece bir kez yatacaktım." Gitmesine izin verdim, geri çekildim ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Her şey bitti."

Başını sallarken nemli çikolata telleri köprücük kemiğine yapıştı. "Ama ben-"

"Hiçbir şey düşünmedin. Eğlendik ve şimdi gidiyoruz." Onun ıstırabına sırtımı dönmüştüm.
"Seni Phantom'a bırakacağım. Birkaç saatliğine depoya dönmem gerekiyor." Kendimi toparlayarak
Elimi kapının pervazına dayadım, belimi kıran acımı görmesine izin vermedim. Bağırsaklarımın kalbime nasıl kement attığını ve beni
Kuru. Dönüp onu fayans zemine sürüklemek için bedenim nasıl da titriyordu. Ona binmek için. Onu öpmek için. İkimiz de hayatta kalamayana kadar onu becermek için.

Bir bakıma Selix'in bana böyle korkunç bir haber vermesine sevinmiştim. Buna odaklandım. Bu bana aşamayacağım bir sınır veriyordu. Şimdi onu kullandım, istediğim şeyin yerine Pim için en iyi olanı koydum.

Boğazımı temizledim, hâlâ dilimde onun tadı vardı. "İşimi bitirir bitirmez konuşmamız gerek."

Sana duymak istemeyeceğin bir şey söyleyeceğim.

Makyaj masasının üzerinden atlarken çıkardığı ses ve ardından incinmiş kemiklerinden gelen yumuşak bir acı iniltisi ensemi sızlattı. Elektriksel varlığı yaklaştı. Elinin yumuşak çırpınışı sırtıma indi. "Eğer konuşmak istiyorsan... şimdi konuş benimle."

Bir şeyler anlatması gerekenin ben olduğumu mu düşündü?

Önceki gece yaptığım gibi kalbimin geri kalanını da dışarı atacağımı mı?

Tabii ki hayır.

Bir sonraki konuşmamızda, her konu onun hakkında olacaktı. Ona bildiklerimi anlatırdım ve o da her şeyi daha iyi anlatırdı.

Kutsal bana karşılığında bildiği her şeyi anlattı. Hangi okula gittiğini bilmek istiyordum. Arkadaşlarının isimlerini. En sevdiği dersin ne olduğunu. En sevdiği film, renk, koku, tat. Onun her anısına sahip olmak istiyordum.

Çünkü bu tür şeyler ona olan hislerimi pekiştirecekti, ama onun olanı kendime mal etmem gerekiyordu.

Buna bir sonraki sigaramdan ya da çello seansımdan daha çok ihtiyacım vardı. Buna çok ihtiyacım vardı.

Etrafımda dönerek dişlerimi gösterdim. "Bu benimle ilgili değil.

Bu seninle ilgili."

Şüphe bakışlarını doldurmuş, yüzümde konunun ne olabileceğine dair ipuçları arıyordu. "Eğer dün gece hakkındaysa..."

"Değil."

Kaşları yaralı bir ifadeyle bakışlarının üzerine sarktı. "Tamam." Enerji omurgasını doldurdu ve çıplak olmasına rağmen dik durması için onu şişirdi. Bir kez daha, tercih ettiği elbise formundaydı ve üzerinde çok çarpıcı görünüyordu. "Bu gece yeni bir yere mi yelken açıyoruz?"

Mükemmelliği altında boğulmamak için gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaştım. Böylece meme uçlarına ya da karnının her şeyden çok istediğim tek yere giden zarif hatlarına bakmadım.

"Yarın." Sesim plağın üzerindeki bir çizik gibiydi. "Sabah birkaç doktor ziyaretin var. Sonra yelken açacağız."

"Ah." Aşağıya baktı, parmakları sanki
tıpkı strese girdiğimde yaptığım gibi hayali bir akor çaldı. "Oh?"

Her santimim onun ellerini yakalamak için can atıyordu. Parmaklarımı kalçasından geçirip-

Lanet olsun, toparla kendini.

"Sorun ne?" Ofladım.

"Hiçbir şey." Parlak ve sahte bir şekilde gülümsedi. Beni geçmek için ilerlerken bakışlarını indirdi ve gerçek düşüncelerini gizledi.

Kımıldamadım. "Bir şey var." Kollarımı kavuşturdum, yoluna barikat kurdum. "Söyle bana."

"Sorun yok. Gerçekten."

"Yalancıları sevmem, Pim. Ve gerçeği saklayan insanlardan da kesinlikle hoşlanmam."

İkiyüzlü.

Söyle ona. Hemen şimdi. Ona annesinden bahset.

Ama yapmadım çünkü lanet olası çifte standartlarım vardı ve Pim'den kendimden daha fazlasını bekliyordum.

Piç kurusu.

Pim yutkundu, omuzlarını destekledi. "Ben sadece... düşündüm ki... biliyor musun, önemli değil. Boş ver."

Hayal kırıklığı içinde titredim. Konuşarak beni baştan çıkarması ve sonra bunu reddetmesi... evet, bu pek iyi gitmeyecek. Şehvet arttı. Kendimi kontrol edemiyordum. Tehlike demlendi. "Seninle ilgili her şey önemli, Pim. Her rastgele düşünce. Söylemeye korktuğun her istek." Hırıltımı gizlemeye çalışarak sesimi alçalttım. "Söyle bana ve bir daha reddetme."

Meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırdı. "Bana bir gece vereceğini söylemiştin. Beni alacağını söylemiştin. Biz-"

elini havada salladı. "Bilirsin işte."

"Seks yapmak."

Ayak parmaklarına baktı. "Evet."

"Ve hayal kırıklığına mı uğradın? İncindin mi? Her şeyi geri alabilmeyi mi diliyorsun?"

"Hayır!" Gözleri kocaman açılmıştı. "Hiç de değil. Bunu nasıl sorarsın?"

"Sorabilirim çünkü hazır olmadığını biliyordum. Seni bu şekilde kullanmamalıydım."

"Beni kullanmadın." Yanakları ısındı. "Yani, dün gece... hayatımın en güzel gecesiydi. Bana vücuduma tekrar nasıl sahip olabileceğimi gösterdin. Bana neler yapabileceğini gösterdin-"

"Yine de ne?"

"Bana inanılmaz bir şey verdin, Elder. Bana zevk verdin. Korkmadığım ilk insan sensin. İsteyerek dokunmak ve öpmek istediğim ilk erkek. Bu çok büyük bir şey. Hayat değiştirici. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Sıcaklık kalbimin etrafında dolandı ama onu uzaklaştırdım. "Peki ne demek istiyorsun?"

Soğuk kalpliliğim karşısında biraz irkildi ama devam etti. "Demek istediğim, ben sadece buraya gelebildim ve sana dokunmama izin verdiğin için oldu. Seni öpmeme izin verdin. Seni çapam olarak kullanmama izin verdin."

Ne demek istediğini anlamamıştım. Ona tükürmesi için bağırma ya da kaçma ihtiyacıyla savaşırken kollarım titriyordu. Fantom'a geri dönüp çellomu almalıydım, böylece ellerimle, zihnimle ve akıl sağlığımla yapabileceğim bir şey olurdu.

"Toparla, Pim. Geç kaldım."

İş iyi bir bahaneydi. Önceden randevularım varsa koşmuyordum.

Ellerini kalçalarına vurdu. "Söylemeye çalıştığım şey, Elder, bana böyle bir şey verip sonra tekrar vermeyi reddedemezsiniz."

Dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama döküldü. "Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık."

"Ne? Nasıl?" Gözlerinde öfke parlıyordu. "Az önce sana orgazma ulaşabildiğimi söyledim.
Benim gibi bir kız için asla ulaşılamayacak kutsal bir kase. Senin sayende. Az önce sana benim için ne kadar önemli olduğunu söyledim.
Sana dokunmak, seni öpmek, ve şimdi bana buna bir daha asla sahip olamayacağımı mı söylüyorsun? Anlamıyor musun? Sadece sen olduğun için gelebildim. Ve artık sana sahip değilim. Konuşmak istiyorsun ve bunun tek bir anlamı var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Beni gönderiyorsun. Bana sahip oldun ve artık meydan okuyacak biri değilim." Öfkeli gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Bana zevk alabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey veriyorsun ve bu zaman sınırları ve uyarılarla birlikte geliyor!" Küçük yumruğu göğsüme çarptı. "Bana aşkın nasıl bir şey olduğunu hiç göstermemeni tercih ederdim çünkü artık sadece istismarı değil, yalnız olmanın acısını da biliyorum!"

Bana tekrar vurmak üzereyken ellerini tuttum. onu kendime doğru çektim. "Bu aşk değildi, küçük fare. Bu sikişmekti."

"Sikişmiyorduk, bunu sen de biliyorsun! Orada Orada bir şey vardı. Eğer olmasaydı, yaptığım şeyi yapamazdım. Burada durup bana tekrar vermen için sana bağırıyor olmazdım."

"Yine mi sana vereyim?" Öne atıldım, onu döndürdüm ve kapıya çarptım. "Yine mi sikimi istiyorsun?" Vücudumu onunkinin yanına sıkıştırarak homurdandım, "Seni uyarmıştım, Pim. Sana sadece bir kez verebilirim. Beni zaten iki kez becerdin. Şansını zorlama."

"İki kez mi? İlki seks değildi, Elder. O tecavüzdü!"

Kilitlendim.

Kaslar, iskelet, kalp ve ruh. Hiçbir şeyin bana dokunamayacağı küçük bir kutuya kilitlenmiştim.

Onu fırlatıp atarak geri çekildim. "Haklısın. Öyleydi. İşte bu yüzden bu her neyse... bitti."

Çılgın bir büyücü gibi güldü. "Sana daha fazlasını istediğimi söyledim. İlk sefer umurumda değil. Ben

Sadece dün gece olanları önemsiyorsun. Ve senin tek odaklandığın şey bunu bitirmek! Daha fazlasını istiyorum, Elder. Daha azını değil. Kendim için özgürlükten başka bir şey istemedim ve şimdi senden daha fazlasını istiyorum ve sen bunu vermek istemiyorsun!"

Beni takip ederek, daha birkaç dakika önce her şeyi kontrol eden kişi olduğum makyaj masasına sıkıştırdı. "Bunu senin için zorlaştırdığımı biliyorum. Ve yapmamam gerektiğini de biliyorum. Dün akşamki yemekte, senin vermek istediğinden fazlasını istemeyeceğime dair kendime söz verdim. Ama neden sadece bir kez olabiliyor? Anlamıyorum. Anlayabiliriz.
bir şeyler bulmalıyız. Bir şeyler bulmalıyız. Bana hakim olman mı gerekiyor? O zaman ustalaş benimle! Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki ben de ihtiyacım olanı alabileyim."

Vermek istediği tüm davetleri ve çözümleri görmezden gelerek her parçamı destekledim. "Beni manipüle edebileceğini düşündüğün için iyi bir saklanmaya ihtiyacın var."

Kıpırdamadan durdu, çıplak ayak parmakları mermer fayansların üzerinde bembeyazdı. "İstediğin bu mu? Bunca zamandır bana yalan mı söylüyordun? Beni korumadığını ama gizlice
Beni onun gibi dövmek mi istiyorsun?"

Hırladım. "Beni asla onunla kıyaslama. Bu sadece bir deyim, hepsi bu."

"Peki, ne düşünmem gerekiyor?" Ellerini havaya kaldırdı. "O kadar kötü müydüm? Benimle yatmak o kadar berbat bir deneyim miydi ki, bana bir daha dokunmamak için OKB'ni bahane olarak kullanıyorsun?"

Benimle tartışmak asla iyi bir şey değildi.

Tamamen yanlış olan suçlamaları lanet olası yüzüme fırlatmak, öfkeli bir boğa için kırmızı bayraktı.

Elim yukarı çıktı. Parmaklarım boğazına dolandı. Onu duvara yaslamaya zorladım. "Benimle bir daha asla böyle konuşma. Beni tanımıyorsun."

Tırnakları bileklerimi tırmaladı. Boynuna dokunulmasından duyduğu asırlık panik onu doğrudan

geçmişine gönderdi. Eğer daha iyi bir adam olsaydım, gitmesine izin verirdim. Onu bir araya getirirdim

Ona sarılıp gerçeği söyleyecektim - onu incitirken onu korumak için elimden geleni yaptığımı.

Ama ben
değildim.
Ben de
yapmadım.

Bunun yerine parmaklarım, o itaatkâr ve beni dinleyen bir halde elimde asılı kalana kadar sıkılaştı. "Her konuda yanılıyorsun."

Dudakları inceldi ama karşılık vermedi. Tüm konsantrasyonunu burada benimle kalmaya ve zihninin benim tutuşumun tehdidini ortadan kaldırmak için ayrılmasına izin vermemeye harcadı.

Bunu kendi avantajıma kullanırdım.

"Neden hatalı olduğunu bilmelisin." Yaklaştım, onu duvara yasladım. "Bilmelisin."

Bakışlarındaki öfkenin arasından ışık sızıyordu. Gırtlağını tuttuğum sürece konuşmayacaktı ama ben konuşabilirdim.

Dinleme sırası ondaydı.

"Dün gece iki kez boşaldım ve hiç yumuşamadım. Dün gece, düşünmeden edemediğim bir kızla yattım." Boştaki elimle nemli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bunu tekrar istiyorum. Seni domaltmak ve doldurmak istiyorum, tam burada, hemen şimdi." Sikim kalktı, onu her nefeste becerme ihtiyacımı inkâr etmenin ne kadar zalimce olduğunu itiraf etmek istiyordum. "Ama bunu yaparsam, küçük fare, lanet olası zamanın geri kalanında yapabileceğim tek şey bu olacak."

Nefesini içine çekti.

O nefesle birlikte mücadele bedenini terk etti, nefreti hüzne dönüştü ve artık fiziksel ya da sözlü olarak incitemeyeceğim bir meleğe dönüştü.

Öfkem oluştuğu gibi hızla söndü.

"Dün gece benim için de çok şey ifade ediyordu. Ama bu konumuzun dışında." Parmaklarım kayarak köprücük kemiğinin üzerinde durdu.
"Lütfen bunu olduğundan daha zor hale getirmeyin."

Bunun bittiğini kabul ederek uzun bir süre sessizce baktık.

"Özür dilerim, Elder." Yanaklarındaki gözyaşlarını silkeleyerek derin bir iç çekti. "Bencilleştim. Sanırım, ummuştum..." Ani bir kararlılıkla başını kaldırdı. "Sende hiç

Dün gece benim için ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok. Beni buraya getirdin, bana romantizmi, bağlantıyı ve beraberliği gösterdin. Beni yemeğe çıkardın ve aşkın nasıl bir şey olabileceğini gösterdin. Ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum ve bunu bir daha asla yapamasak bile, en azından eve gittiğimde ne aradığımı biliyorum." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ne istediğime dair bir karşılaştırmam var ve asla yetinmeyeceğim."

Kalbim onun başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesiyle çürüdü ve kendini ateşe verdi. İyi bir adamla. Onunla evlenecek, üzerine titreyecek ve hayatlarının geri kalanında ona iyi geceler öpücüğü verecek bir adam.

Acıdı.

Öldürdü amına koyayım.

Olması gereken tam olarak buydu.

Geri çekildim.

Bana doğru gelerek elimi tuttu ve yüzüne bastırdı. Avucumu öperek, sanki sonunda şartlarımı kabul etmiş gibi başını salladı. "Teşekkür ederim, Elder. Çünkü her şey."

Uzaklaşırken bakışları yumuşadı. "Sevdiğim tek bir adam oldu ve o da ben çok gençken benden alındı. Ben babamı sevmiştim. Ve birlikte çok fazla zaman geçirmemiş olsak da, bilmeni isterim ki ben de seni seviyorum. Belki de geleneksel türden bir aşk değil ya da yollarını daha az zorlukla bulan bir çift arasındaki aşk değil. Karmakarışık başlangıçlar ama sonsuza dek temel olan bir aşk. Beni kurtardığın için seni seviyorum. Seni seviyorum Bana yardım ettiğin için. Çok korktuğum bir anda bana şehvetin gerçek anlamını gösterdiğin için seni seviyorum."

Çıplak ve ihtişamlı bir şekilde banyo kapısına doğru ilerlerken omzu benimkini öptü. "Hayatımızın geri kalanını senin için daha zor olur. Gidip giyineyim." Hareket edemiyordum.

Kelimenin tam anlamıyla hareket edemedim.

Kalbim durmuştu. Öyle olmalıydı. Yerini süpernova katastrofik yıldız patlamasına bırakmıştı.

Aşk kelimesini kullanmıştı.

Beni sevdiğini söylemişti. Bana aşık olduğunu değil. Aile yükümlülüğü aşkı değil. Arkadaşlık aşkı değil. Hak ettiğim bir aşk. Asla satın alınamayacak ya da kırılamayacak bir aşk.

Sevgiler.

Reddedildiğim tek unsur.

Elimden alındığı için beni ölçüsüz bir şekilde sakat bırakan ve asla geri almayı beklemediğim tek duygu. Bunu bana verecek ailemden başka birini bulmak mı? Bana böylesine özverili, harika bir hediye vermesini?

Dizlerimin bağı çözüldü.

Böyle bir şeyi hak etmiş
miydim?

Ona aşkın nasıl bir şey olduğunu
göstermiş miydim? Tabii ki hayır.

Boktan bir iş yapmıştım.

Soğuk ve acımasızdım ve sadece kendim için endişeleniyordum. Düşmeme izin vermedim. Ona aramızdaki ilişkinin nasıl olabileceğinin bir parçasını bile göstermedim. Ve şimdi, asla gösteremeyecektim çünkü annesine olanları duyduğu anda onu eve götürmemi emredecekti.

Özgürlüğü için yaptığım teklifi kabul edecekti ve ben de yatımda yalnız, bomboş kalacaktım ve benden geriye kalanları mahvettiği için bastığı yere lanet edecektim.

Hareket ettim.

Bacaklarım, vücudum,
kalbim. "Pim, bekle."

Etrafında döndü, dün geceden kalma elbisesi elindeydi ve yüzünde şok ifadesi vardı.

Ona çarptım, onu topladım ve yatağa doğru hışımla yürüdüm.

Onu nazikçe yatağa yatırıp üstüne çıktığımda ve onu öptüğümde şaşkın bir ses çıkardı.

O anda kendi ihtiyaçlarımla savaşmıyor, ona hak ettiği her şeyi veriyordum.

Onu tatlı tatlı, nazikçe, taparcasına öptüm.

Ağzını araladı, dili benimkine dokundu ve iniltisi kalbimde kulaklarımdan çok daha yüksek sesle yankılandı.

Kalçalarım karnına bastırarak onu ne kadar çok istediğimi tamamen ortaya çıkardı. Sadece bir, iki ya da bin kez değil. Ama sonsuza kadar -eğer benim gibi bir adam böyle bir şeyi umut edebilirse.

Öpüşmeyi keserek yüzünü ellerimin arasına aldım ve dirseklerimi yatağa kilitledim. "Nasıl bir kadın olduğumdan asla şüphe
Yine harikasın. Sen her şeysin ve daha fazlasısın. Dayanabileceğimden daha fazlasısın. Beni dayanabileceğimden daha fazla incitecek güce sahipsin. Bunu görmüyor musun? Eğer körsen
Yapma."

Onu tekrar öptüm, itirazlarını ve sorularını dilimin derin bir hareketiyle karşıladım.

Parmaklarımı yanaklarından göğsüne indirdim,
Etinin tüm sıcaklığıyla homurdanarak emiyor, önceki sarı ve yeşil çürüklerin yerini alan sağlıklı ışıltının tadını çıkarıyordu.

Bana doğru eğildi, dudakları zevkle daha da aralandı. Boynundan aşağıya doğru öperek mırıldandım, "Seni istiyorum, Pim. Seni o kadar çok becermek istiyorum ki tahmin bile edemezsin."

Eğilip meme ucunu ağzıma aldığımda teni kızardı. "Beni istediğini bildiğim için kendimi zor tutuyorum. Saklanmaya çalışmayacağını. Sana tekrar dokunmama izin vereceğini..."

Kolları anında başımın etrafına dolandı, beni yakın tuttu, basıncımı ve hızımı kontrol altına aldı.

Lanetlediğim kadar sevdim de.

Şu anda en nazik halimde olabilirdim ama beni dizginlemesine izin veremezdim. Ona bir ders vererek, lezzetli göğsünü ısırdım.

Dilimi üzerinde gezdirirken önce irkildi, sonra titredi. az önce cezalandırdığım meme ucunu. "Aşk kelimesini kullanıyorsun ama tam olarak anlamıyorsun. Sana göstermemi ister misin... son bir kez? Seninle sevişmemi ister misin?"

Korku beni sırılsıklam etti.

Bunun bana ne yapacağının bilgisi. Ne
anlama geleceğini.

Ama gözleri buğulandığında ve şehvetli bir gülümseme yüzünü süslediğinde, bunu onun için yapmam gerektiğini biliyordum. Sonuçlarına katlanacaktım. Acıyı, utancı ve bana ne olacağının dehşetini, onun verdiklerini onurlandırmak için taşıyacaktım.

Bana baktı, cevap vermedi. "Söylemek
zorundasın, Pim. Söyle bana."

Nefesini içine çekerken gözleri gerildi. "Evet, benimle sevişmeni istiyorum. Bir kez daha."

"Bu durumda, ben varım."

"Şimdi mi?" Dehşet ve umut dolu bakışlar beni çözdü.

"Hayır, şimdi olmaz." Üzerinden inerek yataktan uzaklaştım. Aramıza hemen mesafe koymazsam işe gidemeyecektim. Tüm kurallarımı çiğnemiş olurdum ve o da ve sadece bir kez değil, tekrar tekrar becerdim.

Onunla sevişeceğime söz vermiştim, sikeceğime
değil.

Kendimi öldürmeden bunu yapmanın bir yolunu bulmam
gerekiyordu.

Beni çıldırtmaması için ereksiyonumu yeniden düzenleyerek, "Bir gece daha kalacağız," diye mırıldandım.

Yataktan kalkarak zafer ve beklentiyle çırılçıplak durdu. "Teşekkür ederim."

"Oh, bana teşekkür etme, küçük fare. Bana tam olarak istediğim şeyi verdiğim için bana teşekkür etme. Beni lanetlemelisin. I
olur."

Vedalaşmadan onu giyinmesi için bıraktım, ben de kendimi işe verdim.

Bu gece, son bir kez benim oldu. Yarın, ona
annesinden bahsedecektim.

Ona aşkın tam olarak ne olabileceğini
gösterdikten sonra. Onun tadına baktıktan
sonra.

Onu
yaladım.

Onu

kullandım.
Ve ona tamamen, yozlaşmış bir şekilde bağımlı hale geldim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Pim

Yarım saat boyunca otel süitinde oturdum, üzerimde benim için paketlenmiş bebek mavisi bir elbise vardı.
Hayalet personel, pencereden dışarıya, yaya trafiğine ve ışıltılı limana bakıyordu. Aşağıdaki zengin ve ünlülerin neşeli mimarisi ve zengin oyuncakları beni onlarla oynamaya çağırıyordu.

Dışarıda kendi başıma olma düşüncesi - beni yenecek bir efendi, beni bağlayacak kurallar olmadan istediğim yere gidebilme düşüncesi... özgürleştirici olduğu kadar korkutucuydu da.

Elder bana keşif yapmamam için talimat vermemişti ve depoda ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aramızda olanlardan dolayı gergindim.
Bu gece için ne kadar gergin olduğum konusunda kafam karışıktı. Ve kelimeyi tam olarak anlamadığım halde ona onu sevdiğimi söylediğim için biraz kaybolmuştum. Nefreti sadece çok uzun zamandır tanıyordum... İçimdeki bu sıcak, büyülü his konusunda yanılıyor olabilir miydim?

Artık hiçbir şey yapmadan oturamazdım.

Düşüncelerim tarafından kuşatılamazdım.

Cesaretimi toplayıp bir çift siyah parmak arası terlik giyerek kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Kararsızlık dolu açık bir koridor yerine, iki yabancı duruyordu.

Erkekler.

Anında içgüdülerim harekete geçti ve tüylerim diken diken oldu. "Oh, merhaba." Koyu renk takım elbiseli iki adama bakarak kapının kolunu tuttum. Geri çekildim, bana doğru koklarlarsa kapıyı suratlarına çarpmaya ve sıkıca kilitlemeye hazırdım.

Kel kafalı ve Akdenizli tenli biri profesyonelce gülümsedi. "Merhaba, Bayan Pimlico. İhtiyacınız var mıydı?
Bir şey mi?"

Adımı biliyorlar mı?

"Um..." Onların yanından geçip beni sayısız yabancının bulunduğu sokağa bırakacak olan asansöre doğru baktım.

ve dükkanlar ve hisler olurdu. Eğer bir otelde iki yabancıyla başa çıkamıyorsam... suçun işlendiği geniş ve açık bir dünyada kalabalıkla nasıl başa çıkabilirdim?

kolayca yasal faaliyetler olarak kabul edilebilir mi?

Göğsümü şişirerek burnumun ucuna baktım. Kontrollü ve mesafeli görünmeyi ve hızla artan korkuyla titrememeyi umarak, "Sadece yürüyüşe çıkıyordum," dedim.

Buna izin var mıydı?

Kimdi bu adamlar?

Elder beni kilit altında tutmak için onları oraya mı yerleştirdi? Onun özgürlük konuşmaları değersiz miydi?

İnce bıyıklı ve ürkütücü mavi gözlü kısa boylu muhafız yoldan çekildi. "Elbette, yürüyüş için harika bir gün."

Koridor açıklığa kavuştuğunda ağzım açık kaldı.

ve adamlar bana geçmem için yer verdiler. Korkumun yerini dehşet aldı. Belki de yanlış anladım ve bunlar Elder'ın adamları değil, bana zarar verebilecek uğursuz insanlardı.

odadan çıktılar. Belki de beni geri götürmek için buradaydılar.

Alrik için beni geri çal.

Belki de Alrik bir şekilde ölümden uyanmış ve peşime adam takmıştı?

Belki de Monty'dir?

Darryl ve Alrik dilimi kesmeye çalıştıkları gün Monty orada değildi.

Hâlâ dışarıda... hayatta.

Süite geri dönüp başımı salladım. "Bir daha düşündüm de... Kalabilirim-"

Mavi gözlü muhafız kaşlarını çattı. "Nasıl isterseniz hanımefendi. Bay Prest bize nereye giderseniz gidin sizi korumamızı söyledi. Ama rahatlamak isterseniz, sizi burada güvende tutmaktan mutluluk duyarız."

Durakladım, parmaklarım kapının koluna sıkıca yapıştı. "Ne dedin sen?"

"Emrinize amadeyiz dedim. Sen nereye gidersen, biz de oraya gideriz. Sadece seni güvende tutmak için."

"Yani... gitmemi engellemek için burada değilsiniz?"

Kel muhafız sırıttı. "Hiç de değil. Biz burada yaşıyoruz. Phantom ve Elder Prest'in emrindeler. Selix Bay Prest'in yanında, o yüzden bizden sizi korumamızı istedi." Omuz silkti. "Rahatsızlık verdiğinin farkındayım ama korkarım patronun kuralları böyle."

Rahatsızlık mı?

Elder'a bir özür borçluydum. Onun hakkında en kötüsünü düşünmüştüm. Güven ve sevgi tüm konuşma sonra, ben hala beni esir tutmasını bekliyordum.

Bekle... Bu adamlara güvenebilir miyim? Benim ve Elder'ın adını biliyorlardı ama Monty de biliyordu. Selix'in Elder'ın koruması olduğunu bilmiyor olabilirdi ama ben şüphelerimden kurtulamıyordum.

Kendi araştırmamı yapmadan birine inanır mıydım? Alternatif bir gündem aramadan tanımadığım insanlarla birlikte olmaktan keyif alabilir miydim?

Aklım, Elder'ın neden sadece beni serbest bırakmakla, bana dünyayı göstermekle ve bana sadece hayal edebileceğim şeyleri vermekle kalmayıp, aynı zamanda beni güvende tutmak için yolundan çıktığını anlayamadı.

Benim güven sorunlarım olabilir ama o bana, kendisinden onay almadan kendi başıma dolaşmam konusunda güvendi. Devasa boyutlardaki dünyanın, kafesinden aniden kurtulan ürkek küçük fareyi korkutması ihtimaline karşı bana muhafızlar sağlayacak kadar düşünceliydi.

Gözlerimi kısarak muhafızları test ettim. "Monty adında birini tanıyor musunuz?"

İki adam birbirlerine baktılar. Yalan aradım ama yüzlerinde sadece şaşkınlık gördüm.

Kel adam omuz silkti. "Hayır, hanımefendi."

"Peki. Sıradaki soru. Ya bu yürüyüş sırasında bir polis karakoluna ya da havaalanına gitseydim... beni durdurur muydunuz?"

İki adam bir kez daha birbirlerine baktı. İkisinin arasında bir soru uçuştu. Mavi gözlü olan şaşkınlıkla ellerini kaldırdı. "Emirlerimiz ayrıntıları kapsamıyor Bayan Pimlico. Biz sizi korumak için buradayız. Ne yapmak istediğiniz ve neden yaptığınız sizi ilgilendirir, bizi değil."

"Peki ya sana beni kendi başıma bırakmanı söylersem?"

Kel kafalı adam kaşlarını çattı. "Sanırım Bay Prest'i arayıp onayını almalıyız."

Elder gitmeme izin verir miydi?

Daha birkaç gün önce bana özgürlüğü dayatmaya çalıştığından hiç şüphem yoktu. Ama bu işler değişmeden önceydi.

Banyoda ona bağırmadan önce.

Pes edip benimle son bir kez yatmayı kabul etmeden önce.

Aniden çarpan kalbimi yuttum.

Bundaki gerçekten nefret ediyordum. Aramızda bir şeyler değişmişti. Büyük ve dokunaklı bir şey. Bir şey
Geri döndürülemezdi ve hem Elder hem de ben bununla yüzleşmeye hazır değildik.

O durdurmaya
çalışıyordu. Ben onu
aramaya çalışıyordum.

Çok geçmeden bu sabah çözdüklerimizden daha kötü sorunlarla karşılaşacaktık.

Bu kadar düşünmek yeter.

Güneş sıcak ve şehir canlı.

Elder meşguldü ve ayrıca kendim için bir şeyler yapmak istiyordum. Beni her zaman desteklemek için orada olmadan güvenimin bir parçasını daha geri almak için.

Ya şimdi ya da asla.

Eşikten geçerken kararlılıkla gülümsedim. "Bana isimlerinizi söyleseniz iyi olur, böylece kiminle yürüdüğümü bilirim."

Kel adam hafif çarpık dişleriyle gülümsedi. "Ben Lance, bu da Bill." Tokalaşmak için elini uzattı.

Bill mavi gözleriyle şakağına vurdu. "Hizmet etmek bir zevktir."

"Merhaba." Garip bir şekilde, sosyal nezaket kurallarını tamamladım ve elimi Lance'in elinin içine soktum.

Teninin tenime değdiği, parmaklarının beni sardığı, sıcaklığının bedenime bulaştığı anda artık otelde değil, oradaydım.

Alrik'le birlikte.

Orada, beyaz malikanede.

Elder'ın güvenli anılarının yerini korkunç anılar aldı. Tüm erkeklerden nefret etme geçmişi, sessiz kendini koruma, içsel nefret ve ölüm hayallerinin hepsi öyle hızlı ve şiddetli bir panik atağı tetikledi ki geriye doğru tökezledim.

Lance benimle birlikte hareket etti, eli elimi sıkıca kavradı. "Her şey yolunda mı hanımefendi?"

Bill yaklaşıp beni içine çekerken gözlerimi
kırptım. Tek gördüğüm erkekler ve yalnız
bendim.
Erkekler ve
ben.
Ben ve
erkekler.

Daha önce pek çok kez olduğu gibi.

Yudum yudum hava emerken boğazım kapandı, ciğerlerim oksijen için işe yaramaz çuvallara dönüştü.

Size zarar vermeyecekler. Seni
korumak için buradalar.
Sakın
kaybetme.
Korkma.

"Hey, bayan?" Lance elimi sıktı. Bir
hayvan gibi homurdandım.

"Bırak onu, dostum." Bill, Lance'in kolunu çekiştirerek onu benden uzaklaştırdı. "Ona dokunmayı kes."

Lance'in teması sona erdiğinde ve elim tekrar kendi elime geçtiğinde ortamı kavradım ve nefes aldım.

Sorun
değil.
Sorun
değil.

İyisin.

Hırıltılı nefesler göğsümde çınladı.

Bill mırıldandı, "Panik atak geçiren bir kız kardeşim var. Semptomları tanıdı."

Dökülen saçlarımın perdesi altından yukarı baktım. Yüzünde endişe ve anlayış gölgeleri vardı.

Onun tatlılığı karanlığa doğru sarmalı durdurdu ve yaşama geri dönmek için kendime daha sıkı sarıldım.

Ne diyeceğimi bilemedim. Beni yere çekmekle tehdit eden utanç bataklığıyla baş edemiyordum.

Tanrım, bundan daha güçlü olduğumu sanırdım.

O Yaşlı beni geçmişimin kötü enfeksiyonlarından iyileştirmişti. Ben hala herkesten korkarken, o sadece onun dokunuşunu istemek yerine ondan nefret etmek için beni yeniden programladığı ortaya çıktı.

Artık bu sorumluluğu istememesine şaşmamalı.

Ben bu kadar yapışkan ve çaresizken benden kurtulmak istemesine şaşmamalı.

Onarılma yolunda olduğuma inanmıştım... Daha gidecek çok yolum vardı.

Adamlardan birinin cep telefonu çaldı ve garip sessizliği bozdu. Nefes alışverişim düzleşti ve diyaframım artık beni boğmaya çalışmıyordu.

Bill ceketinin göğüs cebinden bir telefon çıkardı ve cevap verdi. "Evet, efendim?"

Arayan kişi konuşurken sessizlik.

"Elbette." Bill telefonu bana uzattı. "Bu senin için." Bir

kaşımı kaldırdım ve tereddütle aldım. Elim titredi. Telefon kulağımda titreşti. Merhaba demedim ama fark etmedi. Elder'ın şurup kıvamındaki sıcak sesi kafamı doldurdu, geçen birkaç saniyeyi yok etti, bana rahat minderler ve sıcak battaniyelerle dolu bir cankurtaran salı verdi. "Pim? Bak, üzgünüm ama düşündüğümden biraz daha geç geleceğim. Otel telefonuna cevap vermedin, o yüzden gittiğini tahmin ediyorum."

Kıkırdadı. "Keşfetmenin ne kadar süreceğini görmek için kendimle iddiaya girdim."

Az önce yaşadığım güçsüzlüğü duymamasını umarak boğazımı temizledim. "Gitmeye çalışacağımı biliyor muydun?"

"Yapmamış olsaydın hayal kırıklığına uğrardım." "Oh."

"Tek isteğim, personelimin sizi takip etmesine izin vermeniz. Bu sizi kapana kısmak için değil; istediğiniz yere gitmekte özgürsünüz. Bu sadece ben orada olamasam bile korunduğunuzu bilmenin bana huzur vermesi için."

İçimin rahat olması için dememişti. Korumaların orada olduğunu söyleyerek beni küçük düşürmedi çünkü normal dünyaya refakatçi olmadan girmek için gerekenlere sahip olmadığımı düşünüyordu.

Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum - gerçekte olduğumdan daha güçlü olduğuma inanıyordu.

Nedenini biliyorum.

Bunun nedeni Elder'dan bir şeyler istememdi ve bir nedenden dolayı, onlarla başa çıkabileceğimden emin olmasaydı bana vermeyeceğini biliyordum. Tam olarak açıklamadığı sorunları vardı - anlamak istediğim sorunlar çünkü onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ne kadar çok dokunursak, ne kadar çok öpüşürsek, ona o kadar çok çekildim.

Kendimi bulmak için onu kullanıyordum.

Elder'a cinsel ve duygusal olarak bağlanmıştım ve bunu bitirmesine izin veremezdim.

Henüz değil.

"Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim." Kibarca uzaklaşmış olsalar da personele sırtımı döndüm ve dinlemiyormuş gibi davrandı. "Yürüyüşe çıkabilir miyim?" "Neden bana soruyorsun?"

Çünkü kendi isteklerimin önemli olmadığına inanmaya şartlandım.

"Özür dilerim." Bu işte berbattım. Normal olma konusundaki ilk sınavımda başarısız olmuştum.

Elder'ın sesi durgun bir mırıltıya dönüştü. "İki ayağın var mı?"

"Evet..."

"İki gözün var mı?"

"Olduğunu biliyorsun."

"Peki o zaman, git onları kullan. Keşfetmek için ayaklarınızı ve izlemek için gözlerinizi kullanın. Görülecek her şeyi görene ve ayaklarınız ağrıyana kadar otele dönmeyin." O
nefesinin altından güldü. "Kurallara ve sınırlara ihtiyacın varsa, al işte. Onlara sahipsin. Bana itaat et."

Gülümsedim, vücudum bu adamın karmaşıklığı karşısında eriyordu. Onu çok yanlış yargılamıştım. Ona borcumu ödemem gereken çok şey vardı. Param olsaydı, ona bir hediye alırdım.

Paran var. Sana verdiği origami parası.

Elder, onun için alışveriş yapma, ona bir şeyler alma hayallerimi yarıda kesti.
Ona duyduğum minnettarlık.

"Bir şey daha var, Pim."

Kalbim küt küt atmaya
başladı. "Evet?"

"Görevleriniz hala devam ediyor. Senden bana bir şey çalmanı bekliyorum. Büyük olmak zorunda değil; değerli olmak zorunda değil. Ama başkasında başlayıp sende biten bir şey istiyorum. Anladın mı?"

Omzumun üzerinden muhafızlara baktım. "Çalmamı mı istiyorsun? Hem de personelinizin gözü önünde?"

Kıkırdaması saf erkeksi bir meydan okumaydı. "Eğer biraz iyiysen, seni görmezler."

"Çalmayı sevmiyorum. Bunu biliyorsun."

"Çok kötü. Böyle hissetmek hoşuma gitmiyor ama bunu durduracak gücüm yok. Adil olan adil olandır."

Nefesimi içime çektim, tüylerim diken diken oldu.

Bana karşı dürüst olmasını seviyordum. Sözlerinin içimde uçuşmasını, beni cicili bicili şekerlerle süslemesini seviyordum.

Hamile bir duraklama, söylemeye hazır olmadığımız şeylerle ağırlaştı. Sonunda sesi karanlık ve hırçın bir şekilde mırıldandı: "Bana bir şeyler çal Pim. Ne de olsa sen zaten benim bir şeyimi çalıyorsun."

Kalbim durdu.
Kelime dağarcığım zihnimde hiç bu kadar hızlı yuvarlanmamıştı.
Ne çalıyorum ben?
Kalbin mi? Aşkını mı? Şehvetin mi?
Ne?
Ama telefon kapandı.
Görüşme sona erdi.
Elder beni ışıltılı sorularla dolu bıraktı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Yaşlı

Çellomu daha önce hiç çalmadığım kadar sert, uzun ve acımasız çaldım.

Nota üstüne nota. Akor üstüne akor. Parmaklarımdaki nasırlar, müziğime akıttığım öfke için yeterli değildi.

Kanadım. Doğru olan

buydu. Ağrım vardı.

Adil olan buydu.

Karanlık melodiler, kırık ilahiler ve kederli klasikler yarattım ve bunları death metal, punk ve tekno ile harmanladım.

İki saat boyunca gömleğim sırılsıklam olana ve nefesim kesilene kadar çaldım. Ve ancak müziğin büyüsü beynimi, mücadele ettiğim çılgın saplantılara ya da az önce gördüğüm kâbusa değil, mantıklı şeylere odaklanacak şekilde yeniden yapılandırdığında

Bu öğleden sonra dünyaya biraz daha iyi, biraz daha güvenli ve umarım kontrolümü tekrar kaybetmeden önce Pim'e bir gece zevk verecek kadar aklı başında döndüğüme tanık oldum.

Daha sonra, depodaki küçük duşta çello çalarken döktüğüm teri yıkadım ve zihnimin tepedeki evime dönmesine izin verdim.

Bir zamanlar düzenin olduğu yerde felakete.

Pim'den ayrıldıktan sonra, annemin gerçekten gittiğinden emin olmak için Selix'ten beni oraya götürmesini rica etmiştim. Okaasan ve amcamın sonunda benimle konuşmaya karar vereceklerine dair aptalca hayallerle dolu eşikten adımımı attım - oturup dinleyecek, affedecek ve yoluma devam edecektim. Benden nefret etmeyeceği bir gelecek olabilirdi.

Ne de olsa bir kadının sevgisini kazanmıştım.

Eğer bunu yapabilseydim... ailemden ikinci bir şansı hak etmez miydim? Pim'i tanıştırabileceğim sevdiklerimden oluşan bir ağa sahip olmak için neler vermezdim. Ona büyük bir ailenin ne kadar iyi olabileceğini, aynı anda ne kadar

koruyucu, vahşi ve kalp kırıcı olabileceğini göstermek için.

Ama bu hayallerim yıkıldı ve anlamsızlaştı.
Evime girdiğimde Chinmoku'nun her zaman korktuğum şeyi yaptığını ve beni bulduğunu fark ettim.
Masalar devrildi, çekmeceler açıldı, camlar kırıldı.
Babam ve ağabeyimin mabedinin bulunduğu dolap kırıldı ve acımasız bir güçle katledildi. Öfkem, onların anısına yapılanlar yüzünden karardı.
onları öldüren aynı pislik tarafından kirletildi.
Burası dua etmek, unutmak ve af dilemek için geldiğim yerdi.
Evin sessizliğinde daha mutlu zamanların parçacıkları oynuyordu. Babamın kahkahaları. Kardeşimin minik yumrukları. Bu
Onları hatırlamak fiziksel olarak acı veriyor.
Ama lanet Chinmoku'nun temizlik ekibi versiyonu tapınağımı bir kez daha yerle bir etmişti.
Yağmalanmış salonumda durdum ve savaş nefesi aldım.
Annem buraya seyahat etmek için asla pasaportunu kullanmamalıydı. Chinmoku'nun bilmediği aile üyeleriyle birlikte yeni evinin gizliliğini asla terk etmemeliydi.
Artık onun nereye döneceğini ve benim nerede olduğumu biliyorlardı.
Sonunda başlamıştı.
Bir bakıma
memnundum.
Çok uzun zamandır bu günü bekliyordum.
Kardeşliklerinden ayrıldığım için beni öldürmek istediler ve ben de sevdiklerimi öldürdükleri için onları öldürmek istedim. Bu
Ölümcül kovalamaca ya onların ya da benim ölümümle sonuçlanacaktı; mesele sadece kimin kimi önce bulacağıydı.
Oyun başlasın, orospu çocukları.
Kırık mobilya parçalarının etrafında dolanıp duvarlara saplanmış mutfak bıçaklarına bakarak kaç kişinin izinsiz girdiğine ve bir kartvizit bırakıp bırakmadıklarına dair ipuçları aradım
-Tıpkı çocukluğumun geçtiği evi yakıp kül ettiklerinde olduğu gibi.

Annemin kendini evinde gibi hissettiği ana yatak odasına geçtiğimde onu buldum.

Bu kez kanla yazılmamıştı ama siyah sprey boyayla aynı derecede istilacı bir şekilde damlatılmıştı. Kimyasalların keskin kokusu, evin doğal olarak yaydığı rahatlığın yerini aldı.

Gözlerim mesajlarının üzerinde gezindi: 'Bir kez Chinmoku olan her zaman Chinmoku'dur. Bir korkak gibi kaçtın. Şimdi bir hain gibi öleceksin.'

Verdiğim söz bir öncekini anımsatıyordu. Öfkem, bana ve benimkine dokunan herkesi süründürmeye ve boğmaya hazır bir katrana dönüştü.

Pim...

Dışarıdaydı... tek başınaydı.

Babamı ve kardeşimi kaybetmenin verdiği kalp kırıklığı Pim'in geçmişimdeki piçler tarafından idam edileceği düşüncesinin kalbimde yarattığı yıkımla kıyaslanamaz bile.

Onu bulmak zorundaydım.

Onu korumak zorundaydım.

On üç yaşındayken yaptığımdan daha iyi bir iş yapmalıydım.

Okyanus beni çağırdı, dalgaları beni yelken açmaya çağırdı. ve asla kıyıya dönmeyeceğiz. Sulu ufukta kimse bize gizlice yaklaşamazdı. Alrik talihsiz yatına silah yerleştirmemi istemiş olabilirdi ama onun önerileri Fantom'u süslediklerimin yanında hiçbir şeydi.

O yüzen bir kaleydi. Bir gemi. Ve ona

dönme vakti gelmişti.

Ama senin sözün... Pim'le sevişmek.

Nabzım sabit kalırken bile ellerim kıvrıldı. yaklaşan savaşın yüzü. Pim'in bir gece daha şefkate ihtiyacı vardı. Kahretsin, benim de bir gece daha şefkate ihtiyacım vardı.

Onu bu ibneler tarafından saklanmaya zorlanamayacak kadar çok istiyordum.

Bir gece daha.

Bu durumda, uslu durmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Yatağa damlayan sprey boyayı görmezden gelerek ve yastıkların altında, devrilmiş komodini kaldırdım ve içindeki bambu kutuyu çıkardım.

Pim benden yerine getirip getiremeyeceğimi bilmediğim bir söz almıştı. Bu gece ya yeteneklerimin sınırlarında olacaktı ya da beni karanlık, çok karanlık bir yere gönderecekti. tırmanmak için mücadele ederdi.

Her iki durumda da, hazırlıklı olmadan o otele geri dönmezdim.

Ot bu gece bana yardımcı olmaz.

Diğer koltuk değneklerim de işe

yaramaz.

Başka bir plan yapmalıydım. İşe yaramaz beynimin etrafından dolaşabilecek bir plan. Bir plan ki teknik olarak bana olduğu gibi Pim'e de yardımcı olacaktı. Benden yapmamı istediği şey için onu sorumluluk almaya zorlayacaktı.

Bambu kapağı okşarken, içinde ne olduğunu hatırlamak için açmama gerek yoktu.

Evimi parçalayan adamlardan gelen hediyeler.

Onların davası için savaşırken kullandığım

aletler.

Kutunun anahtarının cebimde olduğundan emin olduktan sonra, bu anıt mezarın bakımını yapan servisi aradım ve acil bir temizlik talebinde bulundum.

İçeri girdiğimde Chinmoku'nun neden işi bitirmek için etrafta dolaşmadığını bilmiyordum. Nereye gittiklerini de bilmiyordum. Ama yıllardır onlar için hazırdım. Korkmaları gereken bendim, tam tersi değil.

Dışarı fırlayarak arabaya bindim ve Selix'e beni depoya götürmesini emrettim.

Orada, çellomu teslim ettiğini öğrendim ve tüm çalışma düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

Ve şimdi müzikal ihtiyacımı giderdiğime göre, Pim'i bulmaya hazırdım.

Onu avlamaya, izlemeye ve bir şekilde onu sevecek gücü bulmaya hazır.

* * * * *

Son on dakikadır onu takip ediyordum.

Bir hırsız olarak alışkanlıklarım ve öldüren hayalet olarak eğitimim sayesinde beni görmemişti.

Normalde avımı takip ederken kalp atışlarım hızlanmazdı. Odaklanmış ve keskin kalmıştım, sadece ve sadece tek bir göreve kilitlenmiştim.

Ama Pim?

Lanet olsun, bu kız tüm vücudumun bana itaatsizlik etmesine neden oldu. Yolcular ve yerliler arasında dolaşırken avuçlarım terledi. Yabancı adamlarla çarpışırken ve gözlerini yumruğa hazır hale getirmek için eğitimiyle savaşırken kalbim hızla çarptı, geçici olarak gülümsedi ve zarar görmeyeceğine inandı.

Onu takip etmelerini istediğim iki koruma iyi iş çıkardı; onu gölgeliyor ama boğmuyorlardı, özenle
yaya trafiğini izledi ve neyin ve kimin tehdit oluşturduğuna dair uygun çağrıları yaptı.

Chinmoku'dan bir iz var mı diye kalabalığı taradım ama her şey normal görünüyordu. Eğer buradalarsa, onları görmeden önce hissederdim. Şimdilik, ensemdeki tüyler değişmeden kaldı. Onları tanıyorsam, artık nerede yaşadığımı bildiklerine göre bir saldırı planlamak için geri çekileceklerdir.

Ne yazık ki benim açık denizlerdeki bir garnizonda değil de tepedeki evde ikamet ettiğimi sanıyorlardı.

Dağınıklığımın beni yakalaması dışında, Monte Carlo kendi üstünlüğünün sarhoşluğuyla çoğu kişi için bir tehlike oluşturmuyordu. Bu şehirde işlenebilecek en kötü suç, bir milyon dolarlık bir poker oyunuydu ve bu oyunu izleyenlerin gözyaşları
kim kaybetti. Küçük suçlular burada değildi. Tanınmış işletmeler kisvesi altında göz önünde faaliyet gösteren beyinler tarafından dışlanmışlardı.

Aslında, bu şehir için tehdit oluşturan tek kişi Pim'di.

Aralarındaki bir hırsızdı ve kimse ona dikkat etmedi.

Dudaklarım çarpık bir gülümsemeye büründü, Pim yavaşça hayalperestten hayalpereste geçerken içim gururla doldu.

Ona verdiğim göreve odaklanıyordu. Ondan şunu beklerdim. Hırsızlığı daha önce tamamladı, ama ya mükemmel bir hedef bulamamıştı ya da cesaretini toplaması bu kadar uzun sürmüştü - her iki durumda da, onun ihlaline ilk sıradan bilet alacak kadar şanslıydım.

Yanından geçen kadınların zar zor örtünen ve mücevherlerle süslü el çantalarına bakarak büyüdü Eşlerinin ve metreslerinin peşinden giden erkeklerin arka ceplerindeki cüzdanlar dikkatlerini dağıttı.

Hareket halindeki bir kişiyi yağmalamaktan vazgeçerek, taze meyve satan tezgahları ve ucuz boncuklu Mücevher.

Her birini bir hedef olarak değerlendirdi.

Ona imkânsız bir görev vermiştim. Rahat olmadığı bir şeyi yapmasını ve şüphesiz buna eşlik edecek suçluluk ve utancı kabul etmesini emretmiştim.

Onu böyle bir şey yapmak zorunda kalmaktan kurtarmak niyetiyle biraz ileri ittim, ancak aniden yön değiştirdi, kaldırımdan indi ve Öğleden sonra güneşlenenlerin turkuaz körfeze dalmak için eşyalarını bıraktıkları plaj.

Parmak arası terliklerinin arkasındaki kumlar, onları tekmeleyip parmaklarını lastik kayışlardan geçirene kadar tepindi. Güvenlik görevlileri de onu takip ediyordu ve birbiriyle uyumlu siyah takım elbiseleri içinde gülünç bir şekilde yersiz görünüyorlardı. Geri çekildim, kumda kendimi teşhir etmektense yaya trafiğine karıştım.

Pim rengârenk havluların etrafında dolanıyor, kâğıt kitaplara ve güneş kremi şişelerine göz atıyor, ara sıra cüzdanları ve anahtarları koruyan güneş şapkalarına bakıyordu. Buruşturulmuş bir plaj çantasına ve iki plaj çantasına yaklaştığında hızı yavaşladı. ağartılmış güverte sandalyeleri.

Bu eşyaların sahipleri şüphesiz yüzüyorlardı. Sandalyelerinin altında bir şeyler gözetleyen ince hırsızı fark edemeyecek kadar mutlu tatillerine dalmışlardı.

Pim sağa sola baktıktan sonra kalçalarının üzerine eğilip küçük bir kitap çalarken nefesimi tuttum.

Kum. Çaldığı şey anında elbisesinin kıvrımları arasında kayboldu. Hemen ayağa kalkıp devam etmesini bekledim ama kitabı küçük bir kağıt parçasıyla değiştirdi, yarısı uçup gitmesin diye gömdüm.

Not güvende olduğu anda hızla uzaklaştı.

Duruşu suçlu ama kararlıydı. Omuzları gergin ama sakindi.

Daha önce ona karşı bir şeyler hissetmediysem bile şimdi hissettiğime emindim.

Sadece bir kitap çalmış olabilirdi, ama benim için... benim için sadece kalbimi çalmıştı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Pim

KİTAP, dizinde belirtilen dört yüz on beş sayfadan çok daha ağırdı.

Vicdanıma yük oldu. Kalbime

yük oldu.

Sayısız kez, onu gerçek sahibine geri verme arzusu beni tüketirken ayaklarım yavaşladı. Hâlâ zaman olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden bakarken tabanlarıma kum yapıştı.

Oh, hayır.

Asyalı bir çift denizden çıktı, gülerek ve kucaklaşarak şezlonglara ve benim suçlulukla yazdığım nota doğru koşuyorlardı.

Oturduklarında biraz titredim, deniz suyu damlıyordu, mutlu ve aşıklardı. Kocası su şişesini almak için eğildi, yarı gömülü özrümün kırışıklığını fark edince kaşları kalktı.

Ayakta durup okumasını izleyemezdim.

Kendisine ait bir şeyin böylesine duygusuzca alınmasına kızdığını göremedim.

Topuğumun üzerinde dönerek ilerledim ve artık benim olan eşyalarına sarıldım. Zihnimde, kafeden aldığım bir kâğıt parçasına karaladığım kelimeleri gördüm

Bugün erken saatlerde durduğum yerde. Bill bana bir kahve ısmarladı ve beni bu geziye para getirme geleneğini unutmanın utancından kurtardı.

Eskiden bildiğim çok şey vardı.

Hatırlamam gereken o kadar çok şey var ki.

Yaya trafiğine karşı yürümek yerine onunla birlikte yürümek gibi şeyler. İstemediğim sürece vitrinlerin önünde oyalanmak yok.

homurdanmak yok. Ezilmek istemiyorsam, yabancıların bedenlerinin baskısından bir an olsun kurtulmak için yolun ortasında yürümek yok.

Ve çalmak yok.

Elder sayesinde bu kuralı tamamen göz ardı etmişim gibi görünüyor.

Kitabın ağırlığı elbisemin kıvrımlarında beni mahkûm etti. Notum utancımı durduramazdı. Yaptığım şeyi doğru yapmazdı. Ama hiç yoktan iyiydi...

Sanırım.

Sanki az önce yazmışım gibi el yazımı gözümde canlandırdım.

Sevgili az önce çaldığım kişi,

Hayatınıza girdiği için çok üzgünüm. Hissettiğiniz öfke ve yaşadığınız hayal kırıklığı için.

Satın aldığın ve parasını ödediğin bir şey. Umarım böyle bir şeyin parasal değerinin, şu anda size olan borcumla kıyaslandığında hiçbir şey olmadığını biliyorsunuzdur.

Umarım beni affedebilirsin. Aldığım şeye göz kulak olacağıma söz veriyorum.

Sevgiler, Minnie Mouse.

Başımı salladım, imzayı görünce irkildim. Benim babam hırsızlık yaptığı ve bunu yapmak için lakabını kullandığı için gökten dolu yağdırırdı.

Ama Pimlico'yu kullanamazdım çünkü bu benim gerçek adım değildi. Tasmin'i de kullanamazdım çünkü henüz bunu hak etmemiştim.

Şüphesiz ki çift, şirin bir kartvizit kullandığımı ve sahtekârlık yaptığımı düşünecektir.

Daha fazla yanılamazlardı.

Bu şekilde imzalayarak kendimden büyük bir parçadan vazgeçmiştim.

Çocukluğumu onlarınkiyle takas etmiştim.

Elder'ın onun için çalmamı istediği bir şey.

Kitabı elimde evirip çevirerek parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirdim.

Neden bir Japonca-İngilizce sözlük çalmıştım? Neden o çiftin çeviri yapma ve sohbet etme yeteneğini ellerinden aldım?

Nedenini biliyordum.

Çünkü-

"Onu ben alırım." İri, güzel biçimli bir el omzumun üzerinden fırlayıp kitabı yakaladı ve çekerek kurtardı

tutuşumdan.

"Hayır-" Etrafımda döndüm ve siyah tişörtlü, mavi kot elbiseli görkemiyle Elder'la çarpıştım. Arkasında batan güneşin turuncu ışıltısı ve gölgesi onu pek de gerçekmiş gibi göstermiyordu.

Koyu badem gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim bir kilise çanı gibi çınladı. Her nasılsa, bana her baktığında, en derin arzuları uyandırıyordu.

Ne zaman birlikte olsak simyanın alt akıntısını hissediyormuş gibi kaskatı kesildi, sonra bakışlarını onun için çaldığım hediyeye dikti.

Kapaktaki Japonca karakterlerin İngilizceye dönüştüğünü ve köşedeki Webster logosunu fark ederek dondu kaldı. Dudakları çalıştı, çenesi sıkıştı, başını salladı. "Neden?"

Daha fazlasını eklemesine
gerek yoktu. Neden bu?
Neden bir sözlük?
Neden karışık mirasının dili?

Onun hakkında bildiklerimi kendi amaçlarım için kullanmaya hakkım olduğunu düşündüğüm için daha fazla utançla kızardım. Çalmak korkunç bir şeydi. Hediyemi reddetmesi korkunç olurdu.

"Çünkü bana dil yeteneğimi geri verdin. Bana nasıl konuşacağımı hatırlattın. Aradaki uçurumu bir şekilde kapattın ve artık kelimelerden korkmuyorum."

Elder inledi, alnı artık işkence görmüş ve acı dolu gözlerinin üzerine düşüyordu. "Pim... dur."

"Hayır, sen istedin. Senin için çaldım. Büyük bir nakit değeri olmadığını biliyorum. Aslında, yıpranmış ve çok kullanılmış. Ama sana söylemem gereken çok şey taşıyor. Ne kadar minnettar olduğumu kanıtlamak için. Hepimiz farklı ayetler konuşuyor ve yabancı alfabeler kullanıyor olabiliriz ama sen beni anlıyorsun. İstemiyorum
artık sessiz olamam. Konuşmak istiyorum.
Seninle. Anlamak istiyorum-"

"Yeter." Ürperdi, sözlüğü sıkıca kavradı. Boğazı cevap vermek için savaşıyormuş gibi çalıştı, sonra yüz hatları

"Japonca biliyor musun?" diye sorarken okunamaz hale geldi.

Konuyu değiştirmesi beni yavaşlattı ama isteyerek yönünü takip ettim. Eğer dün gece aramızda olanları ve bu sabah ettiğimiz kavgayı tartışmaya hazır değilse, o zaman tamam. Sabırlı olabilirdim çünkü aklında bizim için bir bitiş çizgisi olan Elder'ın aksine benim bu işin bitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. "Hayır. Okulda bir yıl okudum ama çoğunu unuttum." Bir adım öne çıkıp gözlerinin içine daha sert baktım. "Yap
Sen?"

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun."

Bakıştık ve ben zaten bildiğim cevabı gördüm.
Melez bir anne babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. Doğu ve Batı vadisinde yaşadı ve karma yasalar ve gerekliliklerle yetiştirildi.

Acımasız olduğu kadar onurluydu da.

Zalim olduğu kadar nazikti de.

O olmak istediğim ve korktuğum her şeydi.

Japonca konuşabiliyorsa bile bunu anne tarafından öğrenmişti ama annesi ona Japonca bağırmamıştı, sadece İngilizce bağırmıştı. Bunun nedeni neydi? Belki de Avrupalı bir babaya sahip olduğu için annesi onun anısına saygıdan İngilizce konuşuyordu? Belki de sadece bunu tercih ediyordu?

Kim bilebilirdi ki?

Sadece Elder cevapları vardı ve bir kez daha, ben onları kazanmak için sabırlı olmaya istekli oldu.

"Bana öğretir misin?"

Yumuşakça sordum. "Japonca
mı?"

"Her şeyi." Sesim bu kelimeyi sahiplendi - gerçekleştirmesi için ona yalvardı. Bu dört hecenin ve on harfin içinde kabullenme vardı; bana çello çalmayı öğretmesine, tarihini öğrenmesine ve beni şu konularda eğitmesine izin vermeye hazırdım
kaçırdığım her şeyi.

Bu gece seksle, tutkuyla, şehvetle, aşkla ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum her şeyle başlıyordu.

Güneş onun arkasında söndü ve bizi alacakaranlıkta bıraktı.

Kitabı kalbine bastırıp başını sallamadan önce sonsuz dakikalar geçti. "Bilmek istediğin her şeyi sana öğreteceğim." Cümlesinin sonunu işaret edercesine durakladı. Ama sonra yüzü yumuşadı, ruh hali karardı ve dudakları şehvetli bir vaatle hareket etti. "Sana göstereceğim
Görmek istediğin her şeyi, Pimlico." Elini kaldırdı ve bir anlığına yüzümü kavradı. "Senin için her şeyi yaparım."

O an, kalabalık bir plajda küçük bir gün batımı için fazla büyüktü; herkesin içinde harcanamayacak kadar dokunaklıydı.

Ses tonundaki fedakârlık içimi acıttı; bana istediğimi vermek için kendine zarar verebileceğini biliyordum.

Bu sabahki öfkesi geçmişti. Sonunda
benimle aynı sonuca varmıştık - başka seçeneğimiz yoktu. Dayanmak ve teslim olmak zorundaydık ve bedenlerimiz, kalplerimiz ve ruhlarımız ne olursa olsun hayatta kalmayı ummalıydık.
katlanmamız gerektiğine karar verdi.

Ayak parmaklarımın arasında kum ve tenimde ter varken, hiç bu kadar canlı, emin ve inanılmaz derecede özel bir şeye adım atmaya bu kadar hazır olmamıştım.

Bu adamla seks yaptım ve kırılmadım. Bu adamla yaşadım ve zarar görmedim.

Bu adamla dövüştüm ve hiç yara almadım.

Ve şimdi, bu adama sarıldım ve yeni bir ev buldum.

Kollarım ona dolandı, yüzüm güçlü göğsüne gömüldü, bedenim omzundan kalçasına kadar onu öptü.

Bu adama sarıldım ve kaderin bir cilvesi olarak o da bana sarıldı.

* * * * *

"Hava kararıyor."

Son yarım saattir yanımda gizlice hareket eden Elder'a baktım. Gözleri hiç sabit durmuyordu, halkı avlıyordu, ben sadece romantizm gördüğümde kötülük bekliyordu. Ben görmedim.

Neden bu kadar tetikte olduğunu ya da neden bana bu kadar yakın durduğunu bilmiyordum. Sormak istedim ama normal bir çift gibi bu harika gezintiyi mahvetmek de istemedim.

Yavaş yavaş ıssızlaşan sahilde yürümüştük. Tıpkı diğer aşık kadın ve erkekler gibiydik.

Kucaklaşmamızın ardından utangaç bir şekilde ayrıldık, bakışlarımızı kaçırdık ve ayakta durup birbirimize bakmak yerine yürümek ve ileriye odaklanmak için bahaneler uydurduk.

Elder, Lance ve Bill'i gönderdi ama aramızdaki karıncalı bağ hiç azalmadı. Gece Monte Carlo'yu yavaşça örterken etrafımızda yıldız tozu gibi parıldıyordu. Sokak lambaları yanıyor, kasvetle savaşıyor ve insanlara güneşlenmenin sona erdiğini ve artık ayla parti yapma zamanının geldiğini hatırlatıyordu.

İnsanlar yavaşça şezlonglarını ve ıslak havlularını topladı, ıslak mayolarının üzerine kumlu kıyafetlerini geçirdi ve sahile doğru yürüdü.

Her yerdeki oteller tuzlu suyla sırılsıklam olacak ve geri dönen turistlerden kum serpilecekti.

Daha fazla insan ayrıldıkça, Yaşlı'nın daha fazla farkına vardım, ta ki kıyıdaki dalgaların yumuşak tokatlarıyla sadece iki kişi kalana kadar.

Durduk ve birbirimize baktık, düşünebildiğim tek şey bu olmasına rağmen ikisi de bu geceye hazır değildi.

Ne açtım ne de enerjiktim. Ne yorgun ne de istekliydim.

Aramızda tıslayan elektrik beni otele dönmeye hazır olup olmadığımı bilmediğim bir noktaya kadar yordu. Eğer hazır olsaydım ya da olmasaydım. Elder ve ben son kez yalnız kaldığımızda kavga etmiştik. Bu yüzden benimle yine kavga eder miydi? Bunun onun için zor olacağını bilmeme rağmen ona fikrini değiştirme şansı vermemem beni korkunç bir insan mı yapıyordu?

Zihin mi?

Elder boğazını temizledi. "Beni duydunuz mu? Dedim ki karanlık oluyor." Ense kökünü ovuşturdu. "Bu, geri dönmeyi düşünmemiz gerektiğine dair bir ipucuydu."

Yüzümü ona dönmeden önce biraz ilerledim.
isteksizce. Ona çalıntı sözlüğü verdiğimden bu yana geçen otuz bir dakika içinde neyin değiştiğini bilmiyordum. Neden kesinliği bilinmezlikle takas etti ve neden
Ona dokunmak bedenimin bir yarısını ısıtıp eritirken diğer yarısının kendini okyanusa atıp hiç durmadan yüzmek istemesine neden oldu.

Elder, "Bunu tekrar yapmak zorunda değiliz Pim,"
diye mırıldanırken tek ses dalgaların yumuşak kucağıydı.
Eğer hazır değilsen."

Ses tonunda gizli mesajlar aradım. Hazır değil miydi? Bir daha seks yapmamamızı mı tercih ederdi?

Bunun cevabını zaten biliyorsun, aptal.

Ilık esinti saçlarımı kaptı ve omzumun üzerinden savurdu.

Elder öne çıktı, asi saç tellerini yakaladı, sıcak parmakları boynumu öptü ve kahverengi buklelerden bir avuç alarak omzuma yerleşti. "Burada doğru ya da yanlış bir cevap yok. Bu sabah konuştuklarımızı unut. Eğer fikrini değiştirdiysen, o zaman Hayalet'e geri dönebilir ve her şeyi eski haline getirebiliriz." O
daha da yaklaştı, kulağıma fısıldadı. "Tüm güce sahip olan sensin."

Dudaklarının aradaki mesafeyi kapatıp beni öpmesini dileyerek ürperdim.

Tüm güce sahip olanın ben olduğumu mu sanıyordu? Bunun bir yalan olduğunu göremedi mi? Güç bende değildi. Onda vardı. Onun vardı.
her güç.

Gücün, zenginliğin ve güvenliğin gücü. Hatta
Uzun boylu ve katı durması, saçlarımı tutması, bana başka hiçbir şekilde dokunmaması onu her şeyin efendisi yaptı çünkü bana şiddet uygulamadı ama seçim yapmama izin verdi.

Tek başına bu bile bana ihtiyacım olan tüm güveni verdi.

Seni seçiyorum.

Bu geceyi seçiyorum.

"Hadi otele geri dönelim."

Gözleri gerildi. "Emin misin?" Hayalet'in ışıl ışıl parladığı sulu ufka doğru baktı.
Bir su tanrısının tacındaki pahalı bir mücevher gibi uzak.
"Eve dönebiliriz."

Ev...

Sanki o harika kelimenin yarısını bana çoktan vermiş gibi konuştu. Bir evim olduğunu. Etrafında dans ettiğimiz şeyin adı konmamış olsa bile kalıcılığım vardı.

Beni bırakan Elder, yorgun ve temkinli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Başka bir zaman deneyebiliriz. Sen ne zaman-"

Elimi kaldırdım. "Ne olduğumda?"

Yüzü hayal kırıklığıyla gölgelenmişti. "İhtiyacın olanın ben olduğumdan daha emin olduğunda. Benimle bir gece daha-"

"İhtiyacım olan sensin."

"Nasıl emin olabiliyorsun? Ne de olsa seni çalan adam bendim. Seni herkesten uzak tuttum. Tam olarak onun yaptığını yaptım.
ve seni hapsettim. Eğer bana karşı bir şeyler hissediyorsan, onları oraya ben koyduğum içindir." Sürükleyerek uzaklaştı. Ufuktan bana doğru acı dolu gözlerle bakıyordu. "Ben o adam olmak istemiyorum-"

Onu takip ettim, ön kolunu tuttum, ayaklarımın altında inşa ettiği temeli çekmeye çalışırken ona yaslanma ihtiyacı duydum. "Beni istemediğini mi söylüyorsun? Tereddütleri olanın sen olduğunu mu?"

"Tanrım, Pim." Gümüş aya bakarak inledi. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Tek düşünebildiğim seni becermek. Endişelenebildiğim tek şey bu. Beni istiyor musun?
Ben seninim. İsteseydin seni burada, sahilde bile götürürdüm."

Sesindeki acıtıcı şiddetle ürperdim. Ondan şüphe etmedim.

"Beni otele geri götür, Elder."

Yanaklarımı tuttu, beni sıkıca kavradı, parmakları Beni ısırıyordu. Nefes almadım ya da irkilmedim. Başımı eğmesine izin verdim, böylece ihtiyacı olan bir şeyi gözlerimde arayabilecekti.

Bir şey bulmuş olmalı çünkü bir saniye sonra beni bıraktı ve elimi tuttu.

Beni sahile sürüklerken, "Öyle olsun." diye homurdandı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Yaşlı

İştahım yoktu ama yine de oda servisi sipariş ettim.

Dinlenmeye hiç niyetim yoktu ama televizyonda boktan bir pembe dizi oynarken Pim'e yanıma oturmasını emrettim.

Onu becermekten başka hiçbir düşüncem yoktu - Chinmoku tehdidi bile hesaplanmadı- yine de yapmak üzere olduğumuz şeyi unutmak ve diğer her şeye odaklanmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Yemeğimiz geldiğinde ayağa fırladım.

Fazla bahşiş verdim.

Pim aç olmadığından ve zengin ıstakoz çorbasını yiyemediğinden şikayet ettiğinde çok yüksek sesle homurdandım.

Televizyon izlemeyi reddettiğinde ve odanın ortasında garip bir şekilde durduğunda çok hızlı adımlar attım.

Eğilip, ekildiği için inleyen aktrisi susturmak için kapatma düğmesine bastığında ve daha basit, daha az X-rated bir dünyanın resimlerini susturduğunda nefes almayı bıraktım.

Sessizlik etrafımıza bir perde gibi çöktü, kalın ve ses geçirmez, ağır ve nihai, tıpkı son bisin ardından bir tiyatro prodüksiyonunda olduğu gibi.

Hayatımın özeti buydu.

Sonunda rol yapmayı bırakmak zorunda kalan bir aktördüm. Hayatım bir performanstan ibaretti ve artık prodüksiyon bitmişti ve elimde hiçbir şey kalmamıştı. Provasını yapacağım replikler, mükemmelleştireceğim hareketler, bana nasıl davranmam gerektiğini söyleyecek bir yönetmen yoktu.

Hepsi benim suçumdu.

Bu gecenin tüm sonucu benim omuzlarımdaydı ve sahne ellerinden işaretler ya da senaryo yazarlarından yönlendirmeler olmadan her şeyi berbat edebilirdim.

Biliyorum işte.

Pim parmaklarını birleştirdi, çıplak ve tereddütlü ayaklarıyla bana doğru geliyordu. Bugün giydiği mavi elbise

Bacaklarının etrafında dalgalanarak, onu berrak cerulean gökyüzüne bürünmüş bakire bir tanrıça gibi gösteriyordu.

Benim için çaldığı Japonca sözlük sehpanın üzerinde duruyordu. Ona her bakışımda kalbim garip bir takla atıyor, onu sıkıca sarıp öpmek için içimdeki karşı konulmaz güdülerle savaşmama neden oluyordu.

Bana arkasında düşünce olan bir şey veren ilk kişiydi. Bana bir esir gibi değil de bir sevgili gibi davranan. Onun varlığında, yıllardır olmadığım kadar kabul görmüş ve önemsenmiştim. Alışkın olduğum yalnızlık, o yanımdayken artık üçüncü bir tekerlek gibiydi.

Onunla yarı yolda buluşmalıyım.

Ona halıda eşlik etmeli ve bunu onun için kolaylaştırmalıyım - bunu yapacak kişi olmanın gerginliğini ortadan kaldırmalıyım.
ilk hamleyi yapmalıyım. Ayaklarını yerden kesip onu yatağa yatırmalı ve nazik, kibar ve tatlı olmalıyım.

Ama lanet olsun, yapamadım.

Ona dokunduğum an her şey boka saracaktı.

Bunu biliyordum.

Zihnim şimdiden şık bir düzenden kaotik bir karmaşaya dönüştü. Düzensizliğim, aklı başında kalmak ve yastıkları tek sayılar halinde yeniden düzenlemeye başlamamak ya da bir konçerto çalmak için Fantom'a geri dönmemek için her hileyi ve mekanizmayı kullandı
Teller kanımla kayganlaşana kadar tam on yedi kez.

Kırılmıştım.

Bu gerçeğin derinliğini kararlılıkla herkesten (kendim de dahil) sakladım.

Ama burada Pim benden kullandığım her aleti atmamı ve Tanrı'dan evin yolunu nasıl bulacağımı hatırlamamı dilememi istiyordu.

Kendini önümde durmaya zorladığında bir adım geri çekildim. Ayak parmaklarının uçları halıyı kazmaktan beyaza dönmüştü.

Korkuyor.

Öyle olmalı.

Olmamalı.

Korku.

Kimsenin yatmak istediği bir kişiye yaklaşırken acı çekmemesi gereken bir duygu. Bunu neden hem kendine hem de bana yapıyordu? Kendimi kaybetmeme ramak kaldığını göremiyor muydu?

İlk seferinde kendimi ona zorlamıştım.

Zaten iki kez içine girmiştim.

Üçüncüyü alamazdım.

Kendimi kaybederdim.

Ama onun bu sabahki anısı - ruhu, ateşi ve arzusu - hayır diyemedim. Ona karşı koyamadım ve mahvoluşumun gerçek nedeni de buydu.

En başta onu çalmamın sebebi.

Annesine geri göndermem gerekirken onu tutmamın nedeni.

Eğer bunu yapmış olsaydım, bildiğim her şeyi paramparça etmek üzere burada dikiliyor olmazdım. Onun için endişelenmezdim.
Savaşın benim için geldiğini bilerek güvende olurdum. Yaşam tarzımı, dünyamı yok etmenin eşiğinde olmayacaktım. Onun için ben sadece bir ya da iki geceydim, ona zevkini gösterebilecek bir adam. Geçmişinden kurtulmak için beni kullanıyordu.

Bu hoşuma gitti.

Engel olmak yerine yardım ettiği için hatırladığı kişi olmak istedim.

Ama benim için? O her şeydi.

Benden sadece onunla yatmamı istemiyordu. İstiyordu. Düşmeye hiç niyetim yokken düşmeye devam etmemi istiyordu.

Kendi akıl sağlığım için bunu durdurmam gerekiyordu.

Ama onun yaşadığı hayatı bilerek nasıl yapabilirdim?

Ona annesinden bahsettiğim ve onu eve götürdüğüm an ne kadar boş olacağımı bile bile nasıl hayır diyebilirdim?

"El..."

Yine o lakap... ve tam da tahmin ettiğim gibi, o bu lakabı kullandığında hiç de umursamadım.

"Pim." Adını parçalara ayırdım, sesim normalden oktav daha alçaktı, canavarlık sınırındaydı.

"Seni öpebilir miyim?" Onu gördüğüm en güzel, en seksi yaratık yapmak için rimel ya da fara ihtiyaç duymayan kirpiklerinin arasından bana baktı.

Ellerimi birleştirdim.

Hayır.

Uzak dur benden.

Sertçe başımı salladım.

Yaklaştı ama ağzıma ulaşması için eğilmedim. Elleri, öpüşmeyi benim yapmamı, kontrolü ele almamı isteyen bir yalvarışla göğsüme indiğinde boyun eğmedim.

Tanrım, Pim... Benden ne istediğinin farkında değil misin?

Ortaya çıkmayı bekleyen felaket bana çarptı. Üçler,

kaşıntılar ve kargaşa.

İki elimi yüzümde gezdirerek karşılık verdim. "Bunu yapamam."

Dondu kaldı, acı ve reddediş onu sarmıştı. "Ah..."
Nefes nefes, hiçbir umut ışığı kalmayana kadar kendini kapattı. gözlerinde kaldı. Her saniyesinden nefret ettim ama söylediklerimde ciddiydim. Sonuna kadar arkasında duracaktım.

Bir şeye bir kez sahip

olabilirdim. Benim kuralım

buydu.

Benim tek ve kesin kuralım.

Zaten kırmıştım ve onu iki kez doğurmuştum.

Ama başka bir yol daha var.

Keşke tepedeki eve gitmemiş olsaydım. Keşke o küfür dolu pisliği bulmasaydım ya da bu gecenin nasıl geçeceğini öngörmeseydim. Keşke yanımda bir şey getirmeseydim. Pim'e istediğini vermek için bana bir şans daha verirken, bir şekilde zihnimi yasalarımın çiğnenmediğine inandıracaktı.

Gözlerimi ondan ayırdığımda, onu şimdiden nasıl incittiğim için kalbim sıkıştı. Yatağımın başucundaki beni mahkûm eden bambu kutuya baktım.

Pim dikkatle beni izledi, yüz hatlarına bir soru yerleşti. O daha soramadan kutuya doğru yürüdüm, yanındaki küçük anahtarla kilidini açtım ve içindeki sırları çıkardım.

Ellerimi arkamda saklayarak ona doğru ilerledim. "Seni öpeceğim... tek bir şartla."

Kollarını kendine doladı, şimdiden en kötüsüne hazırlanıyordu. "Ne durumu?"

Ona göstermeye hazır değildim. "Bu gece seks yapacağız... Eğer itaat edersen."

Seçtiğim ifade karşısında dudakları büzüldü.

Onu becermek ya da onunla sevişmek değil. Seks yapardık. O aktif bir katılımcı olmak zorunda kalacaktı. Ben olmazdım. geçen seferki gibi bir kişi alıyor... çünkü o tek seferlik geçiş izni kullanılmıştı.

Ancak, yasamda bir açık vardı.

Çılgınca bir kavram ve mantıklı bir yanıtla desteklenmiyor ama umarım aklımı başımda tutar.

"Nasıl itaat etmek zorundayım?" Boynunu dikleştirdi, etrafımı görmek için elinden geleni yapıyordu. "Ne saklıyorsun?"

Ya şimdi ya da asla.

Kollarımı öne doğru uzatarak evimden ne aldığımı gösterdim.

Zincirlerin şıngırtısı ve ipek iplerin fısıltısı avuçlarımdan süzülüyordu. "Bu benim durumum."

Ağzı açık kaldı, dehşet parlak ve keskin bir şekilde ortaya çıktı. O kadar hızlı geri çekildi ki ayağı takıldı ve kıçının üzerine düştü. Beceriksizce yere düşerken bile ses çıkarmadı, bir kez daha çaldığım fare kadar sessizdi.

İçgüdülerim beni ona doğru sürükledi. Ellerimi bağlayarak onu yakaladım ve ayağa kaldırdım. "Sen
Yaralandın mı?"

"Dokunma bana!" Beni itti, yüzü vahşi ve beyazdı. "Beni bağlamak mı istiyorsun? Bana zarar vermek mi istiyorsun? Onun gibi mi?" Gözlerinden yaşlar süzüldü, bir aynaya dönüştü.

Kendimi gördüğüm yerde, zaten ne kadar dengesiz olduğumu, onun anlaması için ne kadar çaresiz olduğumu gördüm.

"Hayır." Başımı salladım. "Asla."

Beni duymadı. "Beni bağlamak mı istiyorsun? Hapsetmek mi? Bu da neydi böyle? Hastalıklı bir şaka mı? Bunca zaman farklı olduğuna inanmama izin verdin. Bana zarar vermeyeceğine-"

Birçok şeydim ama konu yalancı ya da sadist olarak adlandırılmaya geldiğinde hoşgörülü değildim. "Ben farklıyım. Sana zarar vermeyeceğim."

"Yalancı!" Kapıya doğru koştu, elleri oda servisi gittikten sonra rahatsız edilmememiz için kendisinin taktığı kilit ve zincirle uğraşıyordu. "Senin farklı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

"Pim..."

Zincir düştü. Ağır kilit dehşete kapılmış parmaklarının altında tıkırdayarak açıldı. "Hayır! Uzak dur benden!"

İplere tutunarak, peşinden hışımla gittim. "Pim. Beni dinle."

"Hayır! Çıkarın beni buradan." Kapıdan dışarı fırladı, yalınayak ve çılgınca. Dışarıda tartışmamıza tanıklık edecek muhafızlar yoktu. Pim'i benden uzaklaştıracak bir Selix yoktu çünkü o
zaten içinde bulunduğum durumu görürdü. Beni daha fazla mahvetmesine izin vermezdi.

Sadece biz vardık.

Bunu düzeltmek için sadece ben varım.

Onu eşiğe kadar takip ettim ama durdum, o koridorda koşarken kendimi kapıya dayadım. "Bu benim için."

Duymadı, kaçmaya ve asansörlere o kadar odaklanmıştı ki.

Beni bağırmaya zorladığı için ondan nefret ediyordum ama bağırdım çünkü onu bir daha hiç görmezsem, beni geçmişinden bir başka canavar olarak kataloglamasını istemiyordum. "Bu benim için, Pim."

Ayakları çarparak durdu, dağınık saçları ve lekeli-terör dolu cildiyle etrafında dönmeye başladı. "Ne-ne?"

İçimi çektim, ondan daha da nefret ediyordum. "Beni dizginlemezsen bunu yapmayacağım."

Yanaklarına yapışan gözyaşlarını sildi. "Anlamıyorum."

Tırnaklarım kapının pervazına sanki onu parçalara ayırabilecekmişim gibi battı. Anlamayacaktı çünkü birlikte yaşadığı adamı tam olarak kavrayamamıştı. Güvenini verdiği adamı.

Birçok kişi karşı çıksa da onun güvenini hak ediyordum. Ve bir yalancı olduğumu kanıtlayarak bu güveni mahvetmeyecektim.

"Geçen sefer seni becerdim. Senden aldım." Başımı eğdim, inanamayacağım kadar bitkin düşmüştüm ve henüz öpüşmemiştik bile. "Bunu tekrar yapamam."

Bana doğru bir adım attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, eğer bunu istiyorsan, benden almalısın."

Hareket etmeyince ekledim, "Bunu yapmamın tek yolu bu, Pim. Beni bağla, istediğin gibi kullan. Her ne şekilde olursa olsun zevkini bul. Her adımında yanında olacağım. Seninle konuşacağım. Sana emredeceğim. Ama yapmayacağım. fiziksel olarak sana dokunmak." İçimi çektim. "Ve işimiz bittiğinde, hepsi bu kadar. Başka yok. Dalga geçmiyorum. Bunu olduğundan daha zor hale getirmek için aptalca kurallar uydurmayacağım. Ya bu şekilde ya da hiçbir şekilde. Karar senin."

Odaya geri dönerek kapıyı daha geniş bir şekilde ittim. "Beni becer ya da becerme, küçük fare. Ama şunu bil ki sadece bu gece olabilir. Bu yemini bozarsam olacaklardan ben sorumlu olmayacağım."

Düşen bir ip parçasını almak için eğildim, onu tuttum, cildim zaten sürünüyor ve horozum tamamen kontrol altında olduğu düşüncesiyle zaten zonkluyordu.

Bu benim açığımdı.

Geçen sefer kontrol
bendeydi. Bu sefer o
olacaktı.

Her iki boyutta da tek bir sefer.

Bir ilk, bir tekrar değil.

Ve sonra bitecekti.

Ücretsiz geçiş kartlarım kullanıldı ve artık kullanmayacağım.

Ailemin yanında, sevdiğim hobilerimin yanında kendimi kontrol edebileceğime inanmak gibi bir hata yapmıştım.
içine düştüğüm suç.

Her seferinde yanılmıştım.

Her seferinde sıçıp batırdım.

Sonunda dersimi almıştım ve bunun bir daha olmasına izin vermeyecektim.

Saplantımın içine çok derin, çok hızlı düşmüştüm ve babamla kardeşimin öldürülmesinin sebebi bendim.

Daha fazla ölümün ya da acının sebebi olmayacaktım. Bu

gece Pim ve benim birlikte olabileceğimiz tek geceydi.
Ve sonra, bedenini sahiplendiğinde ve beni istediği gibi kullandığında, ona annesini anlatacaktım.

Onu İngiltere'ye götürürdüm.

Phantom'u bir rotaya sokar ve ondan çok çok uzaklara giderdim.

Chinmoku'yu avlar ve tüm bu felaketi unuturdum.

Onun iyiliği

için.

Ve benim

için.

Ona hüzünlü bir gülümseme vererek, bana geri dönmesi için onu çağırdım. Yalvardım. Ona söz verdim. "Seçim senin, Pim. Evet ya da hayır."

Otuzuncu Bölüm

Pim

Otel odası için koridoru takas ettim.

Ne halt ediyorum ben?

Yenilmez olduğunu düşündüğüm ama ölümcül kusurunu ortaya çıkaran bir adamın arkasından yürüdüm.

Ne düşünüyorum ben böyle?

Yatağa doğru ilerlerken onu takip ettim ve tek kelime etmeden tişörtünü kafasına geçirdi. Kot pantolonunun kemerini çözüp kot pantolon ve boxer-şortundan çıktığında, gece yarısı yüzmek için denize atladığı gece olduğu kadar muhteşem, gururlu ve görkemliydi.

Bunu yapmamalıyım.

Elder çırılçıplak, yorganı geri çekti ve yatağın dibine sıkıştırdı. Şiltenin üzerine oturarak uzun bacaklarını yatay hale getirdi ve acı dolu bir bakışla uzandı.

Gitmeliyim.

Sıkılmış bir çeneyle, kaliteli, parlak ve ipek gibi yumuşak siyah bir ipi havaya kaldırdı. Benden ne yapmamı istediğine dair bir emir vermedi. Sadece mürekkepli göbeğinin üzerine örttü, kollarını başının üzerinde kavuşturdu ve parmaklarını dört direkli Fransız barok yatağının millerine doladı.

Sakın buna cüret etme, Pim.

Ürkek korkumu ve hızlı kalp atışlarımı görmezden geldim. Bedenim bir kale haline gelmişti - Elder'ın esareti ortaya çıkardığı anda en kötü şeyleri bekliyordum,
kuleler ve silah direkleri dikiyordum. Kaçmaya, savaşmaya ve yaralamaya hazırdım.

Ama bu, bildiğim her şeyi tersine çevirmesinden önceydi.

O bağlanırdı. Ben
değil.

Merhamet görecekti.

Ben değil.

Bu ne anlama geliyor?

Anlayamadım.

Hep benden alınan ben olmuştum. Tüm kontrol erkeğin elindeyken seksin nasıl işleyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

İtaatkâr kelimesi aklıma geldi, tıpkı Fantom'da onu öpmeme izin verdiğinde olduğu gibi.

Elder'ı içime çektim.

Bir kez daha, yanlış kelimeydi.

Elder onu bağlamamı emredebilirdi ama o itaatkâr değildi. Asla.

Gözlerindeki kuralsız parıltı bir yırtıcınınkiydi. Parmaklıkların ardında: Şimdilik kontrol altında ama saldırmak için doğru anı bekliyor. Vücudu sakin bir şekilde yatmıyordu; çarpık bir enerjiyle uğulduyor, boyun eğmeyi reddettiği arzularla çatırdıyordu.

Elder itaatkâr değildi.

Tanıdığım en baskın adamdı ve onu iple tuzağa düşürmemi istemesi, benden değil ama kendisinden korktuğunu gösteriyordu.

Bu bir oyun değildi.

Bu sadece seks

değildi.

Bu onun hayatıydı. Zevkin hediyesindeki akıl sağlığı.

İçinde bulunduğum kale, kabulüme bağlı olarak molozlara ayrılma ya da duvarlarını güçlendirme tehdidiyle karşı karşıya kaldığında tüm vücudum titredi.

Bunu

yapabilir

miyim?

Bunu

yapacak

mıyım?

Ben yatağa yaklaştıkça karnı inip kalkıyordu.

Geri dön.

Elim titreyerek onun yüce çıplaklığına uzandım ve kalçalarının arasında sertleşen ereksiyona ya da göbeğine doğru uzanan siyah saç kıvrımlarına değil, karnına bir kobra

gibi sarılmış aynı derecede siyah ipe odaklandım.

Bunu yapmayın.

Ucunu sıkıştırıp ipi ondan çekerken titredi. İpler serin ve şaşırtıcı derecede erotikti; Alrik'in kullandığı kaba sicime ya da tercih ettiği acımasız zincirlere hiç benzemiyordu.

Zincirler.

Zincirler vardı.

Odaya baktığımda, sehpanın üzerinde yarısı yere saçılmış, parıldayan link yığınını fark ettim. Eğer bunu yaparsam -eğer bunu yapma şansım varsa- zincirlerin bunun bir parçası olamayacağını kesinlikle biliyordum.

İpi parmaklarımın arasından geçirerek başımı eğdim. "Sadece bu. Başka bir şey yok."

Elder sesimden irkildi ama yavaşça başını salladı. "Sıkıca bağla, başka bir şeye gerek kalmayacak."

Titredim, endişe iğneleri üzerinde dengede duruyordum. Bu gece Elder'ın bana sarılmasından nasıl değişmişti. Elder'ın beni öpmesinden. Elder benimle sevişirken. Elder'ın beni anılarımla baş başa bırakmasına.

Bana sarılmadı. Beni öpmezdi. Benimle sevişmezdi.

Tek başıma olurdum.

Zihnim onunla mı kalacak yoksa kaçacak mı?

Alrik'in beni kullandığı gibi onu kullanabilecek özgüvene sahip olduğumu nasıl düşünebilirdim? Birinin benimle seks yapması yerine ben onunla nasıl seks yapabilirdim?

Çok garipti, çok yabancıydı, doğru değildi.

Elder derin bir iç çekti, bakışları tavana kilitlendi. Tereddütlerim için beni yönlendirmedi, kınamadı ya da hala varmak için mücadele ettiğim kararı sorgulamadı.

Bu ben değilim.

Titreyen ellerimle ileri uzandım ve siyah ipi sağ bileğine doladım.

Ama belki de bu iyi bir şeydir...

Dondu kaldı. Nefes almayı bıraktı. Bunu istemiyor.

Elder'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda dizlerim kilitlendi. "Yap şunu."

Başımı salladım. "Yapabileceğimi sanmıyorum." "O zaman yapamazsın ve bu iş biter."

Ona sahip olmamanın verdiği acı -onun muhteşem dolgunluğunu tekrar hissedememek- bana bir güven aşısı yaptı. Dişlerimi birbirine kenetleyerek ipi yatağın başından geçirdim ve sıkıca bağladım.

Düğümleri bilirdim.

Biliyordum çünkü benim üzerimde kullanılmışlardı.

Elder bana acı dolu bir gülümsemenin ardından başıyla hastalıklı bir onay verdi. "Ve diğeri."

Bu delilik.

Bunu yapmadan da yeterince berbat durumda olduğunu düşünmüyor musun?

Çok ağır ve sert nefes alıp kanımı oksijene boğarak odanın dönmesine neden olurken göğsümdeki tıkırtıyı dinledim.

Ama geri çekilmedim. Onu serbest bırakmadım. İtaat ettim ve ipin geri kalanını sol bileğine sardım ve onu yatağa ve teslimiyete hapsetti.

Teslim.

Yine o korkunç yanıltıcı kelime.

Elder ne istersem yapmam için kendini tamamen bana teslim etmişti. Bunun ona ne kadar pahalıya mal olduğu konusunda gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Her düşüncemin, her nefesimin, her eylemimin içindeydi. Beni hiç kimsenin kontrol edemediği kadar kontrol ediyordu.

Bana hükmetti, yönetti ve efendi oldu.

Yalnız değilim.

Yataktan uzaklaşırken, gözlerim kaslı karnının üzerinde sert ve parlak duran gururlu ereksiyona takıldı.

Gözleri benimkilerle buluştu, siyah bir kanyondan daha karanlık ve bir o kadar da uçsuz bucaksızdı. Her santimim karıncalandı ve parıldadı ve mutlaka iyi yollarla.

Hareket etmeyince dudaklarını yaladı. "Seni görmeme izin ver."

Ellerinden çok sesi dokundu bana. Onun sesi bu gece benim dayanağım olacaktı.

Güven ona... güven ona... güven kendine.

Ellerim elbisemin askılarına kadar gitti ve sonra durakladı.

Eğer bunu yaparsam... geri dönüşü yoktu.

Elder düğümlerimi test etti, elleri sertçe sarsıldı. İp çözülmedi; bağlı kaldı. Tehlikeli gözlerle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sana dokunamamam bütün gece dayanabileceğin anlamına gelmiyor, Pimlico." Aleti karnının üzerinde sarsıldı. "Benim için soyun. Şimdi."

Beynim müdahale edemeden parmaklarım askılara takıldı. Elbiseyi kollarımdan aşağı kaydırdım, ayak bileklerimin etrafında birikmesine izin verdim ve içimde iç çamaşırı olmadığını ortaya çıkardım.

Utangaçlık içimi ısıttı ama Elder'ın yüzündeki kükürt bana dün gece benim için ne kadar yandığını hatırlattı. Güvensizliğim ne olursa olsun beni nasıl istediğini. Ona dokunmamı, onu becermemi istiyordu. Bunu çok istiyordu ama kendisi yapamıyordu.

Ona bakarken ıslandım, içimde olmasını istiyorsam bunu benim yapmam gerektiğini biliyordum. Onu almak zorundaydım.

Seks yapmayı seçtiğimi, seks yapmadığımı inkar edemezdim.

Üzerime yüklenen sorumluluktan nefret ediyordum. Dün geceki gibi arkama yaslanıp onun sihrini kullanmasına izin verebileceğimi umuyordum.

Söyleyeceğimiz garip şarkıyı besteleyen kişi olmaktansa onun neden olduğu hislere yenik düşüp yüzeceğimi.

"Yatağa gir, Pim."

Talimatına atladım, bunun için minnettar, buna açtım. Bana tutmam için sesini verirse bunun benim için çok daha kolay olacağını görebileceğini umuyordum.

Ben itaatkâr bir evcil hayvan gibi dizlerimin üzerinde yatağa otururken dudakları yarım bir sırıtışla eğildi. Çıplak kalçam onunkine değiyordu. Tenim onunki yüzünden ısınıyordu.

Yutkunurken boğazı düğümlendi; sesi çapkınca ve meydan okumayla doluydu. "Seni bir şeylere yönlendirmeyeceğim.

bunun her parçası. Kontrol sizde olmalı. Aksi takdirde yapmaya çalıştığım şeyi boşa çıkarmış olurum."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bizi ömür boyu sürecek bir sefaletten kurtar."

Elder'la bir ömür geçirme düşüncesi kalbimi yerinden oynattı. Mutsuzluk değil, mutluluk. Hayatımızda yeterince acı çekmemiş miydik?

Ama bu gecenin son gecemiz olacağına dair verdiği sözü tutarsa nasıl bir ömür boyu birlikte olabilirdik? Nasıl harcayabilirdim

Beni taciz eden ve ölümü dilememe neden olan bir adamla iki yıl geçirdikten sonra, beni zevk için yalvartan ve sonra da beni reddeden başka bir adam mı bulacaktım?

Dünya ne tür bir zalim şaka yapıyordu?

"Düşünmeyi bırak." Elder yatakta kaykıldı, siki yeniden düzenlerken zıplıyordu. "Seni soyunmaya zorlamadım. Beni bağlaman için seni zorlamadım. Yine de ikisini de yaptın. Zihnini kapat küçük fare ve teslim ol... çünkü zaten teslim oldun."

Başka tarafa bakamadım. Bakmaya devam etmek zorundaydım. Dudaklarına. Çenesine. Göğsüne.

Bakışlarım önünden aşağıya doğru kayarak kalın sikine kilitlendiğinde daha hızlı nefes aldı.

"Dokun ona."

Başımı kaldırdım. "Ama bana rehberlik etmeyeceğini söylediğini sanıyordum-"

"Ne dediğimi unut. Bu şekilde baktığında beni delirtiyorsun." İpleri tekrar test etti, iğleri çekiştirdi. "Yap şunu." Sırtını dikleştirdi, boynu yastıklara yaslandı. "Lütfen, dokun ona." Bu bir yalvarış değil, hırıltılı bir havlamaydı.

Elim ileri fırladı. Ona

dokundum.

Aşırı ısınmış bedenini avuçladığımda uzun ve alçak sesle inledi. Bunun ilk kez olduğunu düşünmek ne kadar garip Emmek ya da kendimi onların seçimine sunmak yerine sadece tutmama izin verildi.

Damarları ve karmaşıklığı hiç incelememiştim. Başparmağımı tacın üzerinde hiç gezdirmemiş ve pürüzsüz deriden son derece kadifeye uzanan dokuyu hiç fark etmemiştim.

Parmaklarım onu yakalayıp okşarken, sıkarken, öğrenirken Elder'ın kalçaları sallanmaya başladı. Dudağını ısırdı, burun delikleri genişledi ve gözleri kapandı.

Onu bırakmak istemezken ona rahatsızlık vermekten nefret ediyordum. Ön dokunuşlarda iyi olmayabilirdim ama oralda ustaydım.

Onun üzerine oturarak kendimi cesur olmaya zorladım ve saçlarımı bir tarafa çektim. Kalçasının üzerinden sarkıtarak ağzımı onun üzerine indirdim.

Dudaklarım ucuna dokunduğu anda sarsıldı. "Lanet olsun."

Sesinde yankılanan şok ve zonklayan ihtiyaç beni etkiledi, devam etmem için bana cesaret verdi. Ben Daha önce bir kez tadına bakmıştım ama beni durdurmuştu. Bana fahişe demişti.

Sırtım kötü anılarla diken diken oldu.

Beni daha önce durdurabilirdi ama şimdi durduramazdı.

Boyunu aşağıya indirdim, onu derinlemesine yuttum.

Onu sardığım düğümlerle savaşırken yatak sarsıldı. "Pim... dur. Bu onun için değil-" Onu sertçe emerken son kelimede boğuldu, elimi uzunluğundan aşağı doğru tirbuşon gibi çevirdi.

Bir şey oldu.

Böyle bir cinsel eylemi gerçekleştirirken yaşadığım olağan tiksinti ve utanç ürkütücü bir şekilde boştu. Kalbim yerine kapanıyor ve zihnim uyuşuyor, ısı buldum
Kanımda fokurduyordu. Kalçalarım daha derine batmak için bacaklarının üzerinde genişledi. Daha sert emmek için çenem sikinin üzerinde gevşedi.

Elder'a göre, ona bir hediye vermişim gibi görünebilir. Bana göre... Onu tüm kalbimle sahiplendim.

Nefessiz kalışını, zorlanışını aldım. Seğirmelerini ve homurtularını çaldım. Beni gizleyen güçten zevk aldım.

Bu onun için değildi.

Bu benim içindi.

Ve durmaya hiç niyetim yoktu.

Dilim döndü, ağzım sulandı; Elder büyüdü Dudaklarımın arasında inanılmaz derecede sertleşti. Parmaklarım aşağıya, gergin ve sıcak ikiz taşaklara doğru kaydı.

"Tanrım, Pimlico." Gözleri fal taşı gibi açılmış, beni saf ve güçlü bir şehvete boğmuştu. Karnındaki kaslar belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Ejderhası kendini nasıl desteklediğiyle neredeyse çarpıtılmıştı.

Başka bir yalama. Daha derin bir emme.

Ve sesi yine yağmur gibi yağdı, bu sefer kalın ve benim için kaybolmuştu. "Dur. Tabii gelmemi istemiyorsan. Saniyeler sonra
-" Dişlerimi açıp onu hafifçe ısırdığımda inledi.

Parmaklarımın altında bir salıvermenin habercisi olan dalgalar titreşti. Bir an için onu bitirmek istedim. Onu kendim için almak. Ama başka bir yanım -küçük sadist bir yanım- onun şehvetli bir ıstırap içinde kalmasını istiyordu.

Geri çekilip dudaklarımı sildim ve hınzır gövdesine, işkence görmüş gözlerine baktım.

Açgözlü nefesler alıyor, onu savaşması için bıraktığım doruk noktasına kenetleniyordu. Sonunda konuşabildiğinde, "Bu zalimceydi" diye homurdandı.

Dudaklarıma muzaffer bir gülümseme yayıldı.

Eskiden nefret ettiğim bir şeyi yalamaktan gurur duyacağımı ya da kendimi sorumlu hissedeceğimi hiç beklemezdim. Mucizeler hiç bitmemişti.

"Bunu benden aldın, küçük fare." Ağzı kendi gülümsemesine dönüştü; sadece onunki hesapçı ve karanlıktı. "İyiliğe karşılık verme zamanı."

Kaşlarımı çattım.

Ne? Nasıl?

"Yüzüme otur."

Geri çekildim. "Affedersiniz?"

"Beni duydunuz."

"Ama-"

"Aması yok." Yatağı biraz aşağı itti; kolları dimdik duruyordu. "Buraya gel."

"Anlamıyorum."

Gözleri parladı. "Neyi anlamıyorsun?" "Çıplağım.

Eğer üzerine otururs am-"

"Senin benim için yaptığını ben de senin için yapabileceğim."

"Hayatta olmaz." Üzerinden atladım. "Ben hiç....Hiç kimse -" Başımı salladım. "Hayır, rahat değilim-"

"Rahat değilsen fark etmez." Kıkırdadı, hem gardiyan hem de işkenceci rolüne daha çok büründü. "Sana birçok ilki yaşatmak istediğimi söylemiştim. Bu gece sana Yüzüme oturmandan başlayarak sana verebileceğim kadarını vermek zorundayım."

Karnım takla attı. "Yapmayacağım."

"Yapacaksın." Kaşları somurtkan bir çatıklığa dönüştü. "Seni tatmak istiyorum. Buraya gel."

Bu kadar bayağı bir şey yapma fikri sahip olduğum tüm değerleri altüst etti ama bu dehşetin altında bir dilin orada nasıl hissettireceği gibi küçük bir soru yatıyordu. Elder'ın dilinin nasıl hissettireceği.

Saniyeler kalbim kadar hızlı geçiyordu.

"Bir daha sormayacağım." Elder iple bağlanmış bilekleriyle yatağın başını salladı. "Buraya gel."

Utanç duygumu bir kenara bırakıp davranmamı uzaktan da olsa mümkün kılan tek şey Elder'ın emriydi. Dört ayağımın üzerinde yatakta yukarı, yukarı, yukarı hareket ederken onun sesine tutundum.

Ona bakarken yutkundum. "Emin misin?" "Her

şeyden çok eminim. Bunu yapmak için ölüyordum Seni gördüğüm günden beri."

Kıpırdamayınca, "Üstüme çık, tıpkı daha önce yaptığın gibi" diye emretti.

Başımda bir çarpıntı başladı ama öne doğru eğilmeyi ve yatağın başını kavramayı başardım. Sarsıntılı hareketlerle bacaklarımı açtım ve yavaş yavaş boynuna sarıldım.

Bakışları çıplak ve onun için açılmış olan amıma kilitlendi.

Bakamadım.

Gözlerimi kapatarak yanlışlıklarla dolu yatağa yapıştım.

"Daha yakına gel." Nefesi içimi gıdıkladı Kalçalar.

Yeterince yaklaşmıştım, çok teşekkür ederim. Biraz daha yaklaşırsam-

"Seni yalamak istiyorum, küçük fare. Dilim kendini senin derinliklerine gömmek istiyor. Beni bundan mahrum etme."

Oh, Tanrım.

Kendimi emrettiği şeyi yapmaya zorlayarak, nefesi uyluğumun iç kısmından göbeğime doğru süzülene kadar ilerledim.

Bacağıma narin bir öpücük kondurunca irkildim. "Şimdi beni hissedene kadar alçal."

Bundan nefret ettim. Kesinlikle nefret ettim.

İnerken bacaklarım kasıldı. Bu kirli ve aptalcaydı ve-

Vay anasını...

En vahşi his bana dokunduğu anda başım öne eğildi. Sıcak, ıslak ve hünerli.

Ben haykırırken altımda Elder inledi.

Hayatımda hiçbir şey bu kadar delice inanılmaz derecede istedim. Fikrimi değiştirmek için çok hızlıyım. Bundan nefret etmediğimi itiraf etmek için çok hızlıyım. Hem de hiç. Bunu sevdim. Bunu istedim.

Daha
fazla.
Daha
fazla.
Daha
fazla.

Kaçırıyordum. Neydi bu sihirbazlık?

Elder'ın dili herhangi bir parmaktan daha becerikli, herhangi bir öpücükten daha hipnotize ediciydi. İçime daldı, etrafımda döndü, bana taptı, beni bozdu, beni her boyutta sahiplendi.

Yatağı tutan iki elden ve Elder'ın olmamı istediği şeyden başka bir şey olmadım. Kalçalarım

onun itici diliyle zaman içinde hareket ediyor. Miyavlamalarım ve

Mızrağını sokup içimi doldurduktan sonra çekip beni ısırdığında pantolonum düşüyordu.

Onun ilkim olmasına sevinmiştim.

Bunu başka kimse daha iyi yapamazdı.

Yaptığı her şey için onu sevdiğimi zaten söylemiştim. Sınırlarımı zorladığı ve açmaya korktuğum kapıların ardında cennetin yaşadığını bana gösterdiği için onu sevdiğimi söylememiştim.

O bacaklarımın arasındayken, farklı bir tür
bir şekilde. Güvenli bir yerden yuvarlandım ve yere düştüğümde dilinin beni yönlendirmesine izin verdim. Romantik bir şekilde düştüm. Kalpten. Bir şekilde
beni şişirdi, yaktı ve güzelliğinden haykırmama neden oldu.

"Kahretsin, tadın çok güzel," diye mırıldandı.
Benim onun
üzerinde
olduğum gibi.

Aşağı baktım.

Nefesim kesildi. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu anlatacak kelime yoktu. Ne kadar asil. Ne kadar kralcaydı. Dili dudaklarını yalarken, gözlerini kaçıran bakışlarıyla için için yanıyordu. Cesurca her damlamı yalayıp yutuyor, sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi görünüyordu.

O yükselip bana zevk vermeye devam ederken kalçalarım titriyordu.

Ona tamamen teslim olduğumda sırtım eğildi. Dilinin hipnozuna kapıldım ve vücudum toparlanıp spiral çizerken tanıdık ama yine de yabancı bir çekim hissettim. Kalbim arızalandı, atlamaya başladı ve daha fazlası için yalvardı.

O hissi bilirim.

En yüksek noktaya ulaşana kadar Elder'ın dilini sürerek yukarı ve yukarı doğru takip etmeye devam edersem nereye varacağını biliyordum.

Onu takip etmek istedim.

Ama tıpkı onu orgazmın bıçak sırtında bıraktığım gibi, işi tek başıma bitirmem adil olmazdı.

İsteksizce dizlerimin üzerine oturdum ve zonklayan etimi Elder'ın inanılmaz ağzından çektim.

Sersemlemiş ve sarhoş yatıyordu, dudakları parlıyordu,

çenesi arzumdan ıslanmıştı. Sesi aşırı hassas tenimi tırmalıyordu.

şehvetli çakıllarla. "Buraya geri gel. Daha bitirmedim." Bir kez olsun itaat etmedim.

Vücudundan aşağı doğru kayarak kendimi onun üzerine bıraktım.

Göğüs göğüse. Amdan sike. Üzerine uzandım, tüm ağırlığımı verdim, ona dokunabildiğim her şekilde dokundum.

Burası cennetti.

Burası evimdi.

Kalçalarımı ona doğru sallayıp sikini aramıza hapsederken göğüs kafesinde bir homurtu yükseldi. "Tanrım, bana ne yapıyorsun?"

"Ne istersem." Parmağımı çenesinden kalçasına doğru gezdirdim. "Bana yapmamı söylediğin şey bu değil miydi?"

Altımda sıkıştı, gözleri kömür kadar siyahtı. "Beni mahvediyorsun, Pimlico. Hiçbir fikrin yok."

Kalbim her kelimeyi topladı ve ceplerinin derinliklerine soktu. Bana nasıl hissettiğini söylemesinin yeniliği beni başka bir uyarım olmadan orgazma doğru itti.

Onunla ilgili her şeyi kafama takmaya başladım. Onun için acı çektim. Yanmaktan ya da ölmekten başka seçeneğim kalmayana kadar yandım.

"Seni istiyorum," diye mırıldandım. "Sana ihtiyacım var," diye yalvardım. "Bana sahipsin." Boğazındaki kordonlar ben yalvarırken kendimi ona sürtüyordum. "Becer beni, küçük fare. İkimizin de acısına son ver."

Bölüm Otuz Bir

Yaşlı

Bileklerimdeki ip yüzünden ellerimdeki hissi kaybetmiştim.

Pimlico'nun dudaklarımdaki tadı yüzünden aklımdaki kaosu kaybetmiştim.

Pim kızardıktan sonra bana doğru sallanırken beni insan yapan şeyleri kaybetmiştim.

Şehvetten öylesine titriyordum ki, onu sırtüstü çevirmek ve içine olabildiğince hızlı girmek istiyordum.

Ama Pim bana hınzırca gülümserken, memnun, rahat ve kendinden emin görünüyordu; bunu ondan alamazdım. Kontrolü ele alabilmem için beni serbest bırakmasını emredemezdim. Beni bağlayarak, sonunda sahiplenmekte özgür olacak ve hiçbir şeyin birbirine saygı duyan iki insan arasındaki seksten daha iyi olmadığını anlayacaktı.

Ve ona çok saygı duyuyordum.

Saygımı kazanmak en zor şeydi. Kalbimi kazanmak daha da zordu.

Peki neden ikisini de içimde yaşadıkları yerden söktüm? ve kanlı elleriyle ona uzatıp almasını mı istiyordu?

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadı, kalçaları fırtınalı bir deniz gibi sallanıyor, şehvetini boyum boyunca bulaştırıyordu.

Dilim onu tekrar yalamak için yanıyordu. O benim yardımcımdı ve ben de onun öğretmeniydim. Bildiğim ve bilmediğim her şeyi ona öğretmek istiyordum.

Bir kez yasam asla yeterli olmayacaktı. Pim'i her öğün yemem gerekiyordu. Ona her zaman ihtiyacım vardı.

Bundan nasıl kurtulabilirdim ki? Fantom'da ona eşlik ederken nasıl hayatta kalabilirdim ve onu her sabah, öğlen ve gece yatağımda tuzağa düşürmezdim?

Nasıl veda edeceğim?

Acıdan ve coşkudan inleyene kadar acı içimde çatırdadı.

"El... bana cevap vermedin." Pim parmak ucunu ejderhamın üzerinde gezdirdi. "Bana ne yapacağımı söyle."

Dokunuşunun altında karnım sıkıştı. "Al beni." "Bu yeterli değil." Başını iki yana salladı. "Sana ihtiyacım var bana rehberlik et. Eğer bana dokunmayacaksan, beni burada seninle tutmak için sesine ihtiyacım var."

Aletimdeki baskıyı unuttum ve içimde boğuldum. gözlerindeki cinsel bulanıklık. Pim tanıştığımızdan beri çok yol kat etmişti. Her fırsatta beni hayrete düşürüyordu. Ama hâlâ güvensizliği, korkusu ve seks düşüncesine karşı duyduğu tiksinti vardı.

Hep savaşacak mıydı? İki uç kutup arasında mı kalacaktı?

Ona nazik bir gülümseme vererek başımı salladım.

"Tamam, küçük fare.
Seninle konuşacağım."

Cevap olarak verdiği gülümseme, pürüzlü öz kontrolüm için ölümcüldü. Çok güzeldi. Çok nazik. Çok güçlü.

"Vücudumun daha yukarısına gel." Pazularım ipe karşı sıkıştı.

Pim daha yükseğe çıktı, amını sikime değdirmeden göğüs kafesimin hemen altına oturdu. Dövmeme baktı, sonra tekrar gözlerime döndü. "Bana daha fazlasını anlat."

"Sırtını eğ, bana yaslan."

O da itaat etti. Yüzü öpüşme mesafesine geldi. Daha fazlasını hiç istememiştim. "Öp beni."

Kaşları kalktı ama hülyalı bir bakış şaşkınlığını bastırdı ve eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Yüzümü ona doğru çevirdim, vermek istediği her şeye açgözlülükle bakıyordum. Kısacık, zar zor başladı ama sonra gerçek bir mühre dönüştü. Çaldığı ilk öpücük tamamen benden uzaklaştı ve ben ona rehberlik etmedim. Tonu ve hızı onun belirlemesine izin verdim ve dili neredeyse anında beni tatmak için titreşirken inledim.

Onun için açıldım, onu derinden karşıladım.

Saçları yüzümü ve omzumu gıdıklıyor, telleri saat beş yönündeki gölgeme yapışıyordu. Baskısı yumuşaktı. Onun Beni sarhoş edecek kadar durgun bir tempo.

Ancak beni öptüğü süre uzadıkça, daha fazlası için duyduğum öfke de artıyordu. Onu istiyordum. Ve bu istek, dili hatırlayamadığım bir şarkı sözü ya da hatırlayamadığım bir yer gibi benimle alay ettikçe daha da arttı.

Dişlerin takırdamasını ve dillerin savaşmasını istedim.

Hayal kırıklığı boğazımda titreşti. Onu ısırdım -olması gerektiği kadar nazikçe değil- biraz da kendimden korkarak. Akıl sağlığım elimden kayıp gidiyordu.

Kıstırdığımda inleyerek bana bakmak için uzaklaştığında kalp atış hızım yükseldi. Onunla ağzını ovuşturdu
parmak uçlarıyla benimle göz teması kurdu. İkimiz de sanki sadece masum bir öpüşme yaşamamışız da bir maraton koşmuşuz gibi derin derin nefes aldık.

"Daha sert," diye emrettim.

En ufak bir tereddüt belirtisi göstermeden bana döndü, ağzını benimkine yaklaştırdı ve derin derin yaladı.

Beni istediğimden daha yavaş ve hala çok yumuşak bir şekilde aldı. Ona sahip olma hissi beni bağladı ve özgürlük için çırpınmama neden oldu. Hızı, baskıyı yönetme özgürlüğü.

Bana yalan söylüyordu. Ağırbaşlı ve saf davranıyordu ama ben onun gücünün ve iyileşmesinin altında neler sakladığını görmüştüm. Pim de benim gibi incelikleri olan bir yaratıktı.
Benimkilerin kötü olduğu yerde, onunkiler çok doğruydu. O Pim'i tanımak istiyordum. İçinde erkeklere karşı kötü niyetli bir güvensizlik, ama aşk ve tutku için erimiş bir sıcaklıkla dolu bir sırrı olan.

Kendini çok fazla geri çekmişti. Bu güvensizliği kendi üzerine çevirmişti - kendi zevk ve sapkınlık kabulüne hazır değildi.

Bu beni kızdırdı.

Kalçalarım yukarı doğru kalktı, dengesini bozdu ve öpüşmeyi kesti.

Öfkem nereden geliyordu bilmiyordum ama onu güvende tutmak için yaptığım fedakârlıkların arasından süzülüyor, hiçbir şey yapmak istemediğim siyahlıkla tütüyordu.

Alnını benimkine yasladı ve kalbimin yanlış yönlere çekilmesine neden oldu.

"Elder..." Sesi biraz çatallaştı. "Şimdi ne olacak?"

Şimdi ne olacak?

Kötü şeyler olmadan bu işi bitirelim.

"Şimdi mi?" Boğazımı temizledim, parmaklarımı yumrukladım ve bunu neden yaptığımıza odaklandım.

Bu onun için. Senin için değil. Bunu yapabilirsin... onun için.

"Geri çekil ve sikimi tut. Yukarı kaldır ki içine sokabilesin."

İstediğimi yapınca karşılıklı vücut ısımız arttı.

Minik eli kolanımı sıkıca sararak uzunluğumu göbeğimden yukarı doğru kaydırdı. "Böyle mi?" Kızarırken bacakları kalçalarımın etrafında genişledi. Göğüsleri zıpladı. Sırtını dikleştirdi. Beni çıldırtıyordu.

"Aynen öyle."

Durakladı, güzel yüzünü şüphe kaplamıştı.

"Fazla düşünme. Sadece yap," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Öncekinden daha yavaş, itaat etti ve tam üzerimde doğru şekilde durdu. Geniş gözlerle, aşağı ve aşağı indirdi.

Onu ilk hissettiğimde sarsıldım. Sıcaklığı. Islaklığı.

Tanrı'nın kutsal annesi.

Ucu içine girdiğinde donup kalırken omuzları yuvarlandı. Gözleri kapandı ve bunun hoşuma giden aynı rapsodiden mi yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordum.

Ben de benden yapmamı istediği

şeyi yaptım. Konuştum.

Sesim kurumuş ve cızırtılı bir nehir yatağını andırıyordu, kuraklıktan delik deşik olmuş bir arzu. "Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım."

Gözleri açıldı, beni buldu ve bana kilitlendi. Bir santim daha aşağı bastırırken etrafındaki gerginlik titreşti.

İniltimi yuttum. "Benim. Buradayım. Artık benimsin."

Bir kaydırak daha. Benim bedenime göre gerilirken nefesi kesildi. "Sana asla zarar vermeyeceğim. Güvendesin." Kalçalarım kalktı,
Kendimi onun içinde beklediğinden daha hızlı zorluyordum. Öne doğru düştü, göğsüme yaslandı, alnı derin bir konsantrasyonla çatılmıştı.

Kendime engel olamayarak tekrar ittim. Sürünme,
Gaklayan ihtiyaç duvarlarımı aşındırdı, bedenimi ele geçirdi. "Beni hissediyor musun, Pim? Seni ne kadar istediğimi hissediyor musun? Ne kadar sert olduğumu?"

"Evet." Aşağıya doğru bastırarak bana sarhoş edici bir santim daha verdi. "Hissediyorum."

Tatmin olmamıştım. Memnun değildim ya da yatıştırılmamıştım. Daha fazlasını istiyordum.

Şimdi.

Derhal.

Ayak bileklerim yatağa gömülürken ben tekrar yukarı doğru sallanıp onun içine daha derine tırmandım.

Başı öne düştü, çikolata rengi saçları omzuna döküldü. Ürperdi.

Katılmayı planlamamıştım, ama lanet olsun, o seksi pantolonu ve alt dudağını ısırmasıyla işi zorlaştırdı.

"Bat bana. Seni doldurmama izin ver."

Pim derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça
Kucağımda daha derine oturmak için aceleciliğime karşı destek veriyordu. Her hareket ve kas sıkışması onu sikimden daha da aşağıya gönderdi. Her santim zihnimi asla gitmemesi gereken yerlere gönderdi.

Pes etme.

Savaşmayı bırakmam için fısıldanan sözler ve vaatler. Bırakıp gidebileceğimi ve hâlâ kendim olabileceğimi. Pim'i hiç geri çekilmeden becerebileceğimi ve umutsuzca içine atlamak istediğim çukurdan bir şekilde çıkabileceğimi.

Ama kafatasımın içinde yüzen o sirenleri tanıyordum ve onların en kurnaz yalancılar olduklarını biliyordum. Asla teslim olamazdım.

Bunun bitmesi
lazım. Çok
yaklaştım.

Uyarılarıma aldırmadan başımı arkaya attım, gözlerim onun içinde olmanın katıksız cennetinde yuvarlanıyordu. "İşte böyle. Devam et."

Tek düşünebildiğim onun tarafından kuşatılmış olmaktı. Onun tarafından yönetildim. Onun içindeyken, başka hiçbir şey düşünmedim. Sayıları değil. Çabukluk yok. Sadece onu. Sadece hızla gelişen takıntı, kurallarımın üzerinden buldozer gibi geçiyor ve her zaman onu düşünmenin ne kadar iyi olacağını fısıldıyordu. Bir daha asla başka şeyler için endişelenmemek. Onu fethettiğim sürece asla başka bir görevi fethetmek zorunda kalmamak.

Sonsuza dek o. Ondan başka
hiçbir şey. O.
Onunla.
Onunla.
Çağrı tatlı, güçlü ve baştan
çıkarıcıydı. Biraz daha kaydım.

Sonunda üzerime oturdu, kalçaları kalçalarımı hapsediyordu, tüm uzunluğum vücudunun derinliklerindeydi. Teni rahatsızlıktan beyaz ve memnuniyetten pembe arasında gidip geliyordu. Gözbebekleri o kadar büyüdü ki, içlerine gömülebileceğime ve geri dönüş yolunu asla bulamayacağıma yemin ettim.

Bunu kolayca yapabilirdim. Bir hayata tutunmayı
bırakabilirdim.

Mani sürekli olarak beni yüzlerce yorucu şekilde bölmeye ve birine kaymaya çalıştı. O benim çellom olabilirdi. Gece gündüz onu çalabilirdim.

Fikir büyüdü, boğulana kadar zihnimi bulandıran bir duman gibi dalgalandı.

Elleri karnıma indi, tırnakları tenimde iğne izleri bıraktı. "Daha önce hiç... üstte olmamıştım."

Üzerime bir mağara adamı telaşı çöktü. Yine bir ilke

imza atmıştım. Daha çalabileceğim çok şey vardı. İçimdeki hırsız

kanunsuz bir neşe içinde oturdum. Neden burada durmak istiyordum ki?

Neden ona her şeyi öğretmiyorsun? Neden her ilkini çalıp yirmi dört saat içinde olmayayım?

Tavan ışıkları, altında bağlı olan benim üzerime onun gölgesini düşürüyordu. Beni yere mıhladığında, sahiplenilme hissi düşüncelerimi karıştırdı.

Bundan hoşlanmadım. Bağımlılıklarımla çok savaştım, ama nasıl

Bu yenisiyle savaşabilir miydim? Beni zaten zincire vurmuş ve kullanımına hazır hale getirmiş olan bu kadının içine iyice yerleşmiş olan yeni saplantıyla?

Her zaman olan bu değil miydi? Teslim oldum ve köleleştim. Savaştım, ama zaten sıkıca bağlanmıştım.

Ve sonra, hareket etmeye başladı.

Sarsıcı açlık, içimdeki kargaşa her ne ise sel kapılarını açarken sistemimi yok etti. Binlerce şey aynı anda itaat etmemi istiyordu. Milyonlarca kirli, pis şey bu kadının etrafında bir kasırga gibi dönüyordu.

Bileklerim iplerin arasında sarsılıyor, dişlerim ağrıyor ve kalp atışlarım sikime ve parmak uçlarıma doğru yer değiştiriyordu.

Sadece tek bir şey

düşünebiliyordum. Sadece

arzulayabilirdim. Tek bir şey. Bir

şey.

Tekrar salladı, beni sahiplendi, beni çılgına çevirdi.

"Elder, konuş benimle. Lütfen."

Onun yalvarışı akıl sağlığımın geri kalanını çözdü ve ağza alınmayacak şeyler istediğim tek şey haline geldi.

Bir zamanlar, Chinmoku için canlarını yakarken acı çeken erkeklerin çığlıklarına bağımlıydım. Zevk için dizlerimi parçalamıştım. Zafer için değil, başka seçeneğim olmadığı için savaştım. Aklıma ve kanımın çağrısına hapsolmuştum.

Bu çağrı sevdiklerimi öldürdü.

Bu çağrı yalnız ve istenmeyen bir hayat yaşamama neden oldu.

Ve şimdi pençeleri ve dişleriyle geri dönmüş, kendimi yeni bir köleliğe perçinlememi talep ediyordu.

Onunla.

Fısıltılar içime işledi. Hissettim.

Ben duydum.

Bu yüzden sakat kaldım.

Artık bunu bitirmesini istemiyordum. Düşüşümü sonlandırmak için devam etmesini istedim.

Hırlamadan konuşamıyordum. Kırmadan davranamazdım.

Bu işe yaramıyordu.

Kaybediyordum.

Huzursuz ve duygusuzdum ve onun hızıyla değil, kendi hızımla içine girme ihtiyacına odaklanmıştım.

Artık kendimi özenle yetiştirdiğim adam değildim.

ol.

Artık kontrol bende değildi.

Kendime ne kadar söz vermiş olursam olayım öldürmeye çalıştığım ama asla öldüremediğim hayvan olmak.

Saplantının kalınlaşan karşılamasının altında en küçük ışık kılıcı parlıyordu. Eğer yeterince sıkı tutunabilirsem, bunu durdurabilirdim.

Çok geç olmadan.

"Pim..."

Ses tonumdaki mücadelede gözleri parıldayan aylara dönüştü. Tenimi ruhumdan ayıran çatışmada.

Başka bir şey söyleyemedim.

Yüzümü inceledi. Kalçaları kendi kendine sallanıyordu, ben kendini koparıp kaçmasını isterken onun beni becermesini istediğime inanıyordu.

Kaçın!

Daha hızlı, daha derin hareket etti, beni cehenneme daha hızlı ve daha hızlı düşürdü.

"İyi misin?" Amcığı etrafımda kenetlendi, ben yuvarlanırken ve dolanırken beni yanında tuttu. Onun endişesi

Hain, bağımlılığım olma konusundaki istekliliği tehlikeli olmanın ötesinde.

Hayır, iyi değildim.

Dehşete kapılmıştım.

Korktuğum şey buydu.

Geçmişim. Zayıflığım.

Doğduğumdan beri üzerimde bir lanet vardı ve onun tatlı, etkileyici gözlerine bakarken, bunun beni tekrar ele geçirmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Çello çalarken ona saygı gösterdim. Dövüş sanatlarıyla uğraşırken onun elini sıktım. Ben olsam
Sonsuza dek bu sert görev sahibine katıldım ama bir daha asla onun fahişesi olmak istemedim.

"Pim, bırak beni."

Bunun köleliği beni daha hızlı ve daha hızlı yiyip bitirdi. "Ne?" Vücudu kıpırdadı, vücudunun en küçük parçasını ortaya çıkardı.
Ajitasyon.

Gözlerim karın kaslarının gölgelerine ve göğüslerinin küreciklerine kilitlendi. Bu gece beni kurtaracak olan dil olmayacaktı. Eylemler kurtaracaktı.

Karşı koymaya çalıştığım ve kaybettiğim eylemler.

Kaçmaya çalıştığım her şeyi sağlamlaştıracak eylemler.

Vazgeçtim.

Kalçalarım yukarı doğru fırladı, onu tamamen doldurdu ve ikimizin de uyum içinde homurdanmasını sağladı. Sonra uzun zamandır dövüşürken ustalaştığım bir hareketle onu yan çevirmeye başladım. Yan yattığı anda tekrar yuvarlandım ve onu altımda kıstırdım.

Bileklerimdeki ipler sıkılaştı. Kan dolaşımım tehlikeye girdi. Ama umurumda değildi. Artık ondan başka hiçbir şey umurumda değildi.

O!

Kollarım bağlıyken tek ihtiyacım olan bu kadının içine girmek, serbest kalmak için çaresizce orgazmı beslemek ve buna bir son vermekti. Artık maddeye, ışığa ya da havaya ihtiyacım yoktu. Ben
artık çoklu kaygıları ve sorumlulukları olan bir insan değil.

Ben onundum.

O benimdi.

Basitliği nefesimi kesti.

Dudaklarım özür dilemek için onun dudaklarına yapıştı. Benim için Alrik'i takas etmişti ve artık hangimizin daha kötü olacağını söyleyemiyordum. Bacaklarını ayırıp sikimi içine soktuğumda vücudum iyice kilitlendi.

Nasıl olduğunu sormalıyım. Hâlâ benimle olup olmadığını ve geçmişine dönüp dönmediğini. Ama beni çok zorlamıştı ve artık onu umursayacak durumda değildim.

Tek önemsediğim şey hastalığın bana önemsememi söylediği şeydi.

Ve şu anda bu, omuriliğimin dibindeki ağır titreşimden kurtulmamı sağlıyordu. Artık boşalamayana kadar boşalıyordum. Sonuç için kaşınıyordum ve düşüncesi bile içimi boşaltıyordu. Bitirmeye ihtiyacım vardı ama tekrar ve tekrar başlamak için açtım.

Artık dinlenmek yok.

Bir kez boşaldığımda, hiç ertelemeden döngüye yeniden başlardım. Benim için böyleydi. Hiç tatmin olmuyordum. Hiç doymadım. Her zaman kanımdaki sızıyı dindirecek bir şeylerin peşindeyim.

Hiçbir zaman bir şeyde ustalaştığımı söyleyemedim çünkü hiçbir zaman mükemmelliğe ulaşamadım.

Pim bu mükemmelliği bulmak için benim aracım olacaktı.

Asla ayrı kalmayacaktık. Sonsuza dek onun içinde olacaktım çünkü artık anlamlı olan tek yer orasıydı.

"Özür dilerim." Kelimeler dilimde asit gibiydi. Yüzümü boynuna gömdüm ve daha sert sürdüm.

Altımda sarsıldı, parmakları sırtımı tırmaladı. "Elder-"

Bunun durmam için bir yalvarış mı yoksa devam etmem için bir inilti mi olduğunu bilmiyordum. Her iki şekilde de, bir fark yaratmadı.

Tam tersi olduğu halde sanki ondan nefret ediyormuşum gibi boğazını ısırdım. Onu dişlerimle tuttum, bunu yapmama izin vermesi için bir uyarıyla onu tutarken onu tüketme ihtiyacıyla savaştım. Bu

Artık başka yolu yoktu. Sertleşmiştim. Onun içindeydim. Her şey bitmişti.

Zihnim onu alabileceğim sayısız yol üzerinde hipnotize oldu. Düşüncesiyle heyecanlanmak yerine Günlerimin geri kalanında bu harika kadınla uyurken, aya bağırmak ve merhamet için yalvarmak istedim. Bana bir kurşun vermesini. Ötenazi yapmak. Beni bitirmek.

Bu en iyi şeydi.

İkimiz için de.

Bir daha bu hastalıkla yaşayamazdım. Hiçbir kurtuluş yolu olmadan bu kadar tek yönlü kalamazdım.

Zayıflatıcıydı. Yorucu, yıpratıcı ve yanlıştı.

Yanlış mı? Sen neden bahsediyorsun? İnanılmaz bir şey.

Tekrar tekrar içine daldım.

Gördün mü? Çok iyi.

İtişlerim o kadar güçlüydü ki, altımdaki yatağa tırmandı. Parmak eklemlerim beni bağladığı düğümlere değene kadar onunla birlikte hareket ettim.

O da seviyor. Sevmese kimin umurunda?

Altımda verdiği mücadele kulaklarımda yankılandı. Kalbi, benimkine sımsıkı sarılmış göğsünde çırpınıyordu. O Çok kırılabilirdi. O sadece kemik, nefes ve benim farklı olduğuma olan inançtan ibaretti. Onu koruyacağıma ve şu an yaptığım gibi ona zarar vermeyeceğime.

Aptal Pim.

Onu uyarmaya çalıştım ama dinlemedi.

Şimdi, bunun bitmesine ihtiyacım vardı.

Böylece birkaç dakika içinde her şeye yeniden başlayabilirdim. Kendimi canavarca dürtülerin mozaiğine bırakarak geriye çekildim ve ona baktım. Cildi benek benekti. ve gözleri akmayan yaşlarla doluydu. Onun durumunu düşünmem ve dikkate almam gerektiğini biliyordum ama hiçbir şey kalmamıştı. Sadece içgüdü. Sadece ham, temel içgüdü.

Aileme yaptıklarım için zaten cehennemde bir taht ayırtmıştım. Bu sadece üyeliğimi sağlamlaştırdı.

Kaçmak için elinden geleni yaptı. Çığlık atmasını ya da yalvarmasını bekledim ama onun geçmişi ve benim geçmişim iyi bir yoldaş değildi. Kendimi düşüncelerimde kaybettim. O da korkusundan sesini kaybetmişti.

Dehşet yüzünü süslese bile tek bir hece bile söylemeyecekti.

Benden korkuyordu.

Kendimden korktum.

Durmamı istedi.

Durmak istedim.

Benden nefret edecek, beni lanetleyecek ve her an zihninde kaybolup beni terk edecekti.

Bunu biliyordum.

Sanki kendi çıkmazımın röntgencisiymişim gibi her şeyi biliyordum.

Ama yine de beni durdurmadı.

Bu beni parçalayan öfke ve çaresizlik duygusunu durdurmadı.

"Artık benimsin." Derinlere daldım. "Artık seni
Dur." Sertçe becerdim. "Şimdi mutlu musun? Bana bunu yaptırdığın için mutlu musun?" Tekrar tekrar ittim. "Beni mahvettin. Beni mahvettin."

Onu acımasızca aldım, iyiliğini, cömertliğini, sevgisini deldim. Bu yüzden yalnızdım. Neden kimse beni istemiyordu. Neden onlar için ölüydüm.

Çünkü hayatımdaki iyi olan her şeyi yok ettim. En çok
da insanları.

İterken, içine girerken ve beni tüketen son vahşete teslim olurken sikim onu acımasızca doldurdu.

Bu aşk değildi. Bu
yok etmekti.

Ben de kendimi onun içine attım.

Kalçalarım daha hızlı ve daha
derine pistonladı.

Pim sessizliğine geri döndü. Gözlerini sıkıca kapattı. Parmakları omuzlarıma yapıştı.

Omurgamdaki nabız bacaklarımın arasına süzüldü. Ağır ve sıcaktı, doruğa ulaşması gerekiyordu. Pim'in içine tekrar tekrar girerken orgazm beni karanlığın derinliklerinde buldu. Ama normal doruk noktalarında olduğu gibi karıncalı, sıcak ve iyi şeyler vaat ediyordu. Bu siyah, baskıcı ve yanlıştı.

Onu istemedim çünkü ona sahip olduğum anda bir başkasına, bir başkasına ve bir başkasına daha ihtiyacım olacaktı.

Ama Pim'i daha hızlı becerdim, baskıya ve hazzın baskısına teslim oldum.

Ve beni bulduğunda, damarlarımda sirke gibi yanarken uludum.

İçine boşaldım, zor nefes alıyordum, yasalarımı çiğnemeyi ve ona birden fazla kez sahip olmayı asla kabul etmemiş olmayı diliyordum.

Bu yüzden ölümcül bir hata yapmıştım. Artık geri dönüşü yoktu.

Otuz İkinci Bölüm

Pim

Yaşlı Prest nereye gitti?

Beni kurtaran şefkatli, ketum adam nereye kaybolmuştu?

Az önce aramızda ne olmuştu?

Elder üstüme yığıldı, doruğa ulaşması onu kurutmuştu. Nefes alış verişi seks yapmış bir adamınki gibi değildi.

Orgazm olmuş ama yaralı bir hayvanınki gibi, işkence görmüş ve kaybolmuş.

Altında donup kaldım.

Bedenimde dehşete düşmüş bir hazzın sekmeleri dolaşırken tenim terden sırılsıklam olmuştu. Sesim de tıpkı zihnim gibi yok olmuştu. Artık neyin yukarı neyin aşağı olduğunu bilmiyordum. Güvendiğim şeylerin yanlış olduğu ortaya çıkmıştı. Tanıdığım insanlar sahtekâr çıkmıştı.

İçimdeki bu adam kimdi?

Onu sevebileceğime inanmakla hata mı ettim? Ona değer vermekte? O da hayatta kaldığım diğer erkekler gibiydi.

Elimden geleni yaparken vücudum sessiz hıçkırıklarla sarsıldı.

çökmesini, şişme karışıklık geri tutun. Elder beni mahvetmişti. Kaba davrandığı için değil -diğerlerine kıyasla hâlâ bir azizdi- hayır, sekse duyduğum tiksintiyi geçici bir zevke dönüştürmek gibi saygısızca bir eylemle beni mahvetmişti.

Kafamı karıştırmıştı. Kafamı karıştırdı. Beni paltosuz ve şemsiyesiz bir fırtınanın içine itti ve gerçekliğin buz gibi iğnelerinden sağ çıkmamı bekledi.

Ondan dehşete düşmem gerektiğini bildiğim halde gözyaşlarımı onun ağır bedenine gömülerek durdurdum. Beni her şeyden mahrum bırakan bir adamdan teselli beklememeliydim. Beni esir alanların onayını ya da arkadaşlığını hiç aramamıştım.

Ben olsam şimdi başlamazdım.

Peki neden vücudum onun içimde olmasından nefret

etmiyordu?

Neden hala ıslaktım? Hala daha fazlası için şişmiştim?

Elder çok acımasız davranmıştı ama bedenim hassasiyetini koruyor ve onun için şarkı söylüyordu.

Az önce yaptığı şeyden
hoşlanmamalıydım. Ve
hoşlanmadım.

Ama bana zevki ilk o göstermişti. Ona güvenmiştim. o zevkin içinde. Bu zevke inanmak istedim.

Ne cüretle bunu nefrete çevirir?

İstemenin doğal olduğu bir şeyden nefret etmekten bıkmıştım.

Kucaklamam gereken bir şeye içerlemekten bıkmıştım.

Zihnim ondan saklanmak istemekten ve kalmak istiyordu. Benimle konuşmasını istedim, belki çektiği sıkıntılara yardımcı olurum diye.

Bunun bir değeri yok muydu?

Panik atağımın beni hayali bir şatoya sürüklemesine izin vermediğim gerçeği mi?

Kalmıştım.

Onun için.

Değişmeye istekliydim. Büyümeye. Sorunlarımla başa çıkmak için.

Peki neler oluyor?

Üstümde, Elder inledi, bana vahşi kızgınlığını ve bitirmek için kör öfkesini tekrar hatırlattı. Ben ne zaman Onu öptüğümde, bir şey bizi birbirimize bağlamıştı. Onu içime yerleştirdiğimde ve ucu derin, karanlık yerlere bastırana kadar dibe battığımda, güvenebileceğim birini bulmuş gibi hissetmiştim.

Yine de sonsuza dek savaşacağım bir şekilde bir araya geldiğimizde, bu yavaş yanma, karşılıklı sevginin ağır bir şekilde tek taraflı hale gelmesiyle vahşi ateşe dönüştü.

Fiziksel olarak beni alt etmiş, şehvetiyle boğmuştu. Duygusal olarak, ortadan kaybolmuştu. Gözleri bomboştu. Yüzü boştu. Artık kalpler birleşmiyor, akıllar kaynaşmıyordu.

Sadece duygusuz bir sikiş.

Beni kullanmıştı.

Ve bunun olduğuna inanamıyordum.

Bunun olacağını tahmin etmem gerektiği umurumda değildi. Ben herhangi bir farklı olabilir düşünmek aptal olduğunu. Elder'ı hissettim. İçgüdülerimin bana söylediklerine inandım. O sadece şehvet daha derin beni istediğini. Zengin ve ham ve risk almaya değer bir şey olduğunu.

Peki ne olmuştu?

Peki bu nasıl düzeltilebilir?

Yorgun bir şekilde, sanki savaştan yeni dönmüş ve lüks bir süit ve ben yerine hala kan ve katliam görüyormuş gibi, Elder ayrılmış ve özür dilemeden kendini uzaklaştırmıştır.

Ağır bir iç çekişle sırt üstü yere yığıldı, bilekleri çaprazlanmış ve başının üzerinde iple birbirine dolanmıştı. Elleri kansızlıktan bembeyazdı ama fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

Yakışıklı yüzü beni dehşete düşüren şeylerle ağdalı bir hal aldı.

Dizlerimi göğsüme çekerek doğruldum.

Bana bakmadı, sadece tavana baktı, yutkunurken boynu çalışıyordu, paylaşmayacağı düşüncelerle savaşıyordu.

Lambaların altın ışıltısı onu yansımalar ve sorgulamalarla boyadı. Her nasılsa, az önce olanlardan sonra bile, onu hala mükemmelliği içinde başka bir dünyaya ait buluyordum. O kırık bir prensti. Ejderhalarla savaşmayan ama onları kendi üzerine yazan, içindeki karanlıkla savaşmak için onların gücünü ödünç alan şövalye. Kimerik yaratıkların alevleri, en çok korktuğu şeyden korunmasına yardımcı olabilirdi.

Boğazını temizledi ve beni sıçrattı.

Dudakları kalbimi acıtan bir acılıkla büküldü. "Çöz beni, Pimlico. Derhal."

Otuz Üçüncü Bölüm

Yaşlı

BİTMİŞTİ.

Bitti.

Bir anlık mutlu bir zihinsel sessizlik yaşadım. Kaçtığım her şey beni buldu. Gürültü, gevezelik, düzeltme, işbirliği ve düzen saplantısı. Bileklerimdeki ipi çekiştirdim. "Pim. Şimdi!"

Sanki eskisi gibiymişiz gibi davranabilecekmiş gibi vücudu daha küçük bir top haline geldi. Elinin tersiyle burnunu ovuşturdu. Gözleri gergin ve donuktu.

Hareket etmedi.

Hapsedilmem beni çılgına çevirdi. Sikim çoktan küçük bir rahatlamadan taş gibi bir ihtiyaca dönüştü. Onu tekrar almak için özgür olmak istiyordum. Gecede daha çok saat vardı ve onun içinde olmayarak bu saatleri boşa harcamayacaktım.

Kollarımı sallayarak hırladım, "Pim! Çöz beni. Derhal."

Bağırışım sonunda zihninin kapalı kapısını çaldı, onu ürküttü. Çabucak topundan çıktı ve düğümleri karıştırmak için başımın üzerinden uzandı.

Göğüsleri yüzümün üzerinde sallanıyordu. Bir davet. Bir teklif.

Kendimi durduramadım.

Ağzımı açtım ve meme ucunu sertçe emdim. Çok sert.

Haykırdı.

Omurgası eğildi, karnı sıkıştı, inlemeleri kontrolümün son parçasını da geri alıyordu. Kalçalarım ihtiyaçla sarsıldı, yeniden başlamak için çaresizdim.

Kalbim önce bir, sonra iki kez çarptı, adrenalinden paramparça oldu.

Bir araya gelin.

Savaşın.

Meme ucunu emerken, ne kadar güçsüz olduğumu düşünerek inledim. Özgür olsaydım ve bir köpek gibi asılı olmasaydım, geri dönerdim.

onun içinde ve şimdiye kadar ikinci salınımımı kovalıyorum.

Benim attığım düğümlerle mücadele etmesi iyi bir şeydi. onu becermek için acele ederken çok sıkı çekmiştim. Bu bana, mantığımın vahşi arzularımın önüne geçebileceği ve bana biraz mantıklı bir tokat atabileceği birkaç saniyelik bir erteleme verdi.

Gitmen gerekiyor.

Hemen şimdi.

Ağzımı göğsünden ayırarak hırladım. "Şimdi, Pim. Bırak beni. Şimdi!"

Kaçmak zorundaydım.

Hızlı.

Aklım başımdayken koşabilirsem, bir şansım olabilirdi.

Pim önce sol bileğimi sonra da sağ bileğimi çözerken ip önce gerildi sonra gevşedi.

Hareket edebildiğim anda onu kendimden uzaklaştırdım ve kendimi yataktan aşağı attım. Koşma telaşımla bir dizimin üzerine tökezledim, ip hâlâ bir ilmekle bileğime bağlıydı.

Peşimden gelmesi umurumda değildi. Ona dönmek için acıyla birleşen bacaklarımın üzerinde sallanmam umurumda değildi.

Yarı koştum, yarı tuvalete gittim.

İyi olduğundan emin olmak için durmadım. Arkama bile bakmadım. Mermer döşemeli sığınağa girdim ve kapıyı kilitlemeden önce kapıyı çarparak açtım ve banyonun yanındaki pelüş sandalyeyi kolun altına sıkıştırdım.

Yalnızlığımı güvence altına aldıktan sonra aynanın karşısına geçtim, gençliğimin çılgın gözlerine baktım ve her şeyimi mahveden adamla yüz yüze geldim.

Uzun zaman önce öldürdüğüm hayaletler bana musallat olmak için geri dönerken lavaboya sarıldım.

Acı çok büyüktü.

Pim'e dönme ve onu sıkıştırma dürtüsü dehşete düşürüyordu.

Leğene tutunurken kaslarım titredi, etim diğer emirlere

uymak için morarırken bile kendimi yerime kilitledim.

Düzüşme ve asla durmama emri.

Teslim olma ve bırakma emri.

Enfeksiyon daha kalın, daha yüksek sesle yayıldı. Yarıya kadar eğilerek tüm gücümle lavaboya tutundum.

Pes
etmeyeceğim.

Yapmayacağı
m.

Yapmayacağım.

Ama kendime söz vermiş olsam bile, başarısız olmamın an meselesi olduğunu biliyordum. Pim çizgiyi geçmişti. Ama ben üzerinden koşarak geçmiştim. O kadar uzaklaşmıştım ki, kim olduğumu ya da nasıl geri döneceğimi göremiyordum.

Zihnimi en çok istediği şeyin cazibesinden mahrum bırakmak, tıslamasına, ötmesine ve başka şeylere yönelmesine neden oldu. Ben hiç
Çello. Marihuanam bitmişti. Kafamın içindeki bitmez tükenmezlikten kurtuluş yoktu.

Pim'in kapının dışında bacaklarını açmak için beklediğini bilmek bile...

Tanrım!

Ellerimin üzerinde bir şeyler gezinirken daha çok titredim. Böcekler değil. Hayaletler değil. Sadece kaşıntılar ve hayali pislikler. Ama temizlenmesi gerekiyordu. Derhal.

Muslukları açarak ellerimi sabunla köpürttüm ve yıkadım.

Duruladım.

Tekrar yıkadım.

Duruladım.

Tekrar yıkadım.

Bir, iki, üç kez.

Ve sihirli sayıya ulaşıldığında, düşüncelerim yeni bir tanesine sıçradı.

Tamamen temiz olma dürtüsü, daha fazla seks için dişlerimi kırma gerginliğimin önüne geçti.

Kötünün iyisini kabul ederek kendimi işin içine attım.

Duşa daldım ve kendimi spreyin altına atmadan önce suyun ısınmasını beklemedim.

Otel şampuanından avuç avuç alıp kafa derime yedirirken titrememem hiç durmadı.

Duruladım.

Daha fazla şampuan. Daha fazla yıkama. Tırnaklar derimi sıyırıyor ve köpükler gözlerime batıyor.

Duruladım.

Bir, iki, üç kez saçımı yıkadım. Sırada

vücudumun geri kalanı vardı.

Son damlasına kadar kurulamak için bir, iki, üç havlu kullandım. Bir, iki, üç kez dişlerimi fırçaladım.

Bir, iki, üç jiletle tıraş olurdum. Bir, iki,

üç.

Bir, iki, üç.

Kesin şunu!

Sert ve kontrolsüz nefes alarak bir kez daha lavabonun üzerine eğildim ve sanki bırakırsam hayatım sona erecekmiş gibi tutundum.

Ki bu doğruydu.

Eğer bu korkunç şeyleri görmezden gelecek gücü bulamazsam, bildiğim ve özenle geliştirdiğim hayatım yok olacaktı.

ruh bükücü dürtüler.

Leğeni üç kez yıkama, tırnaklarımı üç kez kesme, buğulu aynayı bir, iki, üç kez ovma ihtiyacıyla savaştım.

Sayıların gürültüsünü dinledim ve

Onlarla savaşmaya çalışırken fiziksel olarak hastalandım. Banyodan çıkmama ve Pim'in etrafına yayılmama mikro saniyeler kalmıştı.

Her santimim onun için inliyordu. Her lanet günün her lanet dakikasında onun içinde olmak istiyordum. I Ona kalbimdeki kan ve ciğerlerimdeki oksijenden daha çok ihtiyacım vardı.

Kesin şunu!

Başımı tuttum.

Böyle olamazdı.

Yıllardır kendimi kontrol altında tutuyordum.

Beni bugün olduğum kişi yapan son soygundan beri sinir krizi geçirmemiştim.

Selix'in biraz ot getirmesine ve Pim'i yakın çevremden uzaklaştırmasına ihtiyacım vardı.

İhtiyacım olan şey açık denizlerdi. Ayaklarımın altında dalgalara ve yüzümde açık gökyüzüne ihtiyacım vardı. Özgür olmaya ihtiyacım vardı. Her şeyin sessizleştiği serin sulara dalmaya ihtiyacım vardı. Okyanus benim ilacımdı. Ve ben
umutsuzca ihtiyacı var.

Tek yapmam gereken kendimi toparlamak, Pim'den uzak durmak ve tüm bunların sona ereceği sabaha kadar dayanmaktı.

Hayatımın en zor gecesi olacaktı.

Bütün gece onu becerip sabah bunu durdurabilirsin.

Daha iyi bir plan duymamıştım.

Döndüm ve hareket ettiğimi anlamadan önce elimi kapıya dayadım.

Hayır! Hayır!

Arkamı döndüğümde aynada gözlerimle karşılaştım ve babamla ağabeyim öldüğünden beri yapmadığım bir şeyi yaptım.

Gözlerim öfkeli ve panik dolu yaşlarla buğulandı.

Yansımama yalan söyledim. "Sorun yok, sorun yok, sorun yok." Ama hiçbir şey yolunda değildi.

Ve güneşin doğması için yalvardım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Pim

BÜYÜK ASLA YATAĞINA DÖNMEDİ.

Onu bekledim. Gözlerim kuru çakıl taşlarına dönüşene kadar oturdum ve yorgun kaşıntı onları kapatmama neden oldu.

Uykuya daldım.

Rüyalarımda ondan nefret ediyor ve çok çok uzaklara kaçıyordum.

Kabuslarımda onu seviyordum ve kalması için yalvarıyordum.

Uyandığımda kafam karışıktı, kızgındım ve Olanları unutmaya hazırdım. Bunun beni zayıf mı yoksa cesur mu gösterdiğini bilmiyordum ama dün geceki koşullara rağmen ona güvenmeye istekliydim.

Belki de dün gece yüzündendi.

İnandığı kadar yenilmez olmadığını göstermişti.

O da benim gibi kırılgandı. Ve bu kırılganlık onu kırılgan ve bükülemez yapıyordu.

Bir şey kırmıştı.

Kaçmadan önce bir tedavi olup olmadığını görmek istiyordum.

Nihayet banyodan çıktığında saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama güneş gökyüzünü pembeleştirmişti ve şafak geceyi gerçekten çalmıştı.

Yorganın altında hareketsiz yatıyordum. Aynı örtüler onun gibi kokuyordu. Bizim gibi.

Kalbim onu yatıştırmak için uzandı ama iyi olup olmadığını sormadım. Bir şeyler olmuştu. Tadını alabiliyor, dokunabiliyor ve duyabiliyordum.

Gerginlik, devasa tabakalar halinde üzerinden bir yağmur gibi akıyordu.

Pelerin ya da kraliyet pelerini, boğazına sıkıca bağlanmıştı ve nereye giderse gitsin peşinden geliyordu.

Yorgunluğumu üzerimden atarak, o odada gezinip kıyafetlerini toplarken ve beyaz havludan siyah takım elbiseye geçerken kaskatı ve kararsız bir şekilde yatıyordum.

Yatak örtülerini boğazıma kadar çekerek doğrulmadan önce giyinmesini bekledim. İyi olup olmadığını sormadım. Bu olmadığı çok açıktı. Ne olduğunu sormadım. Bana anlatmayacağı belliydi. Sormam gereken milyonlarca şeyi sormadım. Onun yerine tek bir şey sordum.
muhtemelen yapmamalısın.

Bütün gece endişelendiğim tek şey.

Bunu arkamızda bırakabilmek için bilmem gereken tek şey.

"Elder..."

Kravatını bağlamaktan başını

kaldırmadı. "El....

Vücudu kıpırdadı; beni görmezden geliyormuş gibi yaptığının ve benim ona olduğu kadar onun da bana uyum sağladığının tek işaretiydi bu. O yapmadı
Cevap verdi ve bitmek bilmeyen uzun bir dakika daha geçti. Ona baskı yapmayacağıma inandırdım. Söylemek istediğim şey o kadar da önemli değildi.

Ama önemli olan buydu. Bu önemliydi. Ölümcül derecede önemliydi çünkü paylaştıklarımızdan daha fazlasını istiyordum-
Korkunç sonuna rağmen. Dokuduğu sihirden daha fazlasını istedim ve sadece yakınlıktan değil, birlikte geçirdiğimiz süre uzadıkça bizi birbirine bağlayan ve ilmek ilmek işleyen duygusal bağdan da.

Bana varlığını gösterdikten sonra bunu inkar etmesi.

Benimle sevişmek yerine beni becermesi -şimdi aradaki farkı anlıyordum- şimdiye kadar katlandığım en acımasız numara olurdu.

Sertçe nefes aldım. "Lütfen bana başka bir zaman olacağını söyle."

Sesim asla bir fısıltıyı geçmedi, ama odadaki sessizlik bunu en yüksek sesle bağırmak gibi hissettirdi.

Elder kımıldadı, iri eli ağır bir pençe gibi kravatından düştü. Elini yumruk yaptı. "Olmayacak."

"Hiç mi?"

"Hiç." Arkasını döndü ve parmaklarını
Nemli saçları, omuzları çökük ve yüzü yorgunluktan çökmüştü.

Bir duvar ve Roma sütunu tarafından kısmen gizlenmiş olan süitin diğer ucuna doğru kaybolmasına izin verdim. Onu bırakmalı mıyım yoksa yanına mı gitmeliyim? İtmeli miyim yoksa geri mi çekilmeliyim?

Gözyaşlarım diken diken oldu. Beni incitmişken bu kadar çok şey vermek zordu. Bir daha olmayacağına dair güvence veremese bile bir özre ihtiyacım vardı.

Gerginlik karnımın içinde trapez pirelerine dönüşürken, yataktan kayarak çıktım ve kendimi çarşafa sardım. Ona doğru ilerlerken gözlerimin kuru kalmasını diledim. Onu kanepede oturmuş, ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmış halde buldu.

Halıya baktım ve tek bir kelime sordum. "Neden?"

Omuzları çökmüştü. Yüzü sanki kendini tutuyormuş gibi stresle gerilmişti ve bu onun her zerresini tüketiyordu. "Bu soruyu sorduğunda sana daha önce de söylediğim gibi, bunlar benim nedenlerim, senin değil. Açıklamama gerek yok." O
burnunun kenarını sıktı ve sertçe nefes verdi. "Sadece benden uzak dur."

İngilizcenin bu kadar acımasız olabileceğini bilmiyordum. Harflerle konuşmuyordu, silahlarla konuşuyordu ve onlar beni parçalara ayırıp vurdular.

Çarşafın içinde kendime daha sıkı sarıldım.

Uzun bir dakika daha geçti. "Düşündüğünden daha güçlüyüm," diye mırıldandım. "Hâlâ üstesinden gelmem gereken çok şey olduğunu biliyorum ama senin sayende zihnim daha iyi bir yerde. Eğer dün gece olanların beni mahvettiğini düşünüyorsan-"

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diye tersledi.

"Şey... Sevindim. Ama bilmelisin ki diğer erkekler... onlar beni hala korkutuyor. Diğer insanlara güvenim yok. Ama senin var. Benim için bir şey ifade ediyorsun."

Orada dururken, onun hayatının dışlanmış bir parçasıydım ve bu adil değildi. Beni kendi dünyasına çekmişti, kaderimi

ve karşılığında benden her şeyimi paylaşmamı bekledi.

Yine de aynı şeyi yapmayı reddetti.

İki yıllık sessizlikten sonra konuşmak istedim. İstedim ki Hiç Kimse adında hayali bir arkadaşa mektuplar yazmak yerine beni tanıyacak başka biri.

"Konuş benimle. Bana neden bir daha dokunmak istemediğini anlamama yardım et. Birlikte olmamızı nasıl mümkün kılabileceğimi söyle."

Vücudu adını koyamadığım bir şeyle titreşiyordu. Anlamadığım dürtülerle savaşıyordum. "Sana dokunmak istemediğimi söylemedim." Sesi acımasızdı. "O kadar çok istiyorum ki
acıtıyor."

Parıltılar tenimin üzerinde tozlandı. "Dokun bana o zaman." Öne doğru eğildim, beyaz keten bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu.

Ayağa fırladı, beni durdurmak için elini uzattı, sanki ona bir öpücük değil de zehir vermek istiyormuşum gibi geri çekildi. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır." Gözleri bir an için kısıldı. Başını iki yana salladı. "Sana söylemiştim. Bu tek seferlik bir anlaşmaydı. Kendimi zar zor toparlıyorum, o yüzden orada kal ve bunun burada bittiğini kabul et. Beni duyuyor musun?"

Kaktüs dikenleri ve balık kancaları atardamarlarıma saplandı. "Yani bu iş bitti mi?"

Yürüyerek uzaklaştı, bacakları tasvir ettiği kadar sağlam değildi. "Bunu etiketlemek mi istiyorsun?" Omzunun üzerinden ters ters baktı. "Tamam. Evet, bu iş bitti. Ben senin kurtarıcınım. Başka bir şey değil. Bugün Selix'in sana eşlik edeceği doktor randevuların var. Benim gözetimimde iyi bakılacaksın. Ama bu gece, denize geri döndüğümüzde ve sana ne yaptığımı söylediğimde
Dün sana söylemeliydim, bana böyle hitap etmek isteyeceğinden bile şüpheliyim."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Yani annen hakkında bilgim var."

Nefesim kesildi. Bu doğru olabilir miydi? Neredeydi o? O nasıldı? Ve neden tam olarak bu bilgi beni

umuttan ziyade korkuyla mı?

"Benden kurtulmaya çalışıyorsun."

Derin ve karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Sonunda tıkladı, değil mi?" Sendeleyerek geri çekildim. "Kaba davranıyorsun."

"Ben her zaman kötüyümdür." Keskin dişlerini göstererek sırıttı. "Büyü artık, Pimlico. Seni becerdim. Artık ilgimi çekmiyorsun. Bunu aş ve seni eve götürmeme izin ver."

Tanrım, canım yandı. Ağrım vardı. "Sana inanmıyorum."

Yalan söylüyor.

"Bu sana bağlı değil. Bu işler böyledir."

"Az önce beni çok istediğini ve bunun canını yaktığını söyledin. Bu doğru ama bence beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun çünkü anlamlı bir ilişkiye girecek kadar güçlü olmadığıma inanıyorsun.

fiziksel ilişki. Geçmişim bir şekilde peşimi bırakmayacak ve senden nefret edeceğim." O karşılık verirken ben ilerledim. "Dün gece sana bunun ne kadar yanlış olduğunu göstermedi mi?

Beni korkuttun Elder, ama hala buradayım. Hala seninle konuşmak istiyorum. Benimle konuşmanız için size yalvarıyorum. Lütfen beni kesmeyin."

Elini bir giyotin gibi havaya kaldırdı. "Bunun için zaman harcamaktan bıktım."

"Ben değilim." Bir prenses kadar mağrur duruyordum. "Neden orada durup bana yalan söyleyebildiğini bilmem gerek! Geçmişi berbat olan ve bununla birlikte yüzleşecek cesarete sahip olan benken beni nasıl dışlayabiliyorsun?"

Elder sanki ejderhası ona bir kez daha dantelli, pullu kanatlar ödünç vermiş gibi ileri uçtu. Eli boğazıma yapıştı. Boynuma dokunulmasından hoşlanmadığımı biliyordu ama yine de sıktı.

Her zaman tetiklenen panik atak beni yutmaya çalıştı. Açık uçurumlar, sert rüzgarlar - hepsi bana gitmemi, gitmemi, gitmemi - nefessiz kalmamı söylüyordu.

Ama bu bir deneme ise, başarısız olamazdım. Elder'a söylediklerimin gerçek olduğunu göstermeliydim. Bana

doğruyu söylerse kefaletle serbest kalmayacağıma güvenebileceğini.

Dişlerimi sıkarak kıpırdamadan durdum, yanan gözlerinden başka bir yere bakmadım. Çenesi sıkılaşmıştı. yüz hatlarını boyamak için saldırganlık manzarası.

Ve sonra, o gitmişti.

Beni fırlatıp atarak odanın diğer tarafına geçti. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok ve her şey benimle ilgili. Lanet olası soğuk gerçeği mi istiyorsun?" Ellerini yumruk yapıp vücudunu sıkıca kavrayarak döndü. Siyah saçları alnının üzerinde dans ediyordu, vahşi ve kuralsız.

Kalbim bir kızılcık gibi buruştu, ekşi ve küçük. Onun gazabıyla yüzleşmek için içimdeki her şeye rağmen başımı salladım. "Evet."

Omuz silkti, yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Buna değmezsin."

Başka bir cümle silahına hazırlıklı değildim. Bu seferki doğrudan ruhumu hedef alan nükleer bir füzeydi. Yüzlerce dağınık parçaya ayrıldım.

Yapamadım-

Cevap vermedim.

Sesim çıkmıyordu. Sözsüz. Dilsiz.

Elder şeytan gibi güldü, yüzü itiraf ve öfkeyle parçalanmıştı. "Seninle birlikte olmak beni mahvetti. Normalde günaha karşı koyabilirim. Normalde aklım başımda kalabilir. Ama sen-" Sanki bir cadıymışım ve kazığa bağlanıp yakılmalıymışım gibi titreyen parmağıyla beni işaret etti. "İçeri girdin

Sen kafamın içine girmeden önce kalbime girdin ve bu beni paramparça ediyor!" Büfeye doğru ilerleyerek kırmızı beyaz bir vazoyu aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Çarpmanın etkisiyle patlayıp etrafa porselenler saçılınca irkildim.

"Seni tekrar becermek için her şeyimi verirdim. Bütün geceyi

İhtiyaçtan sakat kaldım. Neredeyse kaybediyordum. Birçok kez. Neredeyse sana geri dönecektim ve kendimi olabildiğince uzağa gömecektim.

senin içine girebilirdim. Ama seni becerme hayalleri kurarken ve ellerim ve dizlerim üzerinde kapıya doğru sürünürken, verdiğim sözü hatırladım. Ne zaman kırıldığımı

bilen ölülere verdiğim bir söz.

onları. Beni o kapının ardında tutan tek şey buydu." Gözleri parlıyordu. "Tek şey, Pim."

Bir elini aniden terleyen yüzünde gezdirirken göğsü nefes almaktan kabardı. "Söylediklerimde ciddiydim." Burun delikleri alevlendi ve elleri yumruk oldu. "Sen buna değmezsin. Kendimi kaybettim
daha önce bir kez. Sayısız ölüm giydim ve sonsuza dek utanç taşıdım. Sevdiğim herkesi hayır diyecek iradem olmadığı için kaybettim."

Benden uzaklaştı, bir sandalyeyi kenara itti ve
Diğer yatak odasına doğru tökezleyerek. "Şimdi hayır diyorum. Bunu bir daha yapmayacağım. Senin için değil. Hiç kimse için."

Girişe açılan çift kapıyı çarparak kapattı.
dokunulmamış yatak odası, beni şoka uğramış, titreyen ve ilk kez artık kendim için değil, tamamen başka biri için korkan biri olarak bıraktı.

Herkesin sınavları vardı.

Herkes acıya katlanır.

Benim geçmişim
boktandı.

Ama Elder, sürekli tekrar eden bir kabus
yaşıyordu. Ve kimsenin tedavisi yoktu.

Ben
değil.

O değil.

Kader bile değil.

* * * * *

Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum.

Vücudumun nasıl dik durduğunu ve yere yığılmadığını bilmiyordum.

Zihnim hızlandı. Nabzım gümbürdedi. Kararım is ve kalp kırıklığından dönüştü.

Elder beni kesin ölümümden aldı ve bana hayat verdi. Ustamı öldürdü, cesaretimi geliştirdi ve
daha iyi bir dünya için umut tohumları ekti.

Benim için kendini feda etmişti.

Bana her şeyini vermişti ve ben ne yapmıştım? Verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar daha fazlasını istedim.

Bunu ben yapmıştım.

Onu bu noktaya ben getirdim.

Kötülüğün kaynağı bendim ve kalbim ne isterse istesin... Artık ona zarar veremezdim.

Yeterince acı çekiyor.

Kollarımı kendime dolayarak, kimse bana sarılmamış gibi davrandım. Kafamdaki düşünceler kâğıda dökülüyormuş ve kalem arkadaşım onları okuyup anlayabiliyormuş gibi. Bilgece başlarını sallayıp haklı olduğumu söyleyeceklerdi. Bana bir cevap yazacak ve bana geleceği anlatacak; buradan nasıl devam edeceğimi açıklayacaktı.

Elder acı içindeydi.

Misafirliğimi fazla uzatmıştım.

Annemden bahsetti, demek ki yaşıyordu.

Sesim vardı, bu yüzden yön sorabilirdim.

Onu mutsuz ettim, bu yüzden gitme zamanım gelmişti.

Dün gece bana iki şey öğretti: Birincisi birincisi, doğru partnerle seksten zevk alabilen bir kadındım ve ikincisi, Elder'ı kabul etmek istediğimden çok daha fazla önemsiyordum.

Ne kadar acı çekersem çekeyim, onu kendimden önce tutacak kadar önemsiyordum.

Gitmeye hazır değildim.

Ama onun için ayrılmak bir dünya fark yarattı.

Sersemlemiş bir halde, en son birlikte olduğumuz yatağa doğru yürüdüm ve Elder'ın personelinin benim için hazırladığı çantadan çıkardığı basit pembe bir sundress'i giydim. Saçlarımı örüp yüzümü ovuşturarak gözlerimden akan yaşları yuttum.

Sonsuz bir gölet gibi derin.

Cam gibi bir görüşle komodini açtım ve cep boyutunda bir İncil'in yanında otel kırtasiye malzemelerini buldum.

Zar zor nefes alarak yatağa oturdum ve Hiç Kimse'den başkası için bir mektup yazdım.

Sevgili Elder,

Bunu gerçek birine yazmak çok garip. Yazdıklarıma dokunacak, konuştuklarımı okuyacak ve seçtiğim cümlelerden etkilenecek biri.

Öncelikle, bana verdiğiniz her şey için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyorum. Bir erkekle öpüşüp yatağa girmeyi bırakın, bir daha konuşabileceğimi bile düşünmezdim.

Ama bunu siz mümkün kıldınız.

Beni Alrik'ten ve kendimden kurtardın.

Sen benim koruyucu meleğimsin.

Bunun aptalca ve biraz fazla dramatik olduğunu biliyorum, ama seninleyken daha güçlüyüm. Beni yeni şeylerle yüzleştiriyorsun, yine de üstesinden gelene kadar yanımda duruyorsun.

Bu cömertliğiniz yüzünden bana verdiğiniz her şeyi aldım, gücünüzü linç ettim ve kendiniz için hiçbir şey bırakmadım. Şimdi anlıyorum ki çok fazla şey almışım ve inanılmaz derecede üzgünüm.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın geçici olduğunu hep biliyordum, tıpkı senin gibi.

Beni ilk aldığında, bunun
Hayatıma son vererek geçici olarak. Ve şimdi seni tanıdığıma göre.
Çünkü bizim gibi iki insan asla sonsuza dek yaşayamaz.

Çok hasarlıyız. Çok
ihtiyatlıyız.

Aptalca bir şekilde, birlikte çalışırsak bizi kalıcı hale getirebileceğimi ummuştum, ama şimdi bunun benim gerçek saflığım olduğunu görüyorum.

Gitmene izin
vermeliyim. Bu bir
veda, Elder.

Benim için endişelenme. Bana hayatta kalmayı öğrettin.

Beni takip etme. Artık seni ilgilendirmiyorum.

Benimle birlikte olduğun için pişman olma. Çünkü seni sonsuza dek sevgiyle hatırlayacağım.

Senin sayende hayattayım-

Bir gözyaşı kağıda sıçrayıp, kağıda bulaşınca durakladım. Mürekkebi, el yazısından ziyade girdaplı bir suluboyaya dönüşene kadar.

Mektup zaten çok uzundu. O dönüp kalbimi daha fazla kırmadan gitmeliydim. Ancak, ben

söyleyecek başka bir şey. Yemekte bahsettiği ve içimi öyle bir sevgiyle dolduran bir şeydi ki neredeyse patlayacaktım.

Kalem kağıdın üzerinde sallandı.

Bir keresinde Kimseye Mektuplarımı çalmıştın. Başlangıçta, en derin itiraflarımı okuman beni çok rahatsız etmişti. Ama şimdi, memnunum. Geçen gece haklıydın. Sanırım hep sana yazıyordum. Seni hiç kimse olarak düşünmek acı veriyor. Senin gibi
çok yalnız biri. Ama başından beri mektuplarımın senin için olduğunu bilmek bana paha biçilmez bir şey veriyor.

Ve sen beni buldun.

Yardım için yalvardım ve sen de yardım ettin.

Yeni bir hayat için ağladım ve sen bunu sağladın.

Daha nazik bir varoluş arzuluyordum ve siz bana bunun mümkün olduğunu gösterdiniz.

Seni asla unutmayacağım, Elder
Prest. Seni her zaman
seveceğim, Hiç Kimse.

Lütfen beni asla unutma.

Pimli-

İmzanın ortasında durdum.

Elder'a gerçekten bir köleyle veda etmek istedim mi? İsim mi? Onun sayesinde bundan çok daha fazlasıyken, beni sonsuza kadar dayak yemiş bir kız olarak hatırlamasına izin vermek mi?

Küçük Fare olarak imzalayabilirdim - samimi olduğumuzda ya da kalplerimiz birleştiğinde kullanmayı seçtiği takma ad. Ama bu bile mükemmel değildi.

Gerçek adım benim sırrımdı. Elder
benim sırlarımı istemişti.

Şimdi, onları asla alamazdı. Ama ona veda hediyesi olarak bir tane verebilirim.

Parmaklarım kalemi sıkıca kavrarken, eski adımı, yeni adımı, bilinen kimliğimi karaladım.

Sonsuza dek seninim, Tasmin.

Soyadımla uğraşmadım çünkü ona peşimden gelmesi için herhangi bir yol vermek istemedim. Dünyadan kaybolamazdım, anneme geri dönemezdim ve sonsuza kadar arkama bakamazdım.

Beni bulmasını umuyordum. Beni bulacağına ve bensiz yaşayamayacağını itiraf edeceğine inanarak geceleri yatağımda yatamazdım.

Hayır.

Olması gereken buydu.

Sadece adımı bilirdi. Nereye bakacağını asla bilemezdi. Bizi daha fazla mahvedemezdi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken mektubu öptüm, dikkatlice katladım -keşke sıkıcı dikdörtgeni güzel bir origamiye dönüştürebilecek kadar yetenekli olsaydım- ve yatağın ucuna yerleştirdim.

İçimdeki tüm yeni deliklerden ıslık çalarak geçen ağır bir nefesle ayaklarımı parmak arası terliklere geçirdim, onun için çaldığım Japonca/İngilizce sözlüğe ve siyah metal kaşığa baktım, otel odasından süzüldüm...

ve ortadan kayboldu.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

